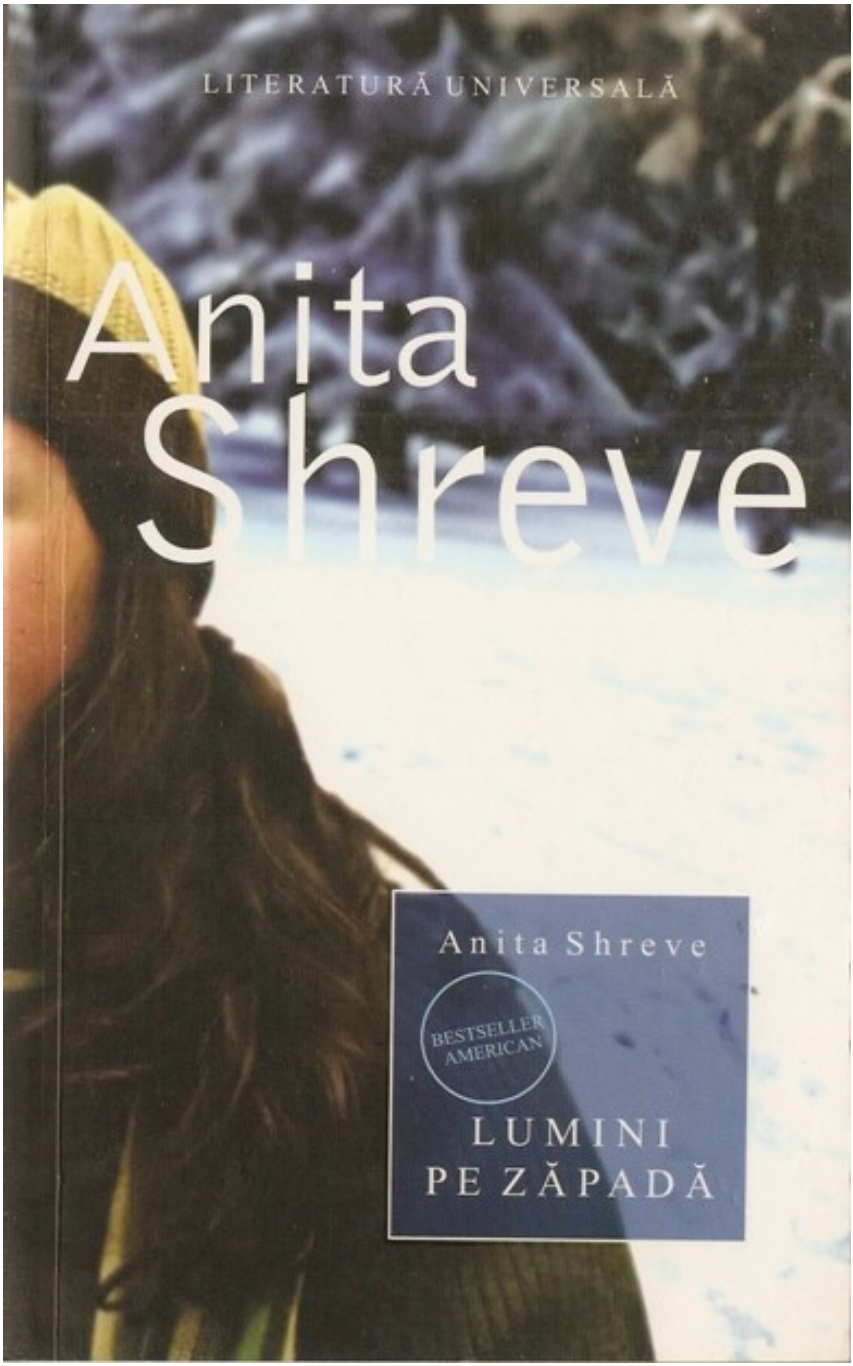
LITERATURĂ UNIVERSALĂ
Anita Shreve
Anita Shreve
BESTSELLER AMERICAN
LUMINI PE ZĂPADĂ

ANITA SHREVE

LUMINI PE ZĂPADĂ

Titlul original: *LIGHT ON SNOW*, 2004
Traducere din limba engleză de Roxana Bârsanu

Mamei mele

Dincolo de fereastra atelierului tatei, lumina miezului de iarnă atinge zăpada uşor. Tata se ridică, îndreptându-şi spatele.

— Cum a fost la şcoală?

— Bine, îi răspund.

Lasă jos bolobocul şi îşi ia geaca din cuier. Mângâi suprafaţa mesei. Lemnul este acoperit de praf, dar are o textură moale.

— Eşti gata? mă întreabă.

— Da.

Plecăm din atelierul organizat în hambar şi ieşim afară, în frig. Aerul, uscat şi ţeapăn, îmi irită nasul în timp ce respir. Ne legăm şireturile la rachetele de zăpadă şi călcăm apăsat. Coaja copacilor are culoare ruginie, iar soarele proiectează umbre roşiatice în spatele lor. Din când în când, lumina are strălucirea vitraliilor.

Mergem în ritm alert, ocolind crengile de pin, care uneori ne scuturã zăpada după cap.

Tata spune:

— Mă simt ca un câine scos afară să facă mişcare la sfârşitul zilei.

Încremenirea pădurii este întotdeauna o surpriză, ca şi cum spectatorii ar sta liniştiţi aşteptând începutul spectacolului. Sub perdeaua de linişte pot încă auzi foşnetul frunzelor moarte, trosnetul unei crengi, vreun izvor care curge sub o pojghiţă de gheaţă. Dincolo de copaci se aude zgomotul înfundat al unui camion pe Şoseaua 89 şi zumzetul unui avion care se îndreaptă către Lebanon. Mergem pe o cărare pe care o cunoaştem bine şi care se termină lângă un zid de piatră de lângă culme. Zidul, pătrat pe trei laturi, mărginea cândva proprietatea unei ferme. Casa şi hambarul nu mai există; a rămas doar fundaţia. Când ajungem la zid, tata se aşază uneori şi îşi aprinde o ţigară.

Am doisprezece ani în această după amiază din mijlocul lui decembrie (deşi acum am treizeci) şi nu ştiu deocamdată că pubertatea mă aşteaptă la colţ sau că narcisismul neobosit al adolescenţei va transforma plimbarea prin pădure cu tata în ultimul lucru pe care îmi voi dori să îl fac în orice zi după şcoală. Plimbarea pe care o facem împreună este un obicei pe care ni l-am format, tata şi cu mine. Tata petrece prea multe ore aplecat asupra muncii lui, iar eu ştiu că trebuie să mai iasă din când în când la aer.

După ce masa va fi gata, tata o va aşeza în camera din faţă alături de celelalte obiecte de mobilier pe care le-a făcut. Paisprezece piese în doi ani nu e cine ştie ce, dar a trebuit să înveţe singur din cărţi. Atunci când nu poate învăţa din manuale, îl întreabă pe un tip pe nume Sweetser, care lucrează la depozitul de scule. Mobila tatei e simplă şi rudimentară, ceea ce nu îl nemulţumeşte deloc. Are o linie decentă şi un finisaj acceptabil, deşi niciuna dintre acestea nu contează. Ceea ce este important este că munca îl ţine ocupat şi nu seamănă cu nimic din ce a făcut înainte.

O creangă trosneşte şi mă zgârie pe obraz. Soarele apune. Mai avem poate douăzeci de minute de lumină. Drumul înapoi către casă este uşor la vale şi poate fi parcurs în mai puţin de zece minute. Încă mai avem timp să ajungem la zid.

Atunci am auzit primul scâncet şi am crezut că e o pisică. M-am oprit sub o cupolă de pini şi am ascultat; l-am auzit iarăşi. Un plâns ritmic, asemănător unei tânguiri.

— Tată, strig eu.

Fac un pas în direcţia din care vine sunetul, dar mă opresc la fel de repede pe cât am început. În spatele meu, zăpada cade cu o lovitură surdă pe crustă.

— O pisică, zice tata.

Începem urcuşul abrupt pe deal. Îmi simt picioarele grele. Când ajungem în vârf, tata va aprecia lumina şi, dacă mai avem timp, se va aşeza pe zidul de piatră şi va încerca să vadă casa noastră, o pată de galben printre copaci. „Uite-o”, o să-mi spună, arătând către poalele dealului, „o vezi acum?”

Tata a pierdut greutatea pe care o avea atunci când ducea o viaţă sedentară. Are nişte jeanşi roşi pe coapse şi murdari din cauza rumeguşului roşcat. În cel mai bun caz, se bărbiereşte o dată la două zile. Geaca e bej, cu pete de ulei, grăsime şi răşină de pin. Se tunde singur, iar ochii lui albaştri sunt întotdeauna surprinzători.

Merg pe urmele lui şi sunt mândră că nu îmi mai este greu să ţin pasul. Îmi dă peste umăr o bomboană Werther pe care o prind din zbor. Îmi scot mănuşile, le îndes sub braţ şi încep să desfac celofanul. Între timp se aude zgomotul înfundat ale unei portiere care se închide.

Ascultăm zgomotul unui motor care încearcă să pornească. Pare să vină din direcţia unui motel aflat în partea de nord-est a

dealului. Intrarea în motel este mai îndepărtată de oraş decât şoseaua care duce la casa noastră, aşa că nu trecem pe acolo decât foarte rar. Totuşi, ştiu că e acolo şi uneori îl văd printre copaci în timpul plimbărilor noastre – o clădire joasă, acoperită cu ţiglă, care face ceva bani în timpul sezonului de ski.

Apoi aud un al treilea scâncet, ca un soi de implorare, sfâşietor, care mi-a produs un fior.

— Hei! a strigat tata.

Începe să alerge cât de repede poate cu rachetele lui de zăpadă în direcţia plânsetului. Se opreşte la fiecare zece paşi, lăsându-se ghidat de sunet. Îl urmez, iar afară se întunecă pe măsură ce înaintăm. Scoate o lanternă din buzunar şi o aprinde.

— Tată, îl strig, din ce în ce mai îngrijorată.

Razele de lumină joacă pe zăpadă în timp ce aleargă. Tata începe să mişte lanterna sub formă de arc, înainte şi înapoi, de la stânga la dreapta. Luna răsare la orizont, tovarăş în căutările noastre.

— Hei, strigă tata.

Pădurea este tăcută, râzând de el, ca şi cum ar fi vorba de un joc.

Tata mişcă lanterna înainte şi înapoi. Mă întreb dacă nu ar trebui să ne întoarcem şi să ne îndreptăm către casă. E periculos să fii noaptea în pădure; este mult prea uşor să te rătăceşti. Tata mai mişcă o dată lanterna şi apoi încă o dată şi se pare că trebuie să facă vreo douăzeci de astfel de mişcări pentru a observa pata lăsată de pledul albastru.

În zăpadă este un sac de dormit, un petec de flanelă cu colţurile în afară.

— Stai aici, zice tata.

Mă uit la el în timp ce aleargă ca un somnambul, incapabil să îşi facă picioarele să se mişte mai repede. Se apleacă, pentru a avea mai mult echilibru şi reuşeşte să ajungă la sacul de dormit. Desface sacul când ajunge la el. Îl aud scoţând un sunet pe care nu l-am mai auzit niciodată înainte. Cade în genunchi, în zăpadă.

— Tată! strig, alergând deja către el.

Mă dor braţele şi am senzaţia că cineva îmi apasă pieptul. Pierd căciula, dar continui să mă târăsc prin zăpadă. Respir greu când ajung, iar el nu-mi spune să mă îndepărtez. Privesc în sacul de dormit.

O feţişoară mă fixează, cu ochii larg deschişi în ciuda numeroaselor cute. Părul negru, ţepos, este încă plin de placentă. Copilul e învelit într-un prosop plin de sânge, iar buzele i s-au învineţit deja.

Tata îşi apleacă faţa către guriţa copilului. Ştiu suficient cât să nu scot un sunet. Cu o mişcare rapidă, tata apucă sacul îngheţat, îl strânge la piept şi se ridică. Dar materialul este ieftin şi alunecos şi nu reuşeşte să îl prindă bine.

Întind mâinile să prind copilul.

Tata îngenunchează iar în zăpadă. Pune jos legătura de cârpe, îşi descheie jacheta şi rupe fâşii cămaşa de flanelă, în timp ce nasturii sar în toate părţile. Desface copilul din prosopul însângerat. Câţiva centimetri din ceea ce aveam să învăţ mai târziu că este cordonul ombilical, atârnau de buricul bebeluşului. Tata ţine copilul aproape de piele, sprijinindu-i capul sus în palmă. Fără să ştiu, îmi dau seama că este fetiţă.

Tata se ridică încet, clătinându-se. Înfăşa copilul strâns în cămaşă şi jachetă. Reuşeşte să facă un pachet mai compact.

— Nicky, mă strigă tata.

Îmi ridic ochii către el.

— Ţine-te de geaca mea dacă trebuie, dar să nu rămâi în urma mea cu mai mult de un pas.

Apuc de colţul gecii.

— Ţine-ţi capul jos şi uită-te la picioarele mele.

Ne mişcăm în direcţia mirosului de fum. Uneori există, alteori nu. Pot distinge siluetele copacilor, dar nu şi crengile.

— Rămâi aici, spune tatăl meu, şi nu ştiu dacă mi se adresează mie sau copilului pe care îl ţine la piept.

Înaintăm jumătate alunecând, jumătate alergând în josul dealului, iar coapsele îmi ard din cauza efortului. Tata a pierdut lanterna atunci când a lăsat sacul de dormit în zăpadă şi nu avem timp să ne întoarcem după ea. Ne mişcăm printre copaci, iar crengile îmi zgârie faţa. Am părul şi ceafa ude din cauza zăpezii topite care îngheaţă din nou pe frunte. Din când în când, simt cum mă cuprinde teama: suntem pierduţi şi nu vom reuşi să ajutăm bebeluşul la timp. Va muri în braţele tatei. Nu, îmi spun, nu vom permite să se întâmple asta. Dacă nu ajungem acasă, până la urmă vom ieşi la şosea. Trebuie.

Zăresc lumina de la una din lămpile din atelierul tatei. „Tată, priveşte”, îi atrag eu atenţia.

Ultimii metri par cea mai lungă distanţă pe care am parcurs-o vreodată. Deschid uşa şi o ţin ca să intre şi tata. Ducem rachetele în hambar, iar bambusul şi pluta scârţâie în timp ce ne apropiem de sobă. Tata se aşază pe un scaun. Îşi desface jacheta şi priveşte feţişoara. Copilul are ochii închişi şi buzele încă vineţii. Pune mâna pe gura ei şi după cum închide ochii îmi dau seama că respiră.

Îmi desfac şireturile şi apoi le desfac şi pe ale tatei.

— Nicio ambulanţă nu ar reuşi să urce dealul, zice tata. Se ridică în timp ce ţine copilul lipit de piele. Vino cu mine.

Ieşim din atelier, mergem pe cărarea către casă şi intrăm în holul din spate. Tata urcă scările câte două şi intră în dormitor. Pe jos sunt aruncate haine, iar pe pat se află un teanc de reviste. Nu intru în camera lui aproape niciodată. Apucă un pulover, dar mai apoi îl aruncă din cauza materialului aspru. Ia o cămaşă din flanelă şi îşi dă seama că nu a fost spălată încă. Într-un colţ se află un coş de plastic pentru lenjerie pe care eu şi tata îl ducem la spălătorie aproape în fiecare săptămână. Între timp îl folosim drept sertar.

— Dă-mi aia, îmi spune, arătându-mi coşul.

Cu o mână aruncă revistele de pe pat. Aşez coşul pe saltea. Desface copilul din scutece, îl înfăşoară în două cămăşi curate, lăsându-i faţa descoperită. Face un culcuş din cearşafuri în coş şi apoi aşază fetiţa cu grijă înăuntru.

— Bine, zice pentru a se calma. E bine acum.

Mă urc în camion. Tata îmi pune coşul în braţe.

— Stai bine? mă întreabă.

Dau din cap, ştiind că niciun alt răspuns nu e mai potrivit.

Tata se urcă şi el în camion şi introduce cheia în contact. Ştiu că se roagă să pornească motorul. Iarna porneşte doar uneori din prima. Motorul hârâie, iar tata îl convinge să se mişte. Mi-e teamă să mă uit la bebeluşul din coşul de plastic, mi-e teamă că nu voi vedea aburii mici de respiraţie în aerul rece, imitând propria mea respiraţie.

Tata conduce cât de repede îndrăzneşte. Eu îmi scrâşnesc dinţii. Drumul îngheţat are hopuri de la ultimele zăpezi şi de la cele topite. Primăvara, înainte ca autorităţile să îl desfunde, drumul este aproape impracticabil. Primăvara trecută, timp de vreo două săptămâni cât a durat topirea zăpezii, a trebuit să stau la prietena mea, Jo, ca să pot merge la şcoală. Tata, căruia

îi fusese foarte greu singur, a venit într-un târziu în oraş pentru a-şi vedea fiica şi pentru a alunga singurătatea. Marion, vânzătoarea de la Remy, a încercat să îl conducă acasă cu maşina ei, dar nu a reuşit să treacă de prima curbă. Tata a trebuit să meargă pe jos până acasă, iar coapsele l-au durut apoi câteva zile bune.

Bebeluşul strănută, iar eu mă sperii. Scânceşte şi în lumina slabă de la bord îi observ pielea înroşită. Tata întinde mâna să o atingă. „Gata, gata”, şopteşte în întuneric.

Ţine mâna uşor pe movila de cămăşi. Mă întreb dacă se gândeşte la mişcările moi ale Clarei şi dacă îl doare sufletul. Drumul la vale pare mai lung decât îmi aminteam. Sper că fetiţa va plânge tot drumul până la Mercy.

Tata apasă frâna atunci când ajunge pe asfalt, iar camionul se întoarce cu spatele din cauza poleiului. Apasă acceleraţia cât de mult posibil fără să piardă controlul. Trecem de staţia Mobil, de bancă şi de şcoala generală cu o singură clasă pe care am absolvit-o doar cu un an în urmă. Mă întreb dacă tata va opri la Remy şi îi va da copilul lui Marion, care ar putea chema o ambulanţă. Dar tata trece şi de magazin, deoarece dacă ar opri ar însemna să întârzie în ceea ce are de făcut, adică să ducă bebeluşul cuiva care ştie cum să îl ajute.

Trecem pe lângă iazul care e folosit iarna drept patinoar. În mijloc se află un catarg de steag cu un reflector în vârf.

Cine o fi lăsat copilul în sacul de dormit?

Tata întoarce în direcţia spitalului. Drumul este marcat de lumini galbene, iar acum pot vedea faţa copilului, plină de cute şi urâtă. Dar îmi amintesc ochii cu care mă privea în pădure, nişte ochi negri, ficşi şi atenţi. Tata parchează în faţă la Urgenţe şi apasă claxonul.

Portiera din partea mea se deschide larg şi un paznic în uniformă bagă capul în camion.

— De ce claxonaţi? întreabă.

Privesc cum bebeluşul dispare după nişte uşi masive, automate. Tata îşi lasă capul pe spate şi închide ochii. Se ridică atunci când auzim sunetul strident al sirenei. Îşi şterge nasul cu mâneca jachetei. De cât timp plânge? Întoarce cheia în contact, înecând maşina pentru că motorul e deja pornit. Conduce de parcă ar fi proaspăt şofer, atent la indicaţiile din parcare. Când coborâm din maşină priveşte în jos şi îşi dă seama abia acum că nu şi-a încheiat cămaşa sub jachetă.

Ezită când ajungem la curba din dreptul intrării de la urgenţe.

— Tată?

Îmi pune mâna pe umăr şi intrăm în spital, în timp ce bocancii scârţâie pe gresie. Holul de la intrare, vopsit în bej şi verde, este gol, şi pare că este tot în metal. Închid ochii din cauza luminilor puternice care pulsează ca un stroboscop. Mă întreb unde o fi bebeluşul şi unde ar trebui să ajungem noi. Tata urmează indicaţiile către Triaj, iar fiecare pas este un efort pentru noi. Nu avem ce căuta aici. Nimeni nu are.

Trecem colţul şi vedem o cameră mică în care vreo şase oameni stau aşezaţi în scaune de plastic aliniate lângă pereţi. O femeie în jeanşi şi pulover se plimbă încoace şi încolo, iar părul ei blond încă mai poartă urmele bigudiurilor. Pare neliniştită, supărată de un băieţel bosumflat care poate fi copilul ei. Băiatul stă în scaunul lui, cu haina pe el şi bărbia plină de coşuri mari. Cred că îmi dau seama de motivul vizitei din modul în care îşi leagănă mâna dreaptă: un deget? încheietura? Tata se îndreaptă către ghişeul de la Triaj şi aşteaptă în faţa ei în timp ce o femeie vorbeşte la telefon şi îl ignoră complet.

Îmi bag mâinile în buzunar şi mă uit de-a lungul holului. Undeva trebuie să fie o cameră cu un pătuţ şi un doctor care are grijă de un bebeluş. Oare mai trăieşte? Recepţionera bate în geam pentru a atrage atenţia tatei.

— Am adus un copil, spune tata. L-am găsit în pădure.

Femeia tace câteva momente.

— Aţi găsit un copil? întreabă.

— Da, îi răspunde tata.

Îşi notează ceva pe o bucată de hârtie.

— Copilul prezintă răni? întreabă ea.

— Nu ştiu.

— Sunteţi tatăl?

— Nu, am găsit-o în pădure. Nu îi sunt rudă. Habar n-am cine este.

Recepţionera îl studiază iar pe tata şi îmi dau seama ce vede: un bărbat oarecum înalt cu o geacă bej pătată; are în jur de patruzeci-patruzeci şi cinci de ani; barbă de o zi, păr şaten închis şi şuviţe cărunte, linii verticale între sprâncene, îmi spun că tata probabil nu a mai făcut un duş de la micul dejun de alaltăieri.

— Numele dumneavoastră.

— Robert Dillon.

Scrie repede, cu cerneală roşie.

— Adresa?

— Bott Hill.

— Aveţi asigurare?

— Da, răspunde tata.

— Puteţi să îmi arătaţi carnetul de asigurat?

Tata se caută prin toate buzunarele, apoi se opreşte.

— Nu am portofelul cu mine. L-am lăsat pe un raft în holul din spate.

— Nici permisul de conducere?

— Nici, îi răspunde tata.

Faţa recepţionerei devine aspră. Lasă jos stiloul şi îşi încrucişează braţele încet şi controlat, ca şi cum i-ar fi teamă de mişcări bruşte. „Luaţi loc. Va veni imediat cineva la dumneavoastră”.

Stau lângă un bărbat cu o faţă buhăită care tuşeşte încet în gulerul unei jachete peticite de culoarea ierbii. Lumina e puternică şi nemiloasă, făcându-i pe cei în vârstă să pară morţi, şi chiar pe copii plini de imperfecţiuni. După un timp – douăzeci de minute? O jumătate de oră? – un doctor tânăr în halat alb intră în sală, cu o mască în jurul gâtului şi un stetoscop agăţat de buzunarul de la piept. În spatele lui se află un poliţist în uniformă.

— Domnul Dillon? întreabă doctorul.

Tata se ridică şi merge în întâmpinarea celor doi în mijlocul sălii. Doctorul este palid şi blond şi pare mult prea tânăr ca să fie doctor.

— Dumneavoastră aţi găsit bebeluşul? întreabă el.

— Da, îi răspunde tata.

— Sunt doctorul Gibson, iar dumnealui este şeriful Boyd.

Şeriful Boyd, unul dintre cei doi poliţişti din oraşul Shepherd este, după cum bine ştiu, tatăl lui Timmy Boyd. Sunt ambii supraponderali şi au aceleaşi sprâncene negre, dreptunghiulare. Şeriful Boyd scoate un carneţel şi un creion scurt din buzunarul uniformei.

— Fetiţa e sănătoasă? îl întreabă tata pe doctor.

— Probabil că va pierde un deget de la mână şi câteva de la picioare, răspunde doctorul, frecându-şi fruntea. E posibil să fie afectaţi şi plămânii. Este prea devreme pentru a spune.

— Unde aţi găsit-o? îl întreabă şeriful pe tata.

— În pădure, în spatele casei mele.

— Pe pământ?

— Într-un sac de dormit. Era înfăşurată într-un prosop, în sac.

— Unde sunt prosopul şi sacul? întreabă Boyd, udând cu salivă vârful creionului, gest pe care l-am observat la bunica atunci când îşi scria lista de cumpărături. Vorbeşte ca aproape toţi cei din zona New Hampshire, cu „a”-uri deschise şi fără „r”-uri şi cu un ritm lent al propoziţiilor.

— În pădure. Le-am lăsat acolo.

— Locuiţi pe Bott Hill, nu-i aşa?

— Da.

— V-am văzut pe aici, spune şeriful Boyd. La Sweetser.

— Cred că era pe lângă motelul de acolo, zice tata. Nu-mi amintesc numele.

Şeriful se îndepărtează de tata şi vorbeşte în aparatul de radio pe care îl are prins de umăr. Îi analizez zorzoanele de pe uniformă.

— De cât timp se afla acolo? îl întreabă doctorul pe tata.

— Nu ştiu, i-a răspuns.

În acest moment am imaginea bebeluşului stând în zăpadă, pe întuneric. Fac zgomot. Tata pune mâna pe umărul meu.

— Povestiţi-mi cum aţi găsit-o, îi spune şeriful Boyd tatei.

— Eu şi fiica mea ieşisem la plimbare, când am auzit aceste plânsete. La început nu ştiam despre ce este vorba. Am crezut că e o pisică. Iar apoi a sunat ca şi cum ar fi fost un om.

— Aţi văzut ceva? Era cineva pe lângă copil?

— Am auzit o portieră care se închidea. Apoi zgomotul unui motor care pornea, a spus tata.

Se aude hârşâitul radioului şerifului. Vorbeşte pe umăr. Pare agitat şi se îndepărtează de noi. Îl aud spunând „experienţă de douăzeci şi opt de ani” şi „e aici”.

Îl aud înjurând.

Se întoarce către noi şi pune în buzunar carnetul şi creionul. Face totul cu mişcări lente. „Unde îl pot duce pe domnul Dillon?” îl întreabă pe doctor. „A venit un inspector din partea departamentului de stat al poliţiei pentru infracţiuni majore tocmai din Concord”.

Doctorul îşi pişcă vârful nasului. Ochii îi sunt încercănaţi de oboseală. „Poate aştepta în sala pentru personal”, zice doctorul.

— Pot să o duc acasă pe fată, spune şeriful Boyd ca şi cum nu aş fi prezentă. Mă îndrept într-acolo.

Mă lipesc de tata. „Vreau să stau cu tine”, îi şoptesc.

Tata se uită atent la mine. „Stă cu mine”, zice.

Îl urmăm pe doctor într-o sală de mese nu foarte departe de sala de aşteptare. Înăuntru sunt câteva dulapuri de metal, o pereche de schiuri sprijinite într-un colţ, un morman de halate pe o masă Formica de lângă perete. Mă aşez la altă masă şi analizez tonomatele. Îmi dau seama că îmi este foame. Îmi aduc aminte că tata nu are portofelul la el.

Mă gândesc la faptul că bebeluşul îşi va pierde degetul de la mână şi poate şi câteva degete de la picioare. Mă întreb dacă va avea vreun handicap. Îi va fi greu să înveţe să meargă fără deget? Va putea juca baschet fără degeţelul de la mână?

— Pot să o sun pe mama lui Jo, zice tata. Poate veni să te ia ea.

Refuz dând din cap.

— Aş putea să vin să te iau după ce se termină toată povestea, adaugă.

— Îmi e bine, îi spun, fără să îi menţionez că îmi e foame, ceea ce m-ar trimite cu siguranţă la Jo. Bebeluşul va fi bine? îl întreb pe tata.

— Vom vedea, îmi răspunde.

— Tată?

— Cee?

— A fost ciudat, nu-i aşa?

— Da, aşa e.

Mă agit pe scaun şi mă sprijin în mâini. „Şi înspăimântător”, adaug eu.

— Puţin.

Tata îşi scoate pachetul de ţigări din buzunarul jachetei, dar apoi pare să se răzgândească.

— Cine crezi că a lăsat-o acolo? îl întreb.

Îşi scarpină barba. „Habar n-am”, zice.

— Crezi că ne-o vor da nouă?

Tata pare a fi surprins de întrebare.

— Copilul nu este al nostru, îmi răspunde precaut.

— Dar noi am găsit-o…

Tata se apleacă înainte şi îşi pune palmele între genunchi.

— Am găsit-o noi, dar nu e a noastră. Vor încerca să o găsească pe mama ei.

— Mama ei nu o vrea, protestez eu.

— Nu ştim sigur, spune tata.

Dau din cap cu toată siguranţa unui copil de doisprezece ani. „Evident că ştim sigur. Ce mamă şi-ar lăsa copilul să moară în zăpadă? Mi-e foame.”

Tata scoate o bomboană din buzunarul jachetei şi mi-o dă peste masă.

— Ce se va întâmpla cu bebeluşul? întreb în timp ce desfac bomboana.

— Nu ştiu exact. Putem să îl întrebăm pe doctor.

Bag bomboana în gură şi o îndes în obraz. „Dar, tată, să spunem că ne lasă să păstrăm copilul. Ai lua-o?”

Tata îşi desface şi el o bomboană. Rulează celofanul şi îl pune în buzunar. „Nu, Nicky, n-aş păstra-o.”

Minutele trec unul după altul. Trece jumătate de oră. Îi cer tatei încă o bomboană. Deasupra capului, pe ecranul televizorului, prezentatorul anunţă la ştiri reduceri de buget. Trei tineri din White River Junction au fost acuzaţi de tentativă de jaf. Se apropie o furtună. Studiez harta meteo şi apoi trag o ocheadă către ceas: şase şi zece.

Mă ridic şi mă plimb prin sală. Nu prea e spaţiu. La capătul şirului de dulapuri este o oglindă de mărimea unei cărţi. Gura îmi e strâmbă din cauza protezei. Încerc să nu râd, dar uneori pur şi simplu nu mă pot abţine. Am pielea moale şi nici măcar un coş. Am ochii albaştri ai tatei şi părul ondulat, care acum s-a adunat tot în vârful capului. Încerc să îl îndrept cu degetele.

Un bărbat în haină bleumarin şi fular roşu intră în sală fără să bată la uşă şi presupun că este tot doctor. Îşi desface fularul şi îl

pune pe un scaun. Îmi dau seama că tata vrea să îşi descheie jacheta, dar nu poate. Nu are nasturi la cămaşă.

Bărbatul îşi dă jos haina şi o pune peste fular. Îşi freacă palmele ca şi cum ar anticipa nişte momente vesele. Are un pulover negru şi un jerseu, iar faţa îi e brăzdată de urme de acnee. În dreapta bărbiei are o cicatrice, ca şi cum s-ar fi lovit într-un accident de maşină sau într-o luptă cu cuţite.

— Robert Dillon? întreabă el.

Sunt uimită că şi doctorul acesta îl cunoaşte pe tata şi apoi îmi dau seama că nu e doctor nici pe departe. Îmi îndrept spatele în scaun. Tata dă din cap.

— Sunt George Warren, spune bărbatul. Spuneţi-mi Warren. Vreţi o cafea?

Tata refuză.

— Aceasta este fiica mea, Nicky, mă prezintă tata.

Warren întinde mâna şi ne salutăm.

— Era cu dumneavoastră când aţi găsit bebeluşul? întreabă Warren.

Tata confirmă, dând din cap.

— Sunt inspector în cadrul poliţiei statului, spune Warren. Ia nişte mărunţiş din buzunar şi îl introduce în tonomat. I-aţi spus şerifului Boyd că aţi găsit copilul pe Bott Hill, spune el cu spatele la tata.

— Aşa este, răspunde tata.

Tonomatul scoate un pahar de hârtie. Mă uit cum cafeaua curge în pahar. Warren ia paharul şi suflă în cafea.

— Sacul de dormit şi prosopul ar trebui să fie încă acolo, adaugă tata. Am găsit-o într-un sac de dormit.

Warren amestecă în cafea cu un beţişor de lemn. Are părul cărunt, dar faţa îi e tânără.

— De ce l-aţi lăsat acolo? întreabă. Sacul de dormit, vreau să spun.

— Era mult prea alunecos, spune tata. Îmi era teamă că aş putea scăpa copilul.

— Cum aţi dus-o în braţe?

— Am înfăşurat-o în geacă.

Ochii lui Warren alunecă peste geaca tatei. Inspectorul îşi trage un scaun cu vârful cizmei lui marca Timberland.

— Aţi putea să îmi arătaţi un document de identitate? întreabă el.

— Mi-am lăsat portofelul acasă. Mă grăbeam încercând să aduc bebeluşul la spital.

— Nu aţi chemat poliţia? Ambulanţa?

— Locuim la capătul unui deal. Administraţia nu întreţine drumul foarte bine. Îmi era teamă că ambulanţa nu ar ajunge până acolo.

Warren îl priveşte pe tata pe deasupra paharului.

— Povestiţi-mi despre sacul de dormit.

— Era albastru strălucitor la exterior şi albastru pal în interior, spune tata. Ieftin, ca cele pe care le poţi cumpăra de la Ames. Era şi un prosop. Alb şi cu pete de sânge.

— Locuiţi de mult timp pe Bott Hill?

Warren încearcă să mai ia o înghiţitură de cafea. Ochii îi sunt vioi şi distanţi, ca şi cum toate lucrurile interesante s-ar petrece în altă parte.

— De doi ani.

— De unde sunteţi?

— Am crescut în Indiana, dar am venit aici din New York.

— Din oraş? Spune Warren, trăgând de lobul urechii.

— Am lucrat în oraş, dar locuiam în zona de nord.

— Dacă nu ar fi vorba despre dumneavoastră, domnule Dillon, spune Warren, am fi avut mai multe întrebări.

Tata se uită la mine. Eu îmi ţin respiraţia. Nici nu vreau să mă gândesc.

— Vă este cald? Scoateţi-vă geaca.

Tata ridică din umeri, dar oricine poate vedea că transpiră în sala supraîncălzită.

— Ce făceaţi atunci când aţi găsit copilul? întreabă inspectorul.

— Ieşisem la plimbare.

— Când?

Tata se gândeşte un minut. Cât era ceasul? Nu mai poartă ceas pentru că îl prinde prea des în ustensilele lui. Mă uit la ceasul de deasupra uşii. Şase şi douăzeci şi cinci. Parcă ar fi miezul nopţii.

— Era imediat după apus, a răspuns tata. Soarele tocmai dispăruse după deal. Aş spune că am găsit-o la zece, poate cincisprezece minute după aceea.

— Vă aflaţi în pădure, spune Warren.

— Da.

— Mergeţi des în pădure după apus?

Inspectorul aşază paharul pe masă, şi din buzunarul hainei scote un carnet. Îl deschide şi îşi notează ceva cu o bucată de creion. Vreau şi eu unul dintre creioanele astea mici.

— Doar în zilele bune, răspunde tata. De obicei mă opresc din lucru pe la patru fără un sfert. Încercăm să facem plimbarea înainte de a se întuneca de tot.

— Dumneavoastră şi fiica dumneavoastră?

— Da.

— Câţi ani ai? mă întreabă inspectorul.

— Doisprezece, îi răspund.

— Clasa a şaptea?

— Da.

— Şcoala regională?

Dau din cap.

— La ce oră cobori din autobuz?

— La trei şi un sfert.

— Îi mai ia un sfert de oră să urce dealul, adaugă tata.

Warren se întoarce iar către tata.

— Cum aţi găsit bebeluşul, domnule Dillon?

— Cu ajutorul unei lanterne. O auzisem plângând. Deja o căutam.

— De cât timp vă plimbaţi?

Îi întrerupe o voce din difuzor care îl caută pe domnul doctor Gibson. Mă întreb dacă o fi vreo urgenţă cu bebeluşul.

— De vreo jumătate de oră, răspunde tata.

— Aţi auzit ceva neobişnuit?

— La început am crezut că e o pisică. Am auzit portiera unei maşini închizându-se. Şi apoi am auzit un motor pornind.

— Un camion? Un sedan?

— N-aş putea spune.

— După ce aţi găsit copilul?

— Nu, înainte.

— Înainte sau după ce aţi auzit primul plânset?

— După, spune tata. Îmi aduc aminte că mă gândeam că trebuie să fie un bărbat sau o femeie care a ieşit la plimbare cu copilul.

— În pădure? Iarna?

Tata ridică din umeri.

— Mă îndreptam către partea din spate din Bott Hill. E un zid de piatră acolo. Adesea îl considerăm punctul nostru de destinaţie.

Mă gândesc la toate momentele în care tata stă pe zid şi fumează o ţigară. Vom mai merge acolo vreodată?

— Aţi putea să îl identificaţi? întreabă Warren. Locul unde aţi găsit copilul…

— Nu sunt sigur, spune tata. S-ar putea ca urmele să se fi şters. Purtam rachete de zăpadă, dar crusta era dură. Aş putea să vă arăt cu aproximaţie dimineaţă.

Inspectorul Warren se lasă pe spate în scaunul lui. Îmi trage o ocheadă şi apoi se uită în altă parte.

— Domnule Dillon, spune şi apoi face o pauză, cunoaşteţi pe cineva care ar fi putut da naştere acestui copil?

Întrebarea îl surprinde pe tata din cauza conţinutului, dar şi pentru că i-a fost adresată în prezenţa mea.

— Nu, răspunde, abia lăsând cuvântul să i se strecoare printre buze.

— Sunteţi căsătorit?

Îmi îndepărtez privirea de tata.

— Nu, spune.

— Mai aveţi şi alţi copii?

Simt un ghem de foc în piept.

— Eu şi fiica mea locuim singuri, răspunde tata.

— Ce v-a determinat să vă mutaţi aici? întreabă inspectorul.

E un moment de tăcere şi îmi doresc să nu mi se fi permis să asist la interogatoriu. „În momentul acela mi s-a părut o idee bună”, îl aud pe tata zicând.

— Nu suportaţi bine stresul? sugerează Warren.

Îmi ridic privirea. Tata se uită fix la schiurile din colţ.

— Cam aşa ceva.

— Cu ce vă ocupaţi în oraş?

— Lucram pentru o firmă de arhitectură.

Warren încuviinţează dând din cap, asimilând faptele.

— Şi acum cu ce vă ocupaţi? Acolo pe Bott Hill?

— Fac mobilă, răspunde tata.

— Ce fel de mobilă?

— Lucruri simple. Mese. Scaune.

În spatele aud deschizându-se uşa sălii. Intră doctorul Gibson, scoţându-şi halatul. Îl îndeasă într-un coş din colţ. Îl salută pe

inspector dând din cap. Fie se cunosc, mă gândesc eu, fie au discutat înainte ca inspectorul să intre în sala de mese.

— Eu plec acum, spune doctorul.

— Ce face bebeluşul? întreabă tata.

— Mai bine, răspunde doctorul Gibson. Starea ei e stabilă.

— Aş putea s-o văd? întreabă tata.

Doctorul îşi ia geaca din vestiar.

— Doarme.

Surprind un schimb de priviri între doctor şi inspector. Doctorul se uită la ceas.

— Bine, zice Gibson, doar o privire. Nu văd cu ce ar dăuna asta.

Îl urmăm pe doctorul Gibson printr-o serie de coridoare, toate vopsite în aceeaşi combinaţie ternă de bej şi verde. Inspectorul e în spatele nostru şi mi-l închipui studiindu-ne pe mine şi pe tata în timp ce mergem.

Salonul de pediatrie a fost construit sub formă de roată, cu camera asistentelor în centru şi saloanele pacienţilor ca nişte spiţe. Trec pe lângă părinţi aşezaţi în scaune de plastic, privind fix la butoane şi luminiţe roşii intermitente. Mă aştept ca cineva să înceapă să ţipe.

Doctorul ne conduce într-o sală care pare enormă prin comparaţie cu bebeluşul minuscul din ţarcul de plastic. Ne dă nişte măşti şi ne spune să le punem peste gură.

— Credeam că este la maternitate, spune tata prin masca din hârtie albastră.

— Odată ce un copil a ieşit din spital nu se mai poate întoarce la maternitate. Ar putea să infecteze ceilalţi bebeluşi, ne explică doctorul.

Se apleacă peste pătuţ, aranjează un tub şi examinează un ecran.

Fetiţa se află într-o cutie din plexiglas încălzită. O mânuţă şi un picior bandajate îi atârnă de corpul mic de parcă ar fi ale unei păpuşi. Părul, negru şi pufos, îi acoperă capul încreţit precum creasta unei păsări. În timp ce ne uităm la ea, face nişte mişcări aproape imperceptibile, de parcă ar suge.

Vreau să îmi apropii obrazul de gura bebeluşului şi să îi simt respiraţia caldă. Găsirea ei ar putea fi singurul lucru cu adevărat important pe care eu şi tata l-am făcut vreodată.

— Ce se va întâmpla cu ea? întreabă tata.

— Va fi preluată de Departamentul pentru servicii pentru tineret şi familie, spune doctorul Gibson.

— Şi apoi?

— Orfelinat. Poate adopţie, dacă are noroc.

Toţi patru coborâm cu liftul în tăcere. Îmi dau seama că tata are nevoie de un duş. Când ieşim din lift, doctorul Gibson îi întinde tatei mâna.

— Sunt în spate, spune. Mă bucur că aţi găsit-o, domnule Dillon.

Tata strânge mâna doctorului.

— Aş vrea să vă sun mâine. Să văd cum se simte.

— Sunt de serviciu toată ziua, spune doctorul. Îi dă tatei o carte de vizită şi îl privim în timp ce se îndepărtează.

— Unde vă este maşina? îl întreabă inspectorul Warren pe tata.

Tata trebuie să se gândească un moment.

— În parcare, în faţă.

— Aş vrea să mergeţi la o plimbare cu mine, spune inspectorul. O luaţi pe Nicky atunci când ne întoarcem. Nu durează mult.

— Nu, tată, spun eu repede.

Inspectorul dă să spună ceva, dar tata intervine brusc:

— Fata vine cu noi.

Warren conduce un Jeep roşu, o alegere stranie pentru un poliţist. Îmi spun că probabil nu prea face muncă sub acoperire. Poate are nevoie de maşina asta pentru a urmări infractorii pe drumuri ocolite.

— Va trebui să îmi daţi indicaţii, spune Warren. Nu am ocazia să ajung prea des pe aici.

— Unde? întreabă tata.

— Către motel, răspunde Warren.

Trecem prin sătucul Shepherd, New Hampshire, denumit după Asa Henry Shepherd, un ţăran care a venit aici din Connecticut în 1763 ca să are pământul. În cartea de telefon din sat sunt peste treizeci de familii Shepherd.

— Mâine se strică vremea, spune Warren. La meteo au spus că va fi gheaţă. Detest gheaţa.

Tata nu spune niciun cuvânt. E foarte frig în Jeep. Eu stau pe bancheta din spate. Inspectorul conduce cu haina descheiată şi fularul atârnându-i larg la gât.

— Poleiul este cel mai rău, spune Warren. Acum doi ani, o familie din Carolina de Nord a derapat de pe şosea la Grantham. Fuseseră la schi şi nu ştiau că era polei. Chevroletul în care se aflau a zburat pur şi simplu prin aer.

Urmăresc ritmul respiraţiei îngheţate a tatei.

— La motelul de lângă dumneavoastră s-a cazat un cuplu, spune Warren. Proprietara ne-a oferit o descriere a bărbatului, dar spune că nu a văzut-o şi pe femeie. Bărbat, caucazian, înalt, în jur de douăzeci de ani, păr negru, ondulat, cu o haină bleumarin. Proprietara crede că maşina era un Volvo vechi de şase-şapte ani. Nu a reuşit să ia numărul maşinii.

— Un Volvo? întrebă tata, surprins.

Inspectorul trece de drumul care duce la casa noastră, îndreptându-se spre est, pe şoseaua către motel. Luminile de pe şosea permit să se vadă frânturi de pădure, aceeaşi care împrejmuieşte şi proprietatea noastră. Prin parbriz se observă nişte luminiţe stranii pe cerul nopţii, ca şi cum ar fi un orăşel care ne aşteaptă pe noi în vârful dealului.

Warren conduce repede. Tatei nu i-a plăcut niciodată să fie pasager şi nu a mai fost de ani de zile. Simt parfumul inspectorului, un amestec de lână udă şi cafea, cu o nuanţă uşoară de mentă.

— Întoarceţi aici, spune tata.

Warren întoarce pe o bucată de şosea care urcă pe un deluşor către motelul scund, acoperit cu ţiglă. În parcare sunt două maşini de teren şi încă alte trei. În spatele motelului pădurea este luminată de nişte reflectoare puternice.

Warren coboară din maşină şi îi spune tatei să facă acelaşi lucru.

— Tu stai aici, îmi zice tata.

— Dar vreau să merg şi eu.

— Vin imediat, îmi spune.

Uşa unei camere din motel este deschisă şi pot vedea înăuntru doi poliţişti, dintre care unul este şeriful Boyd. Tata îl urmează pe inspector traversând parcarea.

Îmi ridic genunchii la gură şi îi prind cu mâinile. Fereastra de lângă mine este aburită, dar îl văd pe tata trecând pragul camerei luminate. Nu înţeleg de ce m-au lăsat singură în maşină. Dacă persoana care a lăsat copilul să moară încă mai e prin preajmă?

Mă aplec într-o parte, iar greutatea îmi îndeasă întregul corp în banchetă, astfel că acum stau în poziţia fetală. Sunt în maşina unui poliţist. Simt pe ceafă un fior provocat de un amestec de entuziasm şi teamă.

Mă uit cu atenţie la pardoseala maşinii la lumina care pătrunde din parcare. Văd o cutie goală de Cola, un şerveţel folosit şi câteva monede împrăştiate. În buzunarul scaunului din faţă se află un atlas şi o casetă audio. Ce-i asta? Întind mâna şi găsesc un baton de Snickers nedesfăcut. Retrag mâna. E un obiect lung de metal care ar putea fi un instrument aşezat sub scaunul din dreapta. În afară de asta, maşina este destul de curată, nu precum cabina camionului tatei care este plină de zdrenţe, bucăţi de lemn, rumeguş, scule, salopete şi şosete. Mai şi miroase a mere stricate. Tata jură că nu sunt mere în camion, că a căutat peste tot, dar eu sunt sigură că trebuie să fie cel puţin unul putred pe undeva.

Plâng timp de câteva minute. Mă simt mai bine, deşi nu pot să-mi şterg nasul decât cu mâneca hainei. Îmi aduc aminte că tata a plâns în parcare. Părea să nu-şi dea seama că eram şi eu acolo.

Tata şi cu mine am salvat viaţa unei persoane. Dimineaţă la şcoală voi fi o celebritate. Sper că tata n-o să-mi interzică să vorbesc despre asta. Oare o să apar şi în ziare? Încep să îmi

clănţăne dinţii şi mă gândesc poate pot să-i ajut cumva. Mă gândesc la plimbarea noastră, la cum am găsit bebeluşul în zăpadă, la cum tata s-a aplecat în genunchi. Mă întreb dacă faptul că am îngheţat foarte tare poate fi un motiv suficient pentru a părăsi maşina şi a intra în casă.

Mă ridic şi pândesc pe fereastră, care s-a aburit puţin. De cât timp o fi plecat tata? Degetele îmi sunt reci. Ce s-a întâmplat cu mănuşile mele? Mor de foame. Nu am mâncat de la prânz, la şcoală, adică la unsprezece şi jumătate. Mă gândesc la batonul de Snickers. Oare o să observe inspectorul daca îl mănânc? Şi dacă ar observa, i-ar păsa? Mă întind către buzunarul scaunului din faţă şi iau batonul. Îl ţin în poală un moment, cu ochii aţintiţi asupra camerei de motel. Va trebui să îl mănânc repede şi să ascund ambalajul. Nu vreau să fiu prinsă cu jumătate de ciocolată în gură.

Desfac ambalajul. Ciocolata este tare din cauza frigului, dar caramelul e delicios. O mănânc cât de repede pot, ştergându-mi gura cu degetele şi îndesând ambalajul în buzunarul pantalonilor. Mă las pe spate, abia respirând.

Cu umerii aplecaţi, aşteptând să fiu certată, ies din maşină şi închid portiera. Traversez parcarea. Acum pot auzi nişte voci, vocile calme ale tehnicienilor care lucrează. Ezit un moment pe scări, aşteptând o observaţie din partea cuiva.

Este o cameră mică, care ar fi deprimantă şi fără cearşafurile pline de sânge sau aşternuturile pătate smulse de pe pat. Pereţii sunt acoperiţi cu un tapet care vrea să imite pinul. În cameră se află un birou şi un televizor şi miroase puternic a mucegai. Un cearşaf murdărit de sânge se află exact sub singura fereastră din cameră, care este deschisă. Prin fereastră pot vedea luminile aruncate de reflectoare pe zăpadă.

Un tehnician lucrează deasupra patului.

— O femeie a născut aici, spune Warren.

Pe o masă se află un pahar de apă, plin pe jumătate. Pe covor este o şosetă.

— Veţi găsi amprente, spune tata.

— Sunt amprente peste tot, spune Warren, dar niciuna n-o să ne ajute decât dacă este înregistrată pe undeva, ceea ce mă îndoiesc. Inspectorul scoate o batistă din buzunarul de la spate şi îşi suflă nasul. Fetiţa aceea pe care aţi găsit-o… s-a născut aici. Şi apoi cineva, cel mai probabil tatăl, a deschis fereastra şi

a încercat să o ucidă. Nimeni nu a pus copilul într-un loc cald unde să poată fi găsită. Nimeni nu a dat niciun telefon. Un bărbat a luat bebeluşul care trăia de câteva minute, l-a dus în pădure într-o noapte de decembrie şi a aşezat-o dezbrăcată într-un sac de dormit. Dacă nu aţi fi găsit-o, am fi dat peste ea când? În martie, în aprilie? Dacă şi atunci. Cel mai probabil ar fi găsit-o întâi un câine.

Îmi imaginez un câine care duce în colţi un os prin zăpadă. Tata stă lângă inspector în timp ce acesta discută cu un tehnician. Şeriful Boyd e rezemat de un perete, cu buzele strânse. Nu mă poate vedea de acolo de unde stă. Încerc să îmi imaginez ce s-a întâmplat în cameră. Nu ştiu eu prea multe despre naştere, dar pot simţi isteria imprimată în pereţi, aşternuturile adunate grămadă, hainele lăsate la întâmplare. Oare femeia ştia ce voia să facă acel bărbat cu bebeluşul? Şoseta este de un gri deschis, poate de angora, cu un fir dus. O şosetă de damă, judecând după mărime. Un tehnician o ridică şi o pune într-o pungă de plastic.

— În cei cincisprezece ani de când sunt în poliţie, spune Warren, am văzut poate douăzeci şi cinci de cazuri de copii abandonaţi. Acum trei luni, în Lebanon, o femeie şi-a abandonat copilul într-un coş de gunoi la uşa casei. Se despărţise de iubit. Bebeluşul era mort atunci când l-am găsit noi.

Un tehnician îl întrerupe pe Warren cu o întrebare.

— Anul trecut, continuă Warren, o adolescentă de paisprezece ani şi-a abandonat copilul pe pervazul unei ferestre de la etajul doi. E acuzată de crimă cu premeditare. Warren studiază un pahar şi o pungă de plastic de pe masa de lângă pat. În Newport am găsit o fetiţă nou-născută, vie, pe un raft în Ames. În Conway au găsit un bebeluş într-un coş de gunoi din spatele unui restaurant. Mama avea douăzeci de ani. Afară era ger. Şi ea e acuzată de crimă cu premeditare. Inspectorul se apleacă pentru a căuta sub pat. Ce-a mai fost? A, în Manchester, o mamă de optsprezece ani şi-a abandonat copilul în parc. L-a lăsat într-o pungă de plastic şi l-au găsit două fetiţe de zece ani care se plimbau cu bicicleta prin parc. Vă puteţi imagina? Mama este acuzată de crimă cu premeditare şi cruzime. Warren se ridică. Arată sub pat şi îl întreabă ceva pe un tehnician. Şi fiţi atenţi la următoarea: acum doi ani, o elevă de liceu în an terminal a descoperit că este însărcinată. Nu a spus nimănui

nimic. Şi-a ascuns burta purtând haine largi, sperând să avorteze, ceea ce nu s-a întâmplat. În toamnă a plecat la facultate. Înainte de Ziua Recunoştinţei, după ce toată lumea a plecat acasă, a dat naştere unei fetiţe pe jos, în camera de cămin. A înfăşurat copilul într-un tricou şi un pulover, l-a pus într-o pungă de plastic pentru cumpărături şi a dus-o jos, în coşul de gunoi din faţa căminului.

Warren se îndreaptă către fereastră şi priveşte afară.

— Dar fetele de la facultate au conştiinţă. A dat un telefon anonim la paza campusului. Au venit paznicii şi au găsit copilul. Nu le-a luat foarte mult să descopere şi cine era mama. A pledat vinovată şi a fost condamnată la un an de arest la domiciliu.

— De unde ştiţi că un bărbat a făcut asta? întreabă tata. În toate celelalte exemple pe care le-aţi menţionat mama şi-a abandonat copilul.

— Veniţi cu mine, îi spune Warren tatei. Vreau să vă arăt ceva.

Cei doi bărbaţi se întorc şi dau cu ochii de mine la ieşire.

Tata vine în faţa mea, ca pentru a mă împiedica să văd camera, dar ştim amândoi că este prea târziu. Am văzut tot ce era de văzut.

— Parcă ţi-am spus să stai în maşină, spune tata surprins şi furios.

— Îmi era frig.

— Dacă ţi-am spus să stai în maşină, asta trebuia să faci.

— E în regulă, spune Warren şi trece pe lângă tata. Poate veni cu noi.

Tata îi aruncă o privire îngheţată. Mă pune să merg în faţa lui, urmându-l pe inspector în spatele motelului. Zăpada e mare şi Warren ne indică să urmăm paşii lui. De la fereastra din spatele motelului se vede un alt set de urme care duc în pădure. Luminile sunt atât de puternice încât trebuie să duc mâna la ochi. La cincizeci de paşi de locul unde ne aflăm doi poliţişti stau aplecaţi analizând urmele.

— Urme de cizme, spune Warren. Mărimea zece jumate. La fiecare câţiva metri bărbatul s-a afundat până la genunchi în zăpadă. Urmele duc departe, cel puţin patruzeci de metri şi apoi se întorc. Ştiţi cât e de greu să faci asta?

Tata spune că ştie.

— Ţi-ai putea rupe piciorul astfel, continuă Warren.

Tata dă din cap.

— Un tip de la oraş, nu credeţi? întreabă inspectorul.

— Se poate.

— O femeie care tocmai a născut nu ar fi putut face asta.

— Nu prea cred, spune tata.

Warren se întoarce către tata şi îi pune o mână pe umăr. Tata face un semn de respingere.

— În ciuda faptului că nu vreţi să vă descheiaţi geaca, spune Warren, că aveţi sânge pe guler, că arătaţi puţin şifonat şi că locuiţi într-un loc izolat lângă motel, puteţi fi liniştit pentru că nu cred că dumneavoastră aţi făcut asta.

Şeriful Boyd ne duce înapoi în oraş. Dimineaţă, toată lumea va şti veştile. Încerc să îmi imaginez iarăşi bărbatul şi femeia care au mers la motel pentru a avea un copil şi apoi pentru a-l ucide. Unde or fi acum?

— Acela este camionul meu, spune tata când ajungem în parcarea de la spital. Şeriful Boyd ne duce până la maşină, unde coborâm. Mulţumim pentru că ne-aţi adus înapoi, spune tata, dar Boyd, cu buzele încă strânse, nu răspunde. Se îndepărtează de parcare.

Ne urcăm în maşină şi tata introduce cheia în contact. Motorul pleacă de la prima încercare. În timp ce aşteptăm să se încălzească în camion, mă uit printr-o perdea de cristale îngheţate care strălucesc sub lumina lămpilor din parcare. Sub gheaţă se află uşa de la intrare la urgenţe, şi dincolo de ea este un pătuţ în care un bebeluş încearcă să îşi înceapă viaţa.

— Nu trebuia să auzi toate astea, spune tata.

— Nu e vorba despre asta, îi răspund.

— Atunci ce e?

— Mă gândeam la Clara.

Camionul se poticneşte în timp ce o ia din loc. La picioarele mele e o cutie goală de Cola care mă irită. Tata ambalează motorul. Întoarce maşina în parcarea aproape goală şi pornim la drum în noapte.

Urmele de frâne se întindeau pe vreo zece metri. Trailerul a împins Volkswagen-ul de-a lungul autostrăzii ca şi cum ar fi fost zăpadă care trebuia îndepărtată.

Mama a murit pe loc. Clara, care era încă în viaţă atunci când medicii au reuşit să o scoată din maşină, a murit înainte ca ambulanţa să ajungă la spital. Era cu zece zile înainte de Crăciun, iar mama o luase pe Clara cu ea la mall, la cumpărături. Din motive pe care nu le vom şti niciodată – oare Clara, cu farmecul ei sau cu scâncetele ei a determinat-o pe mama să întoarcă capul, chiar şi pentru o fracţiune de secundă? – mama a alunecat de pe autostradă în calea camionului care venea din direcţia opusă. Şoferul, care în urma accidentului s-a ales doar cu un umăr dislocat, spunea că rula cu doar şaizeci şi cinci la oră atunci când maşina mamei i-a apărut în faţă.

Tata, care rămăsese la birou până târziu pentru petrecerea de Crăciun din Manhattan şi care era deja la cel de-al doilea martini atunci când soţia şi copilul îi erau târâţi în neant, nu a aflat despre accident decât târziu, către miezul nopţii. Atunci când a ajuns acasă şi a găsit casa goală, a aşteptat vreo oră după care a început să sune la prietenele mamei şi apoi la spitalele din zonă, la poliţie, până când, într-un final, a primit un răspuns pe care chiar după câteva săptămâni îi era greu să îl înţeleagă pe deplin. Şi timp de câteva luni simţea că dacă nu ar fi sunat la poliţie nu ar fi aflat niciodată acele veşti crunte.

În noaptea aceea a plecat către spital, în maşina lui marca Saab, veche de zece ani, care părea să îşi râdă de el cu forţa pe care o avea. Medicii internişti l-au luat atunci când a ajuns la spital şi au trebuit să lupte cu el pentru a-i scoate cravata ca să poată respira. După ce a identificat-o pe mama, cei din personal l-au lăsat câteva minute cu Clara, care, în mod ciudat, nu avea nicio urmă, cu excepţia unei vânătăi ovale, roşii în partea laterală a frunţii. Dimensiunea pierderii era insuportabilă, iar corpul perfect al Clarei era acum un chin pe care doar un zeu gelos l-ar fi putut născoci.

Accidentul a avut loc într-o seară de vineri, iar eu dormeam la prietena mea, Tara Rice. Doamna Rice, care nu auzise ştirile, a fost surprinsă când l-a văzut pe tata la uşă foarte devreme sâmbătă dimineaţa. M-au găsit în mijlocul unei movile de saci de dormit pe podeaua camerei Tarei şi mi s-a spus să îmi strâng

lucrurile. Când am intrat în bucătărie şi l-am văzut pe tata, mi-am dat seama că se întâmplase ceva îngrozitor. Faţa lui, normală cu o zi înainte, părea că a fost remodelată de un sculptor netalentat, cu trăsăturile rearanjate şi prost aliniate. M-a ajutat să îmi pun jacheta şi m-a dus la maşină. La jumătatea drumului către maşină, am început să scâncesc pe lângă el, ca un căţeluş.

— Ce s-a întâmplat, tată? Spune-mi, tata, de ce a trebuit să plec? Ce s-a întâmplat, tată? Ce s-a întâmplat?

Când am ajuns la maşină, mi-am smuls umărul din mâna lui şi am început să alerg înapoi către casă. Poate că speram că dacă voi intra iarăşi în casa Tarei voi reuşi să opresc timpul, că nu va trebui să aud vestea îngrozitoare pe care venise să mi-o spună. M-a prins repede şi mi-a apăsat faţa de haina lui. Am început să suspin înainte ca el să apuce să spună un cuvânt.

Durerea mea, pe care nu o puteam exprima în afară de câteva cuvinte fără noimă pronunţate într-un vaiet, a ieşit la iveală odată cu trecerea timpului sub formă de crize scurte şi violente. Mă aplecam şi loveam duşumeaua sau smulgeam aşternutul de pe pat. Odată am aruncat cu un prespapier în uşă, crăpând-o la mijloc. Durerea tatei nu era la fel de dramatică precum era a mea, dar era consistentă, ca o entitate în sine. Corpul îi era îngrozitor de rigid, maxilarul strâns, spatele cocoşat, cu coatele pe genunchi, o postură pe care o adopta cel mai adesea când stătea pe scaunul de la masa din bucătărie, unde i se aduceau apă sau cafea şi, din când în când, ceva de mâncare.

Zile la rând tata s-a izolat în casa noastră din Westchester, incapabil să se întoarcă la birou. După vacanţa de Crăciun, a trebuit să mă întorc la şcoală pe motiv că aceasta îmi va distrage gândurile. A venit bunica să aibă grijă de noi, dar tatei nu-i plăcea să o aibă în preajmă; îi amintea de momentele fericite când am vizitat-o în Indiana, cu o vară înainte. Acolo petreceam dimineţi întregi bălăcindu-mă împreună cu Clara într-o piscină din plastic, iar mama stătea întinsă într-o cadă neagră, de o persoană. În căldura insuportabilă a acelor după-amieze, în timp ce bunica avea grijă de mine şi de Clara, tata şi mama mergeau uneori în camera lui de când era copil pentru a trage un pui de somn, iar eu eram bucuroasă că scăpăm de acea soartă asemănătoare vieţii dintr-o tabără.

Într-o zi la câteva săptămâni după accident am ajuns acasă de la şcoală şi l-am găsit pe tata în acelaşi scaun în care îl lăsasem la micul dejun, un scaun de lemn de lângă masă. Eram sigură că ceaşca de cafea de pe masă, cu zaţul negru pe fund, era aceeaşi pe care şi-o turnase la ora opt. M-a speriat gândul că în tot acel timp în care eu eram la şcoală, în timpul orelor de matematică şi ştiinţe şi în timpul filmului Charly pe care l-am văzut în ora de engleză, tata a stat nemişcat în scaunul acela.

În martie tata a anunţat că ne mutăm. Când l-am întrebat unde, mi-a spus că în nord. Când l-am întrebat unde anume în nord, mi-a răspuns că n-avea nici cea mai vagă idee.

Mă ridic în picioare în pat şi văd lumina pătrunzând pe la marginea perdelelor. Dau pătura la o parte şi cobor pe pardoseala rece. Ridic storurile şi pun mâna la ochi. Fiecare crenguţă şi frunză care nu a mai apucat să cadă sunt învăluite de o strălucire îngheţată. Mă bucură ce văd. Nici chiar în New Hampshire autobuzele şcolii nu vor risca să iasă pe poleiul ăsta. Dau drumul la radio şi ascult anunţurile despre situaţia şcolilor. Şcolile din Grantham, închise. Şcolile din Newport, închise, Liceul Regional, închis.

Fac un duş, mă şterg şi îmi pun o pereche de jeanşi şi un pulover. Îmi fac o ceaşcă de ciocolată caldă. Căutându-l pe tata, cu ceaşca în mână, trec dintr-o cameră în alta a casei noastre lungi, înguste, cu o verandă către vest. Casa este vopsită în galben cu margini de un verde închis, iar vara de-a lungul verandei creşte viţă sălbatică, creând un fel de grătar. Vopseaua este veche şi trebuie împrospătată, iar tata vrea să se ocupe de asta în vară. Vara trecută, ce-a de-a doua petrecută în casa aceasta, tata a săpat o bucată de gazon pe care trebuia să o tund în mod regulat. Restul proprietăţii nu l-a mai interesat. Acolo unde nu sunt copaci, sunt tufişuri şi iarbă, iar în serile de vară stăm uneori pe verandă, tata cu o bere şi eu cu un pahar de limonadă şi privim păsări pe care nu le putem identifica adunându-se deasupra ierbii înalte. Uneori citim fiecare câte o carte.

Intru într-o cameră din faţă care se întinde pe toată lăţimea casei şi are două ferestre ce dau spre sud. Când tata a cumpărat casa, erau vopsite şi geamurile de la ferestrele acestea, iar de tavan atârnau două candelabre pătate. Pereţii

erau acoperiţi cu tapet vechi, albastru, care începea să se desprindă, iar şemineul era stricat. Tata alesese casa doar datorită poziţiei izolate şi promisiunii că va rămâne un anonim, dar după ce a petrecut două săptămâni într-un scaun fără a fi capabil să facă altceva decât să privească pe fereastră, a început să hălăduiască prin camere. S-a hotărât să dărâme pereţii până la schelet.

Începând din camera din faţă, a tencuit tavanul, care avea un aspect neplăcut şi care arăta ca glazura întărită a unui tort vechi de o zi. A cojit pereţii şi i-a văruit în alb. A cumpărat o maşină de şlefuit şi a refăcut duşumelele, dându-le un luciu de culoarea mierii. Uneori mă punea să îl ajut, dar făcea singur mare parte din treabă. În cameră nu se află nimic acum cu excepţia pieselor de mobilier pe care tata le-a făcut în decurs de doi ani: mese, rafturi de cărţi şi scaune din lemn cu spătar şi picioare drepte. Camera este curată şi simplă şi aduce a sală de clasă, aspect pe care cred că tata încerca în mod inconştient să îl obţină, ca şi cum ar fi dorit să se reîntoarcă la camerele goale ale copilăriei. Uneori foloseşte spaţiul drept expoziţie atunci când domnul Sweetser de la depozitul de scule ne trimite clienţi. Tâmplăria este ca un fel de carieră pentru tata, deşi carierele erau pentru viaţa sa anterioară, nu pentru aceasta.

În camera care a fost cândva sufragerie tata a construit rafturi de cărţi de jos până sus, în tavan, pe care le-a umplut cu cărţi. A mai adăugat un scaun îmbrăcat în piele, două veioze şi un covor, iar aici luăm masa şi citim uneori. Noi îi spunem „vizuină”. Transformarea camerelor în altceva decât destinaţia lor iniţială (salonul în spaţiu de expoziţie, sufrageria într-un cabinet, hambarul vechi într-un atelier) i-a adus tatei un soi de plăcere ciudată. Imediat după bucătărie se întinde un hol lung tapetat în crem cu un şir de agăţători la nivelul umărului. Dincolo de hol se află o cameră mică cu care tata n-a ştiut ce să facă. A curăţat-o şi a umplut-o cu tot felul de cutii pe care nu voia să le deschidă. Drept urmare, camera a devenit un mic altar. Niciunul dintre noi nu intrăm acolo vreodată.

La etaj sunt trei dormitoare: unul pentru mine, unul pentru tata şi unul pentru bunica atunci când vine în vizită.

Bucătăria este cealaltă cameră de care tata nu s-a atins. Are un bar Formica şi nişte suporturi cu rame metalice ataşate de o masă din brad. Deşi este camera care are cea mai mare nevoie

de atenţie, tata intră în bucătărie doar pentru a-şi face repede o ceaşcă de cafea, un sandviş sau o cină simplă pentru amândoi. Nu mâncăm niciodată aici, ci mergem în „vizuină” unde mâncăm împreună, sau el în atelier şi eu în camera mea atunci când mâncăm separat.

Nu luăm niciodată masa în bucătărie pentru că bucătăria era centrul familiei noastre atunci când locuiam în New York. Cele două camere nu seamănă mult, dar amintirile legate de fosta bucătărie ne pot răvăşi imediat.

Masa era mereu acoperită pe jumătate cu reviste şi corespondenţă. Niciunul dintre părinţii mei nu era foarte ordonat, iar deoarece Clara avea doar un an, o simplă dezordine se transforma într-un adevărat haos. Mama pregătea mâncarea pentru bebeluş în Cuisinart pe un blat plin de produse electrocasnice: un storcător de fructe, un mixer, un cuptor cu microunde şi o râşniţă de cafea care scotea nişte sunete ca un ciocan şi o trezea întotdeauna pe Clara. Între masă şi un dulap era un leagăn pentru Clara, loc unde ea, cu saliva curgându-i pe bărbie, se legăna fericită şi suficient de mult timp cât să le permită părinţilor mei să ia masa. În timpul cinei tata o ţinea pe Clara în braţe, hrănind-o cu mâncare pe care ea o îndesa în gură cu palma ei grăsuţă. Atunci când se agita, tata o legăna pe genunchi şi până la sfârşitul mesei cămaşa lui de serviciu era pătată cu urme de degete murdare de morcov, sos şi piure de mazăre.

În album am o poză cu mama încercând să ia cina la bar în timp ce o ţine pe Clara atârnată de şold. Clara ţine un deget în gură şi salivează, iar mama nu e bine prinsă în poză, cu spatele, ca şi cum ar legăna-o pe Clara pentru a o face să tacă. În fereastra de la bucătărie din spatele mamei se observă reflecţia unui bec. În mijlocul reflecţiei se vede tata, cu o bere în mână, cu gura deschisă, pe cale să ia o înghiţitură. Nu ştiu de ce mi s-a părut important să fac această poză în toiul cinei, de ce mi s-a părut important să prind spatele mamei sau pe Clara cu degetul în gură. Poate aparatul era nou şi îl încercam. Poate voiam să o necăjesc pe mama. Nu-mi mai amintesc acum.

Am o altă poză cu mama în timp ce mă ţine în braţe pe când eram bebeluş sub un copac încărcat de zăpadă din curtea din spate. Mama are părul lung, drept, şaten deschis, ondulat după moda din 1972, când aveam un an. Poartă o cămaşă de stofă

descheiată la gât şi o geacă din piele întoarsă de culoare ruginie şi presupun că e septembrie. Pare prezentă în poză, zâmbindu-i vag tatei, care probabil că se afla în spatele aparatului. Eu am o pălăriuţă caraghioasă roz şi dau impresia că îmi molfăi mâinile. Am moştenit părul mamei şi gura mare, dar ochii îi am de la tata. După ce s-a născut Clara, mama s-a tuns şi nu am mai văzut-o niciodată cu părul lung.

Mă îndrept către hambar, unde îl găsesc pe tata cu cafeaua în faţă stând în scaunul de lângă sobă. Pe podea sunt straturi de rumeguş, iar în colţuri sunt pungi de plastic pline de surcele. Aerul este plin de particule fine, ca un fel de ceaţă în timpul unei zilei de vară. Îl privesc în timp ce aşază ceaşca pe pervaz şi îşi lasă capul în jos. Face asta adesea când nu ştie că sunt şi eu în cameră. Îşi îndoaie braţele, cu coatele pe coapse şi picioarele desfăcute larg. Durerea lui nu mai are formă materială, nu mai sunt lacrimi, nu mai e nodul în gât, nu mai e furia. E pur şi simplu întuneric, îmi imaginez eu, ca un fel de mantie care îl împiedică uneori să respire.

— Tată, îl strig.

— Da, zice, ridicându-şi capul şi întorcându-se spre mine.

— Nu merg la şcoală azi, îi spun.

— Nici nu credeam. Cât e ceasul?

— În jur de zece.

— Te-ai trezit târziu.

— Da.

Prin fereastra atelierului şi dincolo de pini se poate vedea o bucăţică din lac, ca o sticlă verde vara, albastră toamna, iar iarna e pur şi simplu o pată albă. La stânga lacului se află o pârtie de schi abandonată cu doar trei trasee. Se mai văd rămăşiţele unui telescaun şi ale unei căbănuţe în vârful dealului. Se spune că demult îngrijitorul pârtiei, un tip jovial pe nume Al, saluta fiecare schior în timp ce aceştia coborau din telescaun.

Dincolo de luminişul pe care l-a făcut tata, pădurea este foarte deasă. Vara este plin de ţânţari şi muşte şi trebuie să mă dau tot timpul cu spray împotriva lor. Tata vrea să închidă veranda şi cred că într-un an sau doi va reuşi să o facă.

— Ai luat micul dejun? mă întreabă.

— Nu încă.

— Sunt nişte gogoşi şi ceva jeleu.

— Uneori îmi place să le mănânc cu unt de arahide, îi spun.

— Mama ta obişnuia să amestece într-un vas untul de arahide cu brânză sărată. Mie mi se făcea rău, dar ei îi plăcea atât de mult, încât nu i-am spus niciodată cât de oribil mi se părea.

Îmi ţin respiraţia şi privesc în ceaşca mea. Tata nu vorbeşte aproape niciodată despre mama, decât atunci când vrea să îmi adreseze o întrebare directă.

Închid gura cu zgomot. Ştiu că dacă îmi dau lacrimile, aceasta va fi ultima amintire pe care o va împărţi cu mine pentru ceva timp.

În mintea mea îmi imaginez o piatră desprinsă dintr-un zid, o piatră care se tot mişcă până cade. Celelalte pietre îşi mută poziţia şi încearcă să umple spaţiul, dar tot rămâne o gaură prin care apa, sub forma amintirilor, începe să se prelingă.

Scurgere.

În septembrie a trebuit să silabisesc acest cuvânt în cadrul unui concurs. Un cuvânt uşor, deşi eu l-am greşit, pentru că l-am scris scurjere.

— Pun pariu că am putea găsi locul, zic eu, anunţând motivul pentru care am venit să îl caut. Dacă ne apropiem suficient, ne putem lua după benzile portocalii.

Am din nou în faţa ochilor imaginea bebeluşului în sacul de dormit. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă nu am fi ieşit ieri la plimbare. Dacă nu am fi găsit-o? Norocul, încep să descopăr, este la fel de surprinzător ca şi ghinionul. Pare că niciodată nu se justifică niciunul dintre ele, nu există un sentiment al recompensei sau al pedepsei. Pur şi simplu există, cea mai completă idee dintre toate câte sunt.

Mă întreb dacă poliţiştii încă mai păzesc locul. Decid că cel mai probabil au plecat, ce motiv ar mai avea să rămână? Infracţiunea a fost săvârşită şi toate probele deja colectate. Mă gândesc la sacul de dormit şi prosopul plin de sânge strânse sigur în pungi de plastic pe un raft din poliţie. Mă gândesc la inspectorul cu cicatrice care probabil că acum e ocupat cu altă infracţiune.

Tata tace.

— În regulă, îi spun. O să mă duc singură.

În holul din spate îmi iau geaca din cuier, apoi îmi pun căciula şi mănuşile. În faţa uşii din spatele casei, îmi leg şireturile la rachetele de zăpadă şi fac un pas. Rachetele nu mă ajută deloc

pe gheaţă. Alunec, căutând să mă prind de ceva. După vreo doisprezece paşi şi o cădere destul de dură, alunec înapoi către casă, ţinându-mă de perete, încercând să nu scap paletele. Desfac şireturile. Dacă tata m-a văzut căzând şi s-a amuzat pe seama mea, nu mi-a spus-o niciodată.

Mă întorc în casă. Îmi fac o gogoaşă englezească umplută cu unt de arahide şi mă gândesc la mama cu brânza ei sărată. Urc în camera mea care este decorată cu un afiş cu echipa Yankees şi unul cu Garfield. Pe un perete am desenat în mai multe culori toate pârtiile de ski din New England: Sunday River, Attitash, Loon Mountain, Bromley, Killington, King Ridge, Sunapee şi altele. Mi-a luat toată vacanţa de anul trecut ca să-mi termin lucrarea şi cred că este o hartă în relief destul de bună. Toţi munţii pe care am schiat sunt acoperiţi de zăpadă: dealurile pe care nu am schiat încă sunt desenate în verde. În camera mea se află şi singurul aparat de radio permis din casă. Înţelegerea pe care am făcut-o cu tata este că pot să ascult ce vreau, atâta vreme cât nu se aude nimic în afara camerei. Uneori tata îmi cere să urc şi să îi spun vremea, dar asta este tot ceea ce vrea să afle de la radio.

Nu avem televizor şi nu cumpărăm ziare. Când ne-am mutat în New Hampshire tata a încercat să citească ziarul local. Într-o dimineaţă era un articol despre o femeie care a călcat cu maşina bebeluşul ei în vârstă de paisprezece luni. Tata s-a ridicat din scaun, s-a dus în bucătărie, a îndesat ziarul în coşul de gunoi şi asta a fost.

Am un şevalet şi vopsele în camera mea şi un scaun care se poate transforma într-un pat de o persoană în rarele ocazii când am o prietenă în vizită. Fac bijuterii din mărgele la birou şi citesc în pat. Tata obişnuia să îmi tot spună să fac patul până în momentul în care i-am replicat că el niciodată nu şi-l făcea pe al lui, aşa că nu mi-a mai vorbit despre asta. Detest să duc hainele la spălătorie şi îmi doresc să am o maşină de spălat. I-am cerut tatei una de Crăciun.

După-amiază, în timp ce citesc, aud un fel de zgomot ca o ploaie de vară. Mă duc la fereastră. Gheaţa a început să se topească. Universul din jurul casei începe să se înmoaie, iar crusta de zăpadă scade încet.

Ies să mă duc în hambar.

— În regulă, zice tata, privind către mine. Să mergem.

Totuşi, drumul cu rachetele pe zăpada care se topeşte repede este la fel de greu de parcurs ca cel pe gheaţă. Fiecare pas se afundă în crusta moale, dezechilibrându-ne. Încep să mă doară picioarele înainte de a face treizeci de metri. Lumina devine pală, cel mai prost tip de lumină dacă vrei să mergi sau să schiezi. Nu pot vedea dâmburile de pe cărare şi uneori avem impresia că mergem prin ceaţă. Traversăm zona care vara este o pajişte şi apoi intrăm în pădure.

Mă chinui să zăresc ceva prin lumina asta slabă, încercând să fiu atentă la urmele aproape şterse de pe zăpadă din timpul plimbării de ieri. Din când în când trebuie să ghicim care e drumul, deoarece un strat de zăpadă scuturată a acoperit urmele înainte de îngheţ. Văd urmele invers şi îmi aduc aminte de goana noastră nebunească din ziua anterioară cu tata care duce copilul în braţe. Respiraţia îmi este îngreunată şi grăbită şi observ că şi tata a mărit ritmul. Căutăm locul unde ne-am oprit din urcat şi am întors lateral în jurul pârtiei, atraşi de planşetele bebeluşului. Nu-mi pot scoate din cap ideea că ne striga pe noi.

Veniţi şi mă luaţi.

Deasupra capetelor noastre o pală de vânt începe să şuiere printre pini, îndoind vârfurile şi scuturând la pământ bucăţi mici de zăpadă, punctând crusta îngheţată cu mingi de tenis. Sunt udă de transpiraţie sub geacă. O deschei şi las aerul rece să mă răcorească. Îmi scot căciula şi o bag în buzunar. Dau crengile joase din faţă cu mâna. Cred că am pierdut urmele, dar tata continuă să meargă.

Tata posedă douăzeci de acri de stâncă, pădure şi teren în pantă. Tot lemnul pe care îl foloseşte pentru mobilă provine de pe proprietatea lui: nuc, stejar, arţar, pin, cireş şi zadă. Depozitul local de cherestea a tăiat şi a stivuit lemnul, făcând un stoc de scânduri subţiri pe care tata le va folosi timp de câţiva ani.

După un timp, tata dă peste urmele noastre, pe care călcăm într-un ritm mai lent. După un drum de vreun sfert de oră văd în zare un petec de bandă portocalie.

— Uite-l.

Ne îndreptăm către locul care a fost înconjurat cu benzi de poliţie. Au trasat şi un cerc în jurul copacilor. Cercul se pierde pe cărarea din spatele motelului, ca o mireasă care se întoarce de la o nuntă în aer liber. În centrul cercului se află locul unde am

găsit sacul de dormit, o urmă a rachetelor tatei conturată de o linie subţire de vopsea roşie şi, la fel de conturată, urma unei cizme mărimea zece jumătate. Niciunul dintre noi nu a observat urma cizmei în noaptea dinainte. Mă întreb dacă poliţia a găsit lanterna tatei, dacă merită să încercăm să o recuperăm. Oare i-a spus inspectorului Warren despre lanternă? Încerc să îmi amintesc. Oare vor crede că lanterna este a celuilalt bărbat şi este o pierdere de vreme să încercăm să o găsim?

Ne mişcăm în cerc şi stăm cu spatele la motel. Mă uit cu atenţie la locul moale unde era sacul de dormit.

— Tată, zic. De ce a pus copilul într-un sac de dormit dacă voia să îl omoare?

Tata se uită la crengile goale.

— Nu ştiu. Cred că nu voia să îi fie rece.

— N-are nicio logică, îi răspund.

— Nimic din toate astea nu are logică.

Ridic banda portocalie, încercând să văd dacă se întinde.

— Cum crezi că îi vor pune numele? întreb eu.

— Nu ştiu, zice tata.

— Poate îi voi da numele nostru, zic. Poate îi vor spune Fetiţa Dillon. Îţi aduci aminte cum îi spuneau Clarei Fetiţa Baker-Dillon?

Stăm un timp fără să scoatem un cuvânt şi ştiu că tata se gândeşte la Fetiţa Baker-Dillon. Simt cum îl copleşesc amintirile în valuri. Am înfăşurat banda în jurul mănuşii.

— Tată, spun.

— Ce e?

— De ce era atâta sânge în camera de motel?

Tata ia un pumn de zăpadă moale şi începe să facă un bulgăre.

— Atunci când o femeie naşte, curge puţin sânge. Şi mai e ceva care se cheamă placentă, care este plină de sânge şi care hrăneşte copilul. Placenta este eliminată la naştere.

— Ştiu asta, îi răspund. Deci tot sângele acela era natural. Nu înseamnă că femeia a fost rănită sau lovită. Dar doare, nu?

În lumina palidă tata pare bătrân. Pielea de sub ochi e aproape gălbuie şi zbârcită.

— Doare, zice el precaut, dar fiecare naştere e diferită.

— Pe mama a durut-o când a născut?

Tata aruncă bulgărele în copac.

— Da, a durut-o. Şi dacă ar fi aici ţi-ar spune că a meritat fiecare minut.

Un scârţâit în zăpadă ne sperie pe amândoi. Ne întoarcem şi îl vedem pe inspectorul Warren cu fularul la gât, la o distanţă de câţiva metri.

— N-am vrut să vă sperii.

— Da, cum să nu, zice tata încet.

Warren stă cu mâinile în buzunarul hainei, ca un om care a ieşit la plimbare în spatele unui motel în toiul iernii.

— V-am căutat acasă, dar nimeni n-a răspuns la uşă. Am venit aici imediat. Vine mai aproape de noi. Trebuia să revedeţi locul, nu-i aşa?

Calcă în urmele lăsate de tehnicieni cu o seară înainte, punându-şi cizmele în găurile deja făcute.

— Oamenii sunt previzibili, domnule Dillon, zice. Ne întoarcem în locurile care ne-au lăsat amintiri. Iubiţii fac asta tot timpul.

Continuă să înainteze către noi, păşind atent.

— Sunteţi subiectul ştirilor de astăzi, domnule Dillon. M-a surprins că i-am văzut pe cei de la Canalul 5 la dumneavoastră acasă. A, casa e descuiată.

— Aţi intrat, zice tata.

— Vă căutam ca să vă spun despre fetiţă. Am condus până acasă la dumneavoastră şi nu voiam să plec fără să văd dacă eraţi acasă. E frumoasă mobila pe care o faceţi.

Tata nu spune un cuvânt, refuzând să răspundă complimentului.

— Copilul e bine, spune Warren.

Tata loveşte cu vârful bocancului o movilă de zăpadă întărită.

— Suntem de aceeaşi parte a baricadei, domnule Dillon, zice Warren.

— Şi care ar fi partea asta?

— Aţi găsit copilul şi i-aţi salvat viaţa, continuă Warren scoţând o ţigară dintr-un pachet de Camel. O aprinde. Fumaţi? întreabă.

Tata dă din cap că nu, deşi e fumător.

— Apoi îl găsesc pe tipul care a făcut asta. Aşa merg treburile. Suntem o echipă.

— Nu suntem o echipă, zice tata.

— Am sunat la Westchester, spune Warren, şi am vorbit cu un tip Thibodeau. Vă aduceţi aminte de el?

Până şi eu îmi amintesc de Thibodeau. A venit la noi acasă în dimineaţa de după accident cu veştile pe care le ştiam deja. Tata a urlat la el să dispară de la uşa noastră.

— Îngrozitor, spune Warren. Probabil că aş fi reacţionat şi eu ca dumneavoastră, m-aş fi mutat, mi-aş fi refăcut viaţa. Deşi nu ştiu unde m-aş fi dus. Poate în Canada, poate în alt oraş. Anonim într-un oraş.

Mai am încă banda portocalie înfăşurată în jurul mănuşii. O mai înfăşor o dată.

— Am doi băieţi. Au opt şi zece ani, spune Warren.

— Să mergem, Nicky.

— Vreau să îl prind pe tipul ăsta, continuă Warren.

— Cred că am terminat aici, zice tata.

Inspectorul aruncă ţigara abia începută în zăpadă. Scoate mănuşile din buzunar şi şi le pune.

— Nimeni nu a terminat aici, zice el.

Când ne întoarcem acasă, tata îl sună pe doctorul Gibson. Îmi fac de lucru în cabinet ca să aud ce vorbeşte din bucătărie.

— Voiam să ştiu doar ce face bebeluşul, îl aud pe tata la telefon.

— Asta e bine, nu? zice el mai departe. Unde e acum? Va sta acolo mult timp? V-aţi gândit la un nume? Doris, repetă tata. Pare surprins, uimit. Spuneţi că va merge la orfelinat? Pare atât de...

Probabil că Gibson face un comentariu referitor la orfelinat şi adopţie, pentru că tata spune:

— Da, rece.

Îl aud pe tata cum îşi toarnă o cafea.

— Ce se întâmplă atunci când sistemul nu funcţionează?

— Va fi condamnată, totuşi... Mulţumesc, spune tata. Voiam doar să ştiu dacă e sănătoasă.

Tata închide telefonul. Mă duc în bucătărie. Îşi soarbe cafeaua aproape rece şi priveşte pe fereastră.

— A, tu erai.

— E sănătoasă? întreb.

— E bine.

— Au numit-o Doris?

— Aşa se pare. Pune ceaşca pe masă. Mă duc până la Sweetser. Vrei să vii şi tu?

Nu aştept să mă întrebe de două ori dacă vreau să merg în oraş.

Tata îmi ţine uşa când intrăm în magazin. Domnul Sweetser ridică ochii din ziarul pe care îl întinsese pe tejghea.

— Eroul nostru local, zice el.

— Aţi auzit deja, spune tata.

— Prima pagină. Uită-te singur.

Tata şi cu mine ne îndreptăm către tejghea. Într-un ziar cunoscut pentru ştirile despre sportul din licee, caricaturile din ediţia de duminică şi cupoanele pe care le oferă, vedem un titlu care spune: COPIL GĂSIT ÎN ZĂPADĂ. Sub titlul mare mai este unul, cu litere mai mici: Un tâmplar din zonă a găsit un bebeluş viu într-un sac de dormit plin de sânge. Mă aplec mai aproape peste tejghea şi citesc ziarul împreună cu tata. În mare,

reporterul redă povestea cu acurateţe. Se menţionează motelul, maşina şi haina bleumarin. Nu scrie nicăieri de mine.

— Ţi-au scris numele greşit, spune Sweetser.

— Da, am văzut.

Dylan. Se întâmplă tot timpul.

— Vrei să îţi dau ziarul?

Tata refuză.

— Şi… ce s-a întâmplat? întreabă Sweetser.

Tata îşi descheie geaca. Magazinul e încălzit de o sobă aflată într-un colţ şi care face temperatura să fluctueze între 90-60° Fahrenheit. Azi par să fie cam 80°.

— Nicky şi cu mine ne plimbam, când am auzit un plânset, începe tata. La început am crezut că e vreun animal. Apoi am auzit o portieră care se închidea.

— Copilul era într-un sac de dormit? întreabă Sweetser.

Tata confirmă, dând din cap.

— Ce ciudat, spune Sweetser, îndreptându-şi firele de păr. Tocmai şi-a ras barba, ceea ce a dat la iveală o bărbie afundată şi o piele palidă, ciudată, ca pielea unui animal care tocmai a fost tuns. Cine s-ar fi gândit?

— Nimeni, zice tata.

— E ca în poveştile acelea pe care le citea nevastă-mea copiilor, continuă Sweetser. Un tâmplar merge în pădure şi găseşte un copil.

— Într-o poveste ar fi trebuit să îl găsească o zână, zice tata.

— Ai vreau tu să fii aşa norocos, spune Sweetser.

Pentru un depozit aflat la naiba-n praznic, între Hanover şi Concord, magazinul lui Sweetser are un număr impresionant de scule. Sweetser spune că îi place forma lor, cam ca şi tatei. În spatele rafturilor cu scule sunt alte rafturi, cu vase Pyrex, cutii de Miracle-Go (pline de praf acum, în extra sezon) şi cutii de vopsea Sherwin Williams. Lângă magazin se află o anexă mai mică, asemănătoare unui şopron unde Sweetser vinde antichităţi, cuvântul antichităţi fiind folosit în sens foarte larg. Mare parte din mobilă e din anii ’60.

— A ajuns cuplul acela la voi vinerea trecută? întreabă Sweetser.

— Care cuplu?

— Am trimis nişte turişti la tine când au început să mă întrebe despre o masă model Shaker. Le-am spus că tu faci mobilă care aduce a Shaker.

— Nu i-am văzut niciodată, zice tata.

— Drumul până la tine e un dezastru, continuă Sweetser.

Tot spune asta de când ne-am mutat aici. De peste un an deja, el trimite clienţi la tata. Doar vreo şase s-au încumetat până acum să parcurgă acest drum, dar până ajung la noi de multe ori cumpără deja ceva.

— Am nevoie de un boloboc, zice tata.

— Ce s-a întâmplat cu cel vechi?

— S-a spart sticla.

— E greu să-ţi fac rost de altul.

— Aha, bine.

Tata se îndreaptă către raftul cu boloboace. Cel pe care îl folosea înainte, şi care era perfect până în momentul în care a spart sticla de frigider, avea margini de metal. Tata alege un boloboc de lemn. Unele sticle, după cum pot vedea, sunt ovale, în timp ce altele sunt arcuite. Tata îmi arată un boloboc care indică 360 de grade.

— Mă duc la Remy să beau o cafea, spune Sweetser, trăgându-şi o geacă de stofă galbenă. Nu mergeţi şi voi?

— Nu, mulţumesc, spune tata.

— Un Drake?

— Nu, e ok. Am luat micul dejun.

— Nicky, tu ce spui? întreabă Sweetser. Vrei unul?

— O prăjitură cu cafea Drake? întreb eu.

— Uite, vrea o prăjitură, zice Sweetser.

Când Sweetser iese din magazin, îi spun tatei că am nevoie de vopsea albă.

— Merg la schi pe Gunstock împreună cu Jo după Crăciun.

— Câte sunt acum?

— Şapte. Îi răspund, referindu-mă la culmile albe de pe peretele meu.

— Când plecaţi? întreabă tata.

— Imediat după Crăciun.

— I-ai spus că te duci sigur?

— Ce s-a întâmplat? Nu-mi dai voie să merg?

— Bunica va fi încă la noi, spune tata.

— Şi nu pot merge la schi? întreb eu, cu tonul uşor iritat. Pot trece prin toate stările de la zero la furie maximă în mai puţin de cinci secunde acum.

— Nu, evident că poţi merge, spune tata. Vreau să spun că ar trebui mai întâi să mă întrebi. Poate aveam altceva în plan. Am fi putut merge undeva.

— Tată, spun eu, cu vocea imitând incredulitatea, noi nu mergem niciodată nicăieri.

Iau o cutie de vopsea albă şi mă apropii să studiez antichităţile. E un set de dormitor din arţar şi o canapea murdară, din stofă verde. Într-un colţ se află un tonomat de muzică. Mă întreb dacă funcţionează.

Sweetser împinge uşa cu umărul şi intră cu o ceaşcă de cafea şi o prăjitură Drake. Tata alege bolobocul cu sticla fixă. Îl aduce la tejghea şi plăteşte. Împreună cu restul, Sweetser îi dă şi o tăietură dreptunghiulară de ziar.

— Ia-o, totuşi, zice Sweetser.

Tata scoate maşina din parcarea de la Sweetser, iar eu ţin în poală bolobocul şi bucata de ziar. Ne îndreptăm către casă. Iau o gură din prăjitură Drake, iar firimiturile îmi cad pe geacă.

— Tată, avem nevoie de mâncare.

— Ai o listă?

— Nu, dar avem nevoie de lapte şi de fulgi. Pâine pentru sandvişuri, paste şi ceva pentru cină.

— Nu vreau să merg la Remy, spune tata. Mi-a ajuns povestea asta cu eroul local.

Tata întoarce maşina şi se îndreaptă către Butson’s Market, un magazin care se află în afara oraşului, astfel încât să poată intra fără să întâlnească vreun cunoscut. Trecem de staţia Mobil şi Şcoala din Shepherd Village, o şcoală cu o singură clasă construită în 1780. Şcoala găzduieşte clasele din ciclul primar; terenul de sport este o curte cu pietriş. Elevii mai mari sunt transportaţi cu autobuzul la liceul Regional, călătorie care în cazul meu durează patruzeci de minute la dus şi la întors.

Lângă şcoală se află biserica congregaţională, o clădire vopsită în alb cu ferestre lungi şi storuri negre. Biserica are un acoperiş ascuţit şi un turn cu clopot. Nici eu şi nici tata nu am intrat vreodată aici.

Trecem pe lângă cele trei muzee din oraş, aşezate unul în spatele celuilalt pe un deal; două dintre ele au văzut şi zile mai bune. Trecem şi pe lângă Serenity Carpets, o casă vopsită în bej, departamentul de pompieri voluntari (aici se organizează seri de bingo în fiecare joi la şase jumătate) şi Croydon Realty, unde ne-am oprit prima dată când am venit în oraş – Croydon Realty, unde poţi cumpăra o casă cu 26.000 de dolari; nu cine ştie ce casă, dar e un adăpost. Vara, tata şi cu mine plecăm uneori în excursii de explorare prin împrejurimi, pierzându-ne pe drumuri ascunse, descoperind mănunchiuri de case surprinzător de bine întreţinute. „Oare cum îşi câştigă existenţa oamenii ăştia?" întreabă tata de fiecare dată. Odată am întâlnit un elan care se plimba prin faţa noastră, pe marginea drumului îngust. A trebuit să îl urmărim cu o viteză de 20 de kilometri pe oră timp de douăzeci de minute, fără să îndrăznim să îl depăşim, bucurându-ne de ritmul mersului unui animal.

După Croydon Realty se întinde o suprafaţă goală, doar pădure cu un pârâu care curge paralel cu şoseaua. Tata încetineşte în timp ce trecem pe lângă spital, primul set de clădiri ce vine după zona virană. Spitalul se află într-un fost hotel de patru etaje, din cărămidă, care a suferit această transformare în 1930. Deşi de atunci i-au mai fost adăugate aripi noi, cuvintele De Wolfe Hotel 1898 încă mai sunt înscrise deasupra intrării clădirii originale.

— Tată, hai să ne oprim. Vreau să o văd.

Tata se uită lung la spital. Ştiu că şi el ar vrea să vadă bebeluşul. Dar după câteva secunde, dă din cap.

— Prea multă birocraţie, spune, accelerând.

În spatele spitalului e un mic magazin unde tata întoarce maşina. Opreşte în faţa pancartei unde scrie: Magazin de băuturi, Butson's Market, Family Dollar, Frank Renata D.D.S.

Lapte, îmi aduc aminte. Fulgi. Cafea. Pui. Brânză. Carne pentru hamburgeri, poate şi nişte Ring Ding.

Având provizii pentru o săptămână, tata reia călătoria în sens invers: trece de spital, de terenul viran, Realtor, cele trei muzee, magazinele lui Remy şi Sweetser, unul în faţa celuilalt. Şoseaua către casa noastră se află la vreo nouă kilometri în afara oraşului. În drum spre casă trecem pe lângă nişte case care au veranda plină de canapele, jucării din plastic şi rezervoare de

propan. Una dintre ele este o căsuţă mică, vopsită în alb, cu o curte împrejmuită de un gărduţ în spate. Pe verandă sunt aşezate una lângă alta biciclete, triciclete, bâte de baseball şi crose de hockey. Probe ale existenţei băieţilor pot fi detectate şi pe sârma cu rufe puse la uscat: tricouri de diverse mărimi, jeanşi şi jachete de hockey sau costume de baie, în funcţie de anotimp. Printre celelalte haine se vede uneori un sutien, un slip sau o cămaşă de noapte drăguţă. Când trecem pe lângă casa aceasta iarna, o vedem uneori pe mama lor care se chinuieşte să întindă nişte aşternuturi aproape îngheţate. Seamănă cu nişte cartoane şi flutură în direcţia vântului. Îi fac întotdeauna din mână, iar ea zâmbeşte şi îmi răspunde. Uneori, vara, îmi vine să opresc bicicleta şi să o salut, apoi să intru în casă, să îi cunosc pe băieţi şi să văd haosul care îmi imaginez că domneşte aici.

Tata semnalizează şi intră pe drumul către casă.

— Ai cumpărat spaghetti?

— Şi sos Ragu, îi răspund.

Parchează ca de obicei în spatele hambarului. Opreşte motorul.

— E suficient pentru cină?

— E bine.

— Am cumpărat nişte Breyers, spune tata.

— Am văzut.

— Unt din nuci pecan, preferatul tău.

— Tată?

— Ce e?

— De ce i-au pus numele Doris?

Tata îşi ia ţigările cu un gest nervos, apoi hotărăşte să nu îşi aprindă ţigara de faţă cu mine.

— Nu ştiu, zice. Poate e numele vreunei asistente.

— Sună ca numele unui uragan.

— Probabil că au ei un sistem, zice tata.

— Crezi că primesc aşa de mulţi copii?

— Nu prea cred. Sper că nu.

— Este un nume demodat, spun. Mă sprijin de portieră. Tata ţine mâna pe mâner, ca şi cum ar fi nerăbdător să iasă din maşină.

— Nu e un nume prea obişnuit pentru un copil în zilele noastre, mă aprobă tata.

— Ce se va întâmpla cu ea? Ţi-a spus doctorul Gibson?

— Va fi preluată de serviciul social, spune tata. Apasă mânerul portierei, care se deschide cu un scârţâit.

— Va avea părinţi noi şi fraţi şi surori?

— Foarte probabil.

— Nu mi se pare corect, îi spun.

— Ce anume?

— Ca noi să nu ştim unde se află.

— Acesta e sistemul, Nicky. Deschide portiera, indicând sfârşitul conversaţiei.

— Tată?

— Ce e?

— De ce n-o putem lua noi? Am putea merge s-o luăm şi să stea cu noi.

Ideea pare înfricoşătoare şi sublimă în acelaşi timp. În mintea mea de doisprezece ani, mi-am implantat ideea de a înlocui un bebeluş cu un altul. Imediat după ce spun aceasta şi trag cu ochiul la tata, îmi dau seama ce am făcut. Dar, aşa cum fac de obicei copiii de doisprezece ani, devin defensivă.

— De ce nu? întreb pe tonul iritat al celor supăraţi şi neînţeleşi, ton pe care voi învăţa curând să mi-l controlez. Nu ţi-ar da impresia că s-a întors Clara la noi? Că poate s-a întâmplat astfel pentru că trebuie să stea cu noi?

Tata iese din maşină. Respiră adânc.

— Nu, Nicky, n-aş avea această impresie. Clara a fost Clara, iar bebeluşul acesta este altcineva. Nu este a noastră. Se uită în direcţia hambarului şi apoi iarăşi la mine. Ajută-mă să duc cumpărăturile în casă înainte să se topească îngheţata.

— Tată, temperatura e cu minus, îi zic. Îngheţata nu pleacă nicăieri.

Dar tata e deja cu spatele. A închis portiera şi a luat din portbagaj una dintre pungile cu ce am cumpărat. Îl privesc în timp ce se îndreaptă către casă, cu durerea ca o nucă în piept.

În noaptea aceea zăpada a îngheţat iarăşi, iar un vânt puternic a bătut toată noaptea. Mă trezesc din cauza zgomotului produs de crengile care se rup sub greutatea gheţii. Trosniturile răsună ca nişte împuşcături, unele înfundate, altele ascuţite ca nişte artificii. Zgomotul mă trezeşte în zori, şi aştept la fereastra camerei mele să se lumineze. Pădurea de dincolo de luminiş este plină de copaci afectaţi, cu crengile aplecate la pământ, ca şi cum ar fi trecut pe acolo un uragan.

Îl aud pe tata pe scări. Îmi pun halatul şi papucii de casă şi îl găsesc în bucătărie lângă Domnul Cafea, aşteptând ca filtrul să îi umple ceaşca. Se sprijină de chiuvetă în şosete, cu braţele încrucişate peste cămaşa din flanel. Are aceiaşi pantaloni pe care îi poartă de o săptămână şi îmi dau seama că firele din barba lui nu mai pot fi numite simple tuleie.

— Tată, poate ar trebui să te bărbiereşti.

— Mă gândeam să las să îmi crească barba, zice şi îşi freacă bărbia nerasă.

— Poate n-ar fi rău.

Un fir de cafea se prelinge din filtru.

— Te-au trezit copacii? întreabă tata.

— Da.

— Se fac multe defrişări primăvara. Se apleacă uşor pentru a privi pe fereastră. Sunt îngrijorat pentru acoperiş din cauza zăpezii grele şi a gheţii. Jgheabul este mult prea îngust în faţă. Ar fi trebuit să repar acoperişul astă-toamnă. Dar detest să fac asta.

— De ce?

— Pentru că am vertij.

— Ce-i acela vertij?

— Teamă de înălţime. Ameţesc.

Iată ceva ce nu ştiam despre tata. Mă întreb ce altceva nu mai ştiu. Îşi toarnă o ceaşcă de cafea. Deschid frigiderul şi iau laptele.

— Ar trebui să mă duc acolo şi să dau jos zăpada, zice.

— Te ajut şi eu, spun cu entuziasm. Ideea de a mă putea cocoţa pe acoperiş şi de a admira micul nostru regat mi se pare incitantă.

— Detest să urc pe acoperiş, spune tata, dar pe de altă parte, nu mă încântă nici ideea de a avea o echipă care să se învârtă pe aici pe durata lucrărilor.

Nici nu mai era nevoie să spună asta.

— Mai e o săptămână şi apoi intri în vacanţa de Crăciun.

La Crăciun va veni bunica, aşa cum face în fiecare an, va găti pentru noi şi va atârna şosete pentru cadouri şi va „face atmosferă de Crăciun”, după cum îi place ei să spună. Tata va suporta în tăcere totul, dar mie îmi plac prăjiturelele şi portocalele desfăcute şi priveliştea cadourilor împrăştiate sub brad.

— Ar fi timpul să te îmbraci, spune tata, dacă nu vrei să pierzi autobuzul.

— Crezi că ar trebui mai întâi să verific? Poate iar nu se fac ore.

— Cred că ar trebui să te îmbraci.

La şcoală sunt vedetă. Deşi ziarele nu au spus nimic despre mine, se pare că toată lumea ştie că eram acolo când a fost găsit bebeluşul. Mi se cer detalii, pe care le dau cu plăcere. Le povestesc şi despre cum am auzit plânsetele, cum am găsit fetiţa, am dus-o la spital şi cum am fost interogaţi de un inspector de poliţie.

— Sacul de dormit era murdar de sânge? mă întreabă Jo în faţa vestiarului. Jo e aproape la fel de înaltă ca tata. Are părul blond pe care îl ţine dat pe spate, ca o zeiţă la prora unui vas viking.

— Puţin, îi răspund. Prosopul era mai murdar.

— Deci, atunci când naşti, curge sânge? întreabă.

— Evident, îi răspund.

— De unde vine sângele?

— Din placentă, îi spun în timp ce îmi închid dulapul.

— Aha, spune Jo, uimită.

Faptul că vin din New York era considerat puţin exotic atunci când am venit prima dată în New Hampshire. Şi cu siguranţă că eram norocoasă că nu mi se spunea venetica din Massachusetts, aşa cum unii dintre localnici îi numesc pe cei care locuiesc în statul vecin de la sud. Totuşi, mi-am dat seama că vor trebui să treacă cel puţin două generaţii, poate chiar trei,

înainte ca localnicii să nu ne mai considere pe tata şi pe mine drept nou-veniţi.

La şcoală am doi prieteni, zeiţa vikingă şi Roger Kelly. Toţi trei luăm masa împreună şi avem unele cursuri comune, iar Roger şi cu mine cântăm şi în fanfara şcolii. Totuşi, este destul de greu să facem aranjamente pentru a ne întâlni după şcoală sau la sfârşit de săptămână, totul trebuie plănuit dinainte. Nu e niciun secret că mama lui Jo detestă drumul lung până acasă la noi şi cred că este destul de reticentă în ceea ce îl priveşte pe tata. Dacă rămânem peste noapte, de obicei rămân eu la Jo. Nu dorm niciodată la Roger, evident, dar uneori jucăm baschet după ore şi mă întorc acasă cu autobuzul de mai târziu.

Când locuiam în New York, aveam mai mult de doi prieteni. Doar la gimnaziul meu erau patru clase de a patra şi erau trei gimnazii în oraşul nostru. Dormeam adesea la prietenele mele, iar ele veneau la mine. Luam lecţii de dans şi gimnastică, eram în echipa de gătit şi în echipa cercetaşelor. Aveam un dormitor vopsit în alb şi galben, un pat cu tăblie şi puteam găzdui şase sau şapte fete şi sacii lor de dormit pe covorul cel gros. Ne uitam la filme în sufragerie şi apoi urcam în camera mea pe la unsprezece, cea mai târzie oră pe care ne-o permiteau părinţii mei. Ne făceam unghiile sau jucam „Adevăr sau provocare” până după miezul nopţii, învăţând cum să chicotim fără să îi trezim pe ai mei.

Când Clara avea şase luni, au mutat-o în propriul ei dormitor, care era lângă al meu. Prietenelor mele le plăcea să se joace cu ea când veneau în vizită. Încercau să îi prindă părul, dar nu avea niciodată suficient păr pentru o coafură satisfăcătoare. Camera ei era vopsită în galben, portocaliu şi albastru, în mare parte pentru că pe un perete am pictat eu nişte peşti galbeni, portocalii şi albaştri, de diferite mărimi şi forme, peşti care nu există în realitate, nici chiar în Caraibe. Uneori mă întrebam, după ce ne-am mutat în New Hampshire, ce au făcut noii proprietari cu camera ei, dacă au lăsat culorile acelea şi peştii albaştri înotând sau dacă au văruit pereţii în alb, ştergând lucrarea mea de artă aşa cum a fost ştearsă familia mea, cu o pensulă mare.

Când am venit prima dată aici, eram furioasă şi nepoliticoasă şi predispusă în orice moment să încep să plâng, ceea ce era destul de greu de ascuns într-o şcoală cu o singură sală de

clasă. Pentru a compensa lipsa auto-controlului emoţional, afişam un aer de dispreţ şi plictiseală, ca şi cum, pentru că veneam din New York, eram cu mult deasupra colegilor mei, încât nici nu trebuia să mă chinui să fiu atentă în ore. Am renunţat treptat la ideea aceasta, iar până în mai am reuşit să îi prind pe ceilalţi din urmă la matematică.

Pe terenul nostru erau vreo doisprezece tufişuri de zmeură peste care am dat împreună cu tata într-o zi de iulie în timpul primei noastre veri în New Hampshire. Am cules fructele, le-am adus acasă şi un timp le-am mâncat cu orice (cu cereale, îngheţată, friptură). Pentru că era mai multă zmeură decât puteam noi mânca, am hotărât să le vând pe marginea drumului. Tata m-a încurajat să îl întreb pe Sweetser de unde aş putea lua câteva lădiţe de lemn pentru fructe. Sweetser, care părea a fi în stare să facă rost de orice îi cereai, mi-a vândut câteva lădiţe pe cinci dolari, aşteptându-mă cu banii pe care îi considera un împrumut şi pe care i-am înapoiat cu mândrie la sfârşitul primei săptămâni.

În fiecare dimineaţă, în pantalonii mei de blugi şi tricourile pastel, culegeam zmeura pe care o puneam într-un coş pe care îl ţineam pe umăr. După ce culegeam suficient, mă urcam pe bicicletă şi mergeam la capătul drumului nostru prăfos. Acolo aveam o masă şi un scaun din plastic. Umpleam lădiţele cu zmeură şi apoi stăteam şi aşteptam. Mă puteam baza pe cel puţin patru clienţi pe zi: o femeie al cărei nume nu l-am aflat niciodată, dar care părea să aibă o mulţime de musafiri; doamna Clapper, asistentă care făcea vizite la domiciliu şi care cumpăra o lădiţă în fiecare zi pentru unul dintre pacienţii ei; domnul Bolduc, care trecea pe acolo în fiecare dimineaţă ca să îşi cumpere ziare şi să îşi ridice corespondenţa din oraş şi domnul Sweetser, care mi se părea că nu are niciun motiv întemeiat pentru a bate atâta drum şi totuşi o făcea (nu cred să fi lipsit în vreo zi). Mai aveam în jur de alţi patru sau cinci clienţi care erau fără îndoială atât de surprinşi să vadă o fetiţă vânzând zmeură la capătul unui drum atât de izolat încât simţeau ca o obligaţie morală să oprească. În total, îmi lua o oră să culeg fructele, douăzeci de minute să ajung la destinaţie cu bicicleta şi trei sau patru ore la stand; cu aproximaţie vreo şase ore. Vindeam zmeura cu şaptezeci şi cinci de cenţi cutia şi dacă aveam noroc, făceam chiar şase dolari într-o zi. Şase zile (pe care le

petreceam sub o umbrelă aranjată atunci când ploua) puteau aduce treizeci şi şase de dolari pe săptămână care, pe când aveam zece sau unsprezece ani, mi se păreau o adevărată avere. Stăteam pe scaun şi citeam uneori, dar de cele mai multe ori pur şi simplu priveam în gol, observând uneori cum se împerecheau nişte fluturi sau cum răsărea morcovul sălbatic parcă peste noapte. În vara aceea am învăţat să visez cu ochii deschişi şi tot atunci am început să îmi imaginez cum ar fi fost dacă ar fi trăit Clara. Ar fi trebuit să aibă aproape doi ani în vara aceea şi probabil că ar fi fost o povară pentru mine, dar mi-o imaginam alergând printre ierburi şi flori de câmp, în timp ce nu i se mai vedea capul sub florile galbene sau ridicându-se să culeagă zmeură şi urcându-se pe o lădiţă. Mi-o imaginam culcată pe burtă pe masa mea de carton dormind în timp ce eu încercam să o trezesc.

Duminică e aniversarea morţii mamei şi a Clarei. Şi eu şi tata o ştim, dar niciunul dintre noi nu pomeneşte nimic despre asta toată ziua. Ştiu că tata îşi aminteşte, pentru că se tot plimbă de la hambar în casă şi înapoi, ca şi cum nu ar şti ce să facă. Se uită la mine atunci când crede că nu îl văd. Vrea să spună ceva, dar nu este sigur ce se va întâmpla dacă o va face. Face un duş în mijlocul zilei, ceea ce nu se întâmplă aproape niciodată şi petrece mult timp în dormitorul lui, unde ştiu că are o poză cu mama, Clara şi eu. Am doisprezece ani şi cunosc foarte bine totul despre momente de referinţă şi aniversări şi cred că ar trebui să marcăm cumva ziua.

— Tată, îl strig atunci când iese în sfârşit din dormitor. Putem merge la Butson’s Market?

— De ce? întreabă el.

— Cred că acolo vând şi flori.

Nu mă întreabă pentru ce sunt florile. Soarele străluceşte de două zile. Îmi ţin geaca descheiată. Tata e doar în pulover. S-a bărbierit şi are părul spălat, nu îmi mai este ruşine să ies cu el, ceea ce este o îmbunătăţire faţă de anul anterior. La prima aniversare a accidentului, tata a petrecut toată ziua în hambar şi nu s-a mişcat deloc. M-am simţit singură şi aveam nevoie de sprijin, dar nu aveam curajul să intru în hambar şi să văd ce aş fi putut găsi acolo: pe el cu gura deschisă ca şi cum ar fi avut nasul înfundat, cu ochii goi, văzând doar imagini din trecut. În

schimb, m-am uitat prin album, am făcut un colier din mărgele, am răspuns la telefon când a sunat bunica şi apoi am plâns atât de mult încât bunica a insistat să mă duc după tata.

La Butson's Market tata caută detergent pentru spălat vase în timp ce eu stau în faţa rafturilor cu o mulţime de buchete de flori. Sunt margarete, garoafe, trandafiri şi deşi buchetele sunt mai mult sau mai puţin asemănătoare, îmi ia o groază de timp să mă hotărăsc pe care să îl iau. Garoafele par de un roz artificial şi nu îmi plac deloc. Un buchet, aproape în întregime galben, are în mijloc o floare care arată destul de rău şi care ar putea fi un crin.

— Acela e drăguţ, spune tata, arătând către un buchet care este aproape tot galben şi violet.

— Ce sunt florile acelea roşii-albăstrui? îl întreb.

— Nu ştiu.

— Crezi că mamei i-ar plăcea?

— Aşa cred, zice el.

Ţin strâns buchetul tot drumul către casă, încercând să mă decid unde să îl aşez. Avem o vază Mason într-un dulap din bucătărie. Mă gândesc să le pun acolo, dar nu le voi lăsa în bucătărie. Aş putea să le aşez pe măsuţa din „vizuină", deşi nu mi se pare o idee excelentă. Dacă le pun în camera tatei, nu le-ar vedea oricum. Într-un final, le aşez pe un raft din holul din spate. Mă aşez pe banca din faţa lor şi le admir.

Tata zice:

— Sunt drăguţe, în timp ce iese din casă şi merge în hambar.

Dar uneori încă mă mai deranjează. Nu par să îşi aibă locul în casă şi, ce este şi mai important, îmi este teamă că mama şi Clara nu le pot vedea. Evident că nu are nicio logică – dacă mama şi Clara au devenit spirite care chiar pot vedea până pe Pământ, atunci cu siguranţă că ar putea vedea prin pereţi – dar nu-mi pot scoate ideea asta din cap. Îmi iau geaca şi duc vaza Mason la marginea luminişului, unde începe pădurea. Aşez vaza în zăpadă.

Mă dau un pas în spate. Florile par mai înviorate în lumina soarelui. Ştiu că vor muri până dimineaţă, dar, în mod ciudat, mă simt bine.

Mă gândesc la mama şi la Clara. Închid ochii. Mi le imaginez în realitate. Fac asta în mod obişnuit pentru a păstra clare şi vii imaginile pe care le am despre ele. Tablourile din mintea mea

au căldură, aromă şi mişcare, comori pe care nu îmi permit să le pierd.

În ziua dinaintea vacanţei de Crăciun dăm o petrecere în sala de la şcoală. La New York combinam sărbătorile Crăciun şi Hanuka, dar în New Hampshire este doar o petrecere de Crăciun, pentru că nimeni nu sărbătoreşte aici Hanuka. Se fac schimburi de cadouri, iar băieţii sunt enervanţi rău. Eu am tras numele lui Molly Curran şi i-am făcut cadou, având în vedere că am înclinat întotdeauna să ofer cadouri pe care mi le doresc pentru mine, o trusă cu ojă de unghii în douăzeci de nuanţe. Eu am primit o casetă cu Police de la Billy Brock, care are în mod clar acelaşi principiu şi, ce e şi mai rău, nu prea mă cunoaşte, pentru că eu nu am casetofon acasă. În drum spre casă, în autobuz, mă gândesc să îl rog pe tata să îmi cumpere un casetofon în loc de maşină de spălat. Oare este prea târziu să le cer pe amândouă?

După ce îmi atârn geaca în cuier, îl caut pe tata şi îl găsesc în atelier. Este foarte concentrat asupra pregătirilor cu asamblatul, o procedură precisă şi stresantă care doar într-un sfert de oră poate strica săptămâni întregi de muncă asiduă. Trebuie să aplici cleiul, apoi să combini elementele, să apeşi cu o presiune adecvată, să testezi marginile şi apoi să ştergi excesul de clei, toate într-un minut jumătate. Tata face acum un sertar, primul dintre cele două care trebuie să intre într-un bufet pe care trebuie să îl termine până la Crăciun. Este prima lui comandă.

— Cum a fost la şcoală?

— Bine.

— Ultima zi.

— Da.

— Cum a fost petrecerea?

— Obişnuită.

— Ce ai primit?

— O casetă cu Police.

Îl privesc în ochi şi sper că gândeşte: un casetofon, ce idee bună de cadou pentru Nicky.

În ziua aceea s-au împlinit o săptămână şi două zile de când eu şi tata am mers în pădure şi am găsit bebeluşul. Nu am reuşit deloc să nu mă mai gândesc ce s-ar fi întâmplat cu Doris dacă nu am fi găsit-o noi. Îmi imaginam sacul de dormit ca un cocon

îngheţat şi ţurţuri ascuţiţi care cădeau ca nişte pumnale în jurul ei. În cel de-al doilea telefon către doctorul Gibson, tata a aflat că nu va trebui să îi amputeze degetele de la picioare. „E o luptătoare”, i-a spus doctorul tatei, comentariu care, atunci dând tata mi l-a redat, m-a umplut de mândrie. Am mai aflat că trebuie să fie luată astăzi de către cei de la serviciul social şi dusă temporar într-un orfelinat. Informaţia aceasta m-a supărat foarte tare, pentru că îmi plăcea să ştiu că e în spital, fiind în siguranţă acolo. Nu ni se va spune unde o vor duce. Întregul proces mi se pare foarte asemănător cu cel pentru programul de protecţie a martorilor, cu anonimitatea sa şi noile sale personaje: o altă mamă, un alt tată, alţi fraţi şi alte surori. Nu ni se va spune nici măcar noul nume al bebeluşului. Pentru noi, ea va rămâne pentru totdeauna Doris.

Îl las pe tata, intru în casă în bucătărie şi îmi fac o ceaşcă de ciocolată fierbinte. Pun o brioşă în prăjitorul de pâine şi mi-o imaginez pe mama care amestecă într-un bol brânză sărată şi unt de arahide. Exact cu o zi înainte, mi-am amintit de mama în grădină, aplecată peste flori, cu picioarele bronzate şi pantalonii scurţi care i se ridicau pe coapse. Tata tăia iarba cu maşina lui marca John Deere şi se îndrepta către balansoarul meu. Pentru că se uita fix la mama (încercând, mă gândesc eu acum, să se uite mai bine la ea din faţă), a intrat direct în balansoar, iar vârful maşinii de tuns iarba s-a prins într-una din frânghiile balansoarului şi l-a aruncat în sus. Tata a sărit în spate şi s-a rostogolit. Motorul mergea înainte, dar când s-a întors, aparatul era încă blocat în frânghii, cu vârful îndreptat în sus. Mama a început să râdă, punându-şi dosul palmei la gură.

Iar aseară mi-am amintit de mama întinsă în pat lângă tata, în timp ce decolteul cămăşii de noapte îi dezvelea o parte dintr-un sân. Vorbeau încet ca să nu o trezească pe Clara care se născuse de o săptămână şi care dormea într-un pătuţ de lângă pat. Despre ce vorbeau? De ce intrasem oare în cameră? Nu-mi amintesc. În timp ce şopteau, pe cămaşa mamei o pată a început să se mărească, pentru că laptele se scurgea cu o fluiditate surprinzătoare, ca o floare imensă. Îmi aduc aminte că mama şi-a dus o mână la sân şi i-a spus tatei: „Vai, Rob, priveşte”.

În bucătărie simt miros de ars. Brioşa s-a blocat în prăjitor. Scot aparatul din priză, iau brioşa cu o furculiţă şi arunc resturile arse în chiuvetă.

Apoi aud o bătaie la uşă, iar eu îmi imaginez că este o creangă care se loveşte de zidul casei. Apoi aud ritmul: trei bătăi, apoi o pauză. Alte trei. Altă pauză. Poate e iarăşi inspectorul şi mă gândesc dacă să îi spun că tata nu e acasă. Dar dacă inspectorul dă buzna şi descoperă că am minţit? Pot fi acuzată că am minţit un reprezentant al legii? Mă duc în hol şi deschid uşa.

Pe trepte se află un cuplu, iar în spatele lor văd că a început să ningă uşor. Femeia poartă nişte ochelari mari, pătraţi cu rame albastre şi are un păr pe care nu îl găseşti la nimeni în întregul stat New Hampshire: des, drept şi tăiat scurt. Are un ruj strălucitor de culoarea cireşei care se asortează cu mănuşile din piele. Are o geacă albă cu o croială sofisticată pe care cu siguranţă că nu a cumpărat-o de la L.L. Bean. Bărbatul îşi descheie geaca neagră de schi, zâmbeşte şi spune:

— Ni s-a spus la magazinul de antichităţi că un anume domn Dillon face mobilă care seamănă cu modelul Shaker. Am nimerit bine?

Îi răspund că da, dar sunt uimită. Oare nu a trecut mai bine de o săptămână de când Sweetser a spus cuplului despre mobila tatei? Unde au fost între timp? Într-o gaură neagră? Îi invit înăuntru pentru că afară ninge şi le spun că mă întorc imediat. Adaug că mă duc să îl aduc pe tata.

— Tată, îi spun când ajung în atelier, sunt doi oameni care vor să îţi vadă mobila.

L-am întrerupt tocmai în mijlocul procesului de îmbinare. Dă din cap cu putere de parcă ar spune: Of, Nicky, nu acum.

— Îi conduc în camera din faţă, mă ofer eu.

Bărbatul şi femeia îşi scutură pe covorul de la intrarea zăpada de pe cizme. Îi anunţ că va sosi şi tata imediat şi că îi voi conduce să vadă mobila. Femeia se uită la partenerul ei şi zâmbeşte, de parcă ar spune: Nu-i aşa că e drăguţă?

Trecem prin bucătărie şi sufrageria care e acum „vizuina” noastră. Traversăm şi camera în care tata şi cu mine nu intrăm niciodată, camera care arată ca un altar. Îi conduc în camera din faţă, unde se află mobila: două scaune cu spătar drept, o

măsuţă joasă, pătrată, de cocktail, o masă din lemn de nuc, un raft de cărţi din stejar şi un dulăpior.

— O, Doamne, exclamă femeia.

— Înţeleg ce-a vrut să spună domnul de la magazinul de antichităţi, spune bărbatul. Seamănă foarte mult cu Shaker.

— Simplă, dar frumoasă, zice ea.

— Finisaj bine realizat, o completează el.

Mă întreb dacă spun toate aceste complimente pentru că sunt eu acolo şi dacă, în cazul în care aş pleca, ar începe cu nişte comentarii negative. Atunci când vine cineva să se uite la mobilă, aproape întotdeauna tata se scuză şi iese să fumeze o ţigară. Nu-i place să fie comerciant. Clienţii vin de obicei câte doi, cupluri din Massachusetts sau New York şi care caută să cumpere ceva pentru casa sau apartamentul lor, ceva care să le amintească de weekendul sau concediul pe care l-au petrecut în zonă. Mă gândesc la cum să o şterg mai repede atunci când intră tata, ştergându-şi mâinile de rumeguş.

— Îmi pare rău pentru întârziere, spune în timp ce trece pragul.

Tata nu s-a bărbierit şi nici nu s-a tuns şi are ochii încercănaţi. O, Doamne, oare a plâns? Ei, nu, îmi spun, o fi de la clei; ochii îi sunt roşii din cauza mirosului puternic. E murdar tot de rumeguş şi, sincer, arată înfricoşător.

Se instalează un moment de tăcere. De fapt, mai multe momente. Suficient cât să îmi dea timp să îl privesc pe bărbat care se uită fix la tata şi tata la el.

— Robert? întreabă el.

— Steve, zice tata.

Se îndreaptă unul către celălalt şi îşi strâng mâna.

— Am auzit că te-ai mutat undeva prin New Hampshire, zice Steve pe un ton ezitant, ca şi cum nu îi vine să creadă ceea ce vede. Nu m-am gândit niciodată… Virginia, el este Robert Dillon. Am fost cândva colegi la New York.

Virginia face un pas înainte şi dă mâna cu tata. Tata are mâinile aspre şi ştiu că miros a terebentină.

— Ea este fiica mea, Nicky, zice tata.

— Ne-am cunoscut, spune Steve, zâmbind în direcţia mea. Ea ne-a condus aici.

Un alt moment de tăcere.

— Ei bine, zice Steve, mobila ta este foarte frumoasă, nu-i aşa, Virginia?

— Da, răspunde Virginia. Foarte frumoasă. Bărbatul de la magazinul de antichităţi avea dreptate. Seamănă foarte mult cu mobila Shaker.

Mă uit pe furiş la tata, iar expresia de pe chipul lui îmi pune un nod în stomac.

— Ascultă, zice Steve, ducându-şi mâna la frunte, voiam să spun… n-am avut ocazia să îţi spun cât de rău îmi pare. De… ştii tu.

Tata încuviinţează.

— Îţi aminteşti, îi spune Steve prietenei lui. Ţi-am povestit despre tipul ale cărui soţie şi fetiţă…

— A, da, confirmă Virginia repede. O, îmi pare rău, adaugă. Probabil că v-a fost foarte greu.

Tata tace. Virginia strânge poşeta la piept. Steve îşi drege glasul şi priveşte în cameră.

— Încă mai lucrezi la Porter? îl întreabă tata.

— Nu, am afacerea mea, răspunde Steve, evident uşurat pentru că tata a schimbat subiectul conversaţiei. Acum un an am cumpărat două apartamente într-o clădire de pe Strada 57. Face o pauză. Deja valorează dublu faţă de cât am dat pe ele. Noi locuim în unul dintre ele, iar pe celălalt îl folosesc drept birou. Am trei angajaţi.

— Philip lucrează tot acolo? întreabă tata.

— Philip… repetă Steve, dând din cap, ca şi cum nu îşi aminteşte cine este Philip. Aaa, Philip. Nu, s-a mutat la San Francisco.

— Ei bine… zice tata.

— Da… răspunde Steve.

Tăcerea care urmează este ca un zgomot surd în capul meu.

— Aţi venit în concediu? întreabă tata după o vreme.

— Da, răspunde Steve, uşurat încă o dată. Mergem la ski în munţi. Am mers la Loon şi Sunday River. La Killington. Pe unde am mai mers, Virginia? Plecăm acasă vineri. Profităm de zăpada proaspătă de anul acesta, înainte de Crăciun. Pe lângă tata, Steve pare foarte pus la punct. Tu ce mai faci? Schiezi?

— Schiam înainte, spune tata.

— Eu schiez, spun eu în acelaşi timp.

— Mai mult ne plimbăm pe zăpadă, adaugă tata. Prin pădure.

Steve se uită pe fereastră, ca şi cum ar căuta pădurea din priviri.

— Plimbare pe zăpadă, repetă el gânditor. Mi-ar plăcea să încerc asta cândva.

— Da, spune Virginia. Întotdeauna mi-am dorit să fac asta.

— Probabil că este destul de greu, spune Steve.

— Uneori, răspunde tata.

— Aşa deci, continuă Steve, analizând iarăşi camera. Noi căutam o măsuţă de cocktail. Virginia, cred că tocmai am găsit ceea ce căutam. Se îndreaptă către masa tatei şi mângâie marginile cu palma.

Mă întreb dacă Steve şi Virginia chiar ar fi fost interesaţi de masă dacă nu ar fi fost vorba de tata, dacă tata nu şi-ar fi pierdut soţia şi fiica, dacă tata nu ar arăta de parcă n-ar avea din ce trăi.

— Ce fel de lemn este? întreabă Steve.

— Cireş.

— Deci e culoare naturală. Nu e vopsită.

— Da, e naturală. Se va mai închide în timp.

— A, da? Ce fel de finisaj are?

— Ceară peste poliuretan, spune tata.

— În ce clasă eşti? mă întreabă Virginia, scoţând un ruj din poşetă.

— În clasa a şaptea, îi răspund.

Virginia dă din buze.

— Deci ai…

— Doisprezece ani.

— E o vârstă frumoasă, spune ea, introducând rujul înapoi în geantă. Ce vei face în vacanţa de Crăciun?

Mă gândesc un minut.

— Vine bunica la noi.

— Ce drăguţ, spune ea, punându-şi poşeta pe umăr. Bunica obişnuia să facă pfeffernusse de Crăciun. Ştii ce sunt astea?

Dau din cap că nu.

— Care e problema? îl întreabă Steve pe tata.

— Sunt minunate, continuă Virginia. Sunt un fel de cornuleţe cu miere şi mirodenii şi apoi date prin zahăr pudră.

Tata îşi drege glasul. Detestă să discute despre bani în orice situaţie.

— Două sute şi jumătate, spune repede.

Îi arunc o privire tăioasă. Ştiu că masa face 400 de dolari. Am studiat lista de preţuri care se află în interiorul fiecăreia dintre cele două sute de broşuri pe care le-a tipărit la sugestia lui Sweetser. Tata nu a vândut mai mult de douăzeci. Sweetser s-a certat cu el referitor la preţuri, insistând că tata cerea preţuri mult mai mici.

— Mobila ta este foarte bună, îi spunea Sweetser. Câte ore îţi ia să faci o astfel de masă?

— Nu contează, îi răspundea tata.

— Nu contează, atâta timp cât faci ce-ţi place.

Tata a câştigat bătălia şi crede că preţurile lui sunt corecte, chiar modeste. Încă trăim din banii obţinuţi pe casa din New York şi din economiile pe care le aveau părinţii mei. Cu toate acestea, să dea masa pentru două sute cincizeci de dolari era ca şi cum ar fi dat-o gratis.

— Vândută, spune Steve.

Apoi e puţină agitaţie, iar cuplul discută dacă e mai bine să ia masa cu ei în maşină sau să le-o trimită tata mai apoi. Într-un final se hotărăsc ca tata să le trimită masa. Discret, Virginia scrie un cec şi îl lasă pe masă.

Ne îndreptăm cu toţii către holul din spate. Ce doi îşi încheie jachetele şi îi strâng mâna tatei.

— Mi-a părut bine că ne-am cunoscut, ne spune Virginia tatei şi mie.

— Ştii, poate ne mai putem întâlni, propune Steve. Să luăm masa împreună sau să ieşim la un pahar. Noi stăm la Woodstock Inn până vineri. Ce-ar fi să îţi dau un telefon?

Tata dă din cap neconvingător.

— Da, e bine.

— Ai ceva de scris? Să-mi dai numărul.

Tata dispare în bucătărie.

Asta chiar că e culmea, îmi spun.

— Vreţi să vedeţi desenele mele pe pereţi cu munţii unde am schiat? îi întreb brusc. Aproape nimeni, în afară de tata, bunica şi Jo, nu le-a văzut.

— Da, mi-ar plăcea să le văd, spune Virginia. Unde sunt?

— În camera mea.

Mă întorc şi o iau înainte, convinsă că mă urmează. Într-adevăr, aşa este, şi mă asaltează cu întrebări. Dacă îmi place să locuiesc în Shepherd, dacă îmi este dor de New York, dacă

practic vreun sport. Încep să regret că i-am invitat, când observ sulul de hârtie igienică care atârnă printre barele de pe scări. Am lăsat un prosop ud să se usuce, şi văd că baia e un dezastru; sunt şerveţele peste chiuvetă şi un alt prosop aruncat peste toaletă. Tata şi cu mine facem ordine sâmbăta dimineaţa; până marţi e iarăşi haos. Îi aştept să urce scările. Trecând pe lângă dormitorul tatei am prezenţa de spirit să închid uşa, ca să nu vadă patul nefăcut şi coşul de rufe pe jos. Când ajungem la mine în cameră regret deja profund că am avut o idee aşa tâmpită. Nu mi-am făcut patul, pijamalele sunt pe podea şi mai e şi un ambalaj de ciocolată pe noptieră. Ce e şi mai rău, o pereche de chiloţi atârnă de spătarul unui scaun.

— Sunt minunate, exclamă Virginia.

— Eşti o adevărată artistă, completează Steve.

— N-am mai văzut nimic asemănător.

— Ce fel de vopsea ai folosit? întreabă Steve.

Acum văd şi eu pictura aşa cum este: prost executată, o panoramă primitivă a celor trei state din nordul New England, Canada care străluceşte în tonuri de roz deasupra tavanului, Massachusetts e scris greşit şi corectat şcolăreşte cu vopsea neagră, vârfurile colorate în verde pal acolo unde au fost pictate în alb pentru a indica faptul că am schiat pe muntele respectiv.

— Probabil că schiezi destul de bine, spune Steve.

— Poate tu şi tatăl tău mergeţi cu noi la ski, propune Virginia cu un ton pe care nu l-aş folosi nici măcar cu un copil de trei ani.

Bag mâinile în buzunar.

— Aceea este o cabană? întreabă Steve.

— Priveşte, Steve! Attitash!

Mă îndrept către uşă.

— Ai moştenit talentul tatălui tău, spune Steve. Poate vei deveni arhitect, ca el.

— Eu mă duc jos, îi anunţ.

— Este păcat că a trebuit să renunţe, zice Steve după o pauză. Nu vreau să spun că mobila nu e grozavă.

— Tata era bun? întreb.

— Cel mai bun, răspunde Steve. Era un foarte bun desenator. Nu toţi arhitecţii sunt.

— Înţeleg.

— Probabil de asta mobila pe care o face are contururi aşa fine, adaugă.

— Mărgele! exclamă Virginia. Faci şi coliere!

Ne întâlnim cu tata în holul din spate. Steve ia foaia cu numărul şi o flutură în aer:

— Te voi suna.

Îi privesc pe cei doi cum se îndreaptă spre maşină prin ninsoarea din ce în ce mai deasă. Observ că nu îşi vorbesc cât timp Steve întoarce maşina. Amândoi zâmbesc complice în timp ce se îndreaptă către şosea.

— Ai terminat cu asamblatul? îl întreb pe tata.

Pare că îi ia un minut până reuşeşte să se uite la mine.

— Aproape.

— Îl cunoşteai bine? Nu îmi aduc aminte de el de când am venit la tine la birou.

— Nu foarte bine. Lucra în alt departament.

— Ea e drăguţă, nu ţi se pare? Iau o căciulă tricotată din cuier şi încep să o învârt în aer.

— Probabil, spune tata.

— Ce ai scris pe foaia aia?

— Un număr.

— Al cui?

— Habar n-am, spune tata.

Iau căciula pe care o scăpasem din mână.

— Vrei un sandviş cu ton? îl întreb.

— Nu-i o idee rea.

Dar nu ne mişcăm din hol, niciunul dintre noi nevoind să plece. Prin fereastră văd că ninge din ce în ce mai tare.

— Tată? îl strig, apropiindu-mă de el.

— Ce e?

Îmi pun căciula pe cap.

— Îţi plăcea slujba pe care o făceai în New York?

— Da, Nicky, îmi plăcea.

— Erai bun? Ca arhitect?

— Cred că da.

— Ce proiectai?

— Şcoli. Hoteluri. Unele blocuri renovate.

— Vei mai face vreodată asta?

Îmi ia căciula de pe cap şi şi-o pune lui.

— Nu cred, răspunde.

— Se va depune zăpadă mare? îl întreb.

— S-ar putea.

Tata arată caraghios cu căciula aceea pe cap.

— Ce păcat, spun eu. Acum, că e vacanţă…

— Tocmai ai avut o zi de zăpadă, spune tata.

— Când vine bunica?

— Mâine seară.

— Mi-ai luat deja cadoul de Crăciun?

— Nu-ţi spun.

— Mă gândeam că mi-ar plăcea un casetofon. De fapt, am nevoie de unul.

— Serios? zice tata.

Mai târziu în aceeaşi după-amiază lucram la un colier pentru bunica în momentul în care am auzit un motor. Mă duc la fereastră şi văd o maşină mică, albastră, pe alee. Se îndreaptă către hambar, unde ţine tata camionul.

O, îmi spun. A început agitaţia de Crăciun. Alerg pe scări şi deschid uşa. O femeie tânără aşteaptă pe scări, cu mâinile în buzunarele unei geci albastre de stofă. Priveşte prin bretonul de un blond închis. Îşi dă părul la o parte şi apoi după ureche. Are un păr foarte frumos şi foarte drept.

— Domnul Dillon este acasă? întreabă atât de încet, încât trebuie să întind capul afară ca să o pot auzi.

— Aţi spus Dillon? o întreb. Dă din cap.

— Da, e acasă.

— Un bărbat de la magazinul de antichităţi mi-a spus că domnul Dillon face mobilă şi că are şi câteva piese de vânzare. De aceea am venit aici. Îmi cer scuze, nu am ştiut unde să parchez. Vocea îi este încordată şi vorbeşte repede. Culoarea ochilor se asortează cu geaca, iar genele îi sunt acoperite de fulgi. Zăpada se aşază pe părul ei ca o căciulă de dantelă.

— Mai bine aţi intra în casă, îi spun.

Femeia trece pragul. Jeanşii îi cad peste cizme şi sunt uzi la tiv. Trece în revistă repede holul, căciulile de lână şi şepcile de baseball, gecile de iarnă şi toamnă, un sac de sare pentru drum şi o cutie de WD-40 de pe un raft. S-a întunecat din cauza ninsorii, aşa că aprind lumina. Femeia tresare uşor, dând din cap. Părul îi vine iarăşi peste faţă, iar ea îl ia şi îl dă după ureche.

— Mă duc să îl chem pe tata.

Alerg de-a lungul holului şi apoi până în hambar. Tata se uită la mine pe deasupra sertarului la care lucrează.

— N-o să îţi vină să crezi, îi spun. Avem alt client.

— Mi s-a părut mie că aud o maşină.

Vine cu mine în casă. Femeia e tot lângă uşă. Are umerii aplecaţi şi braţele încrucişate peste piept.

— Mobila este în camera din faţă, îi spune tata, indicându-i traseul cu mâna.

— Ar trebui să îmi scot cizmele, zice ea.

Sunt gata să îi spun că nu e nevoie, dar îşi descheiase deja fermoarul uneia dintre cizmele de piele. O scutură şi apoi o descheie şi pe cealaltă. Le aşază una lângă alta pe covorul de la uşă. Pantalonii se târâie acum pe jos. Când se ridică, îmi dau seama că are tenul palid, ceea ce nu este ciudat pentru sezonul de iarnă în New Hampshire.

— Vreau ceva pentru părinţii mei de Crăciun.

— Vă pot arăta ceea ce am, zice tata privind pe fereastră. Aţi avut probleme pe drum?

— Este destul de mult polei, răspunde ea.

Îi urmez pe tata şi pe clientă în camera din faţă. Geaca îi flutură pe şolduri. Părul i-a intrat sub guler. Se mişcă ţeapăn şi îmi dau seama că îşi doreşte să nu fi venit aici.

În camera din faţă lumina ne permite mie şi tatei să observăm ceea ce nu văzusem cu o oră în urmă: mesele şi scaunele din cireş, nuc şi arţar sunt acoperite de un strat subţire de praf.

— Staţi să aduc o cârpă de şters praful, spune tata.

Când tata pleacă din cameră, femeia îşi scote părul de sub guler. Îşi descheie şi geaca. Îi analizez hainele. Are un pulover roz peste bluza scoasă din pantaloni. La gât are o amuletă din argint agăţată de un fir de piele. Eu fac mărgele pe fir de aţă pe care le închei cu cleme de argint. Intenţionez să le vând odată cu zmeura, la vară.

— Îmi place colierul dumneavoastră, îi spun.

— Ah, zice ea, ducându-şi mâna la gât. Mulţumesc.

— Şi eu fac bijuterii.

— Foarte bine, spune cu o voce care îmi arată clar că nu se gândeşte deloc la bijuterii.

Pune degetul pe o masă, lăsând în urmă o dâră în praful depus.

— Deci aveţi nevoie de un cadou? o întreb.

— Da. Pentru părinţii mei.

— Locuiţi în Shepherd? întreb iarăşi, destul de sigură că nu am văzut-o prin oraş.

— Nu, am venit doar la cumpărături.

— Îmi cer scuze, spune tata în timp ce se întoarce cu cârpa de praf.

Femeia se dă la o parte în timp ce tata şterge masa.

— Mobila dumneavoastră este frumoasă, zice ea.

Trece de la o piesă la alta, atingând-o pe fiecare în parte. Îşi trece degetele pe spătarul unui scaun şi mângâie marginea unui raft de cărţi. Continuă să se uite la tata.

— Poate le-ar plăcea un raft, spune ea. Am impresia că vrea să mai adauge ceva, dar apoi închide gura. Are o faţă rotundă, deşi nu pare grasă. Totuşi e ceva ciudat cu ochii, ca şi cum ar sta mai bine pe altă faţă, una bolnavă, poate. Sub pleoapele inferioare are nişte cearcăne albăstrii.

Îmi dau seama că îi este mult prea ruşine să întrebe de preţuri, aşa că îi arăt lista.

— Avem şi o listă de preţuri, îi spun eu.

Tata mă dezaprobă repede din cap. Femeia îşi dă părul de pe faţă.

— Da, sigur.

Ignorându-l pe tata, iau o foaie dintr-o broşură şi i-o întind. O privesc în timp ce citeşte.

— Din ce fel de lemn este? îl întreabă pe tata, arătând către un bufet mic.

— E nuc, răspunde tata, fără să adauge că are uşi casetate, balamale încastrate şi finisaj cu ceară de albine. Este pur şi simplu un dezastru ca şi comerciant.

Femeie trece în spatele scaunului. Întinde o mână şi se sprijină de el:

— Ce frumos este, spune.

Face un pas lateral şi îşi prinde sub picior tivul de la pantaloni. Se apleacă şi îşi rulează tivul. O privesc în timp ce face asta. Rulează şi celălalt crac de la pantaloni, dar eu încă mă uit la picioarele ei. În momentul în care observ şosetele cu firul întors, nişte şosete gri, din angora, femeia îi spune tatei:

— Nu am venit aici pentru a cumpăra mobilă.

Tata o priveşte un moment cu uimire. Îşi imaginează că este vreun reporter care a venit să îi ia un interviu pretextând altceva.

— Nu înţeleg, zice tata. Eu înţeleg, dar cum oare? A, şoseta, evident, cu firul de angora, uzată puţin la călcâi. O văd şi pe faţa ei, deşi nu ar trebui să fac asta, sunt mult prea mică, am doar doisprezece ani; o trădează pielea zbârcită şi albăstrie de sub ochi, ca o bucată de ceva umed.

Apasă cu mâna spătarul scaunului şi mi se face teamă că va cădea.

— Am venit să vă mulţumesc, îi spune tatei.

— Pentru ce? întreabă el.

Acum ea pare surprinsă.

— Pentru că aţi găsit bebeluşul, spune cu o voce blândă atunci când spune bebeluşul, ca şi cum abia îndrăzneşte să îl pronunţe, ca şi cum nu i s-ar permite să îl rostească acum.

Dar tata, care pare că înţelege mereu totul, e complet confuz acum.

— Pentru că aţi găsit-o, repetă ea.

Tata se încruntă şi dă repede din cap. Eu îi şoptesc: „E mama…”, iar tata dă capul pe spate ca şi cum a înţeles totul dintr-o dată.

— Dumneavoastră sunteţi mama? întreabă el, uimit.

Obrajii i se îmbujorează, şi astfel ochii ei par la fel de albaştri ca peştii pe care i-am pictat eu în camera Clarei. Zăpada de la fereastră e mută. Mâna femeii pe spătarul scaunului este la fel de albă precum o perlă.

— Sunteţi mama bebeluşului care a fost părăsit în zăpadă? întreabă tata.

— Da, răspunde femeia, strângându-şi buzele.

— Va trebui să vă cer să plecaţi, spune tata.

— Vreau doar să spun…

— Nu-i nevoie, i-o retează tata scurt.

Femeia tace, dar nu face nicio mişcare.

— Nu aveţi că căuta aici, continuă tata. Aţi lăsat un bebeluş să moară în zăpadă.

— Trebuie să văd locul, spune ea.

— Care loc?

— Unde aţi găsit-o.

Tata pare complet surprins de ceea ce îi cere.

— Ar trebui să ştiţi unde e locul.

Dar cum ar putea şti locul unde copilul i-a fost lăsat să moară, vreau eu să întreb, dacă nu ea a fost cea care l-a dus acolo? Oare nu inspectorul ne-a spus că era un bărbat cel care a pus copilul în sacul de dormit?

— N-ar fi trebuit să vin, spune femeia. Voi pleca acum.

— Chiar vă rog, îi zice tata.

Începe să îşi încheie geaca. Se mişcă ţinându-se de mobilă.

— Ar trebui să plecaţi din zona aceasta, îi spune tata. Vă caută poliţia.

— Ştiu, îi răspunde.

— Atunci ce mai căutaţi aici?

— O să mă daţi în vileag? întreabă ea.

— Nici măcar nu ştiu cum vă numiţi.

— Aţi vrea să ştiţi? întreabă, oferindu-se tatei, acestui străin, acestui bărbat căruia îi datorează totul.

— Nici măcar nu vreau să ştiu că existaţi, îi răspunde tata.

Femeia închide ochii şi am impresia că va cădea. Fac un pas înainte şi apoi mă opresc; sunt prea mică, evident, pentru a o putea ajuta.

— Aveţi cea mai vagă idee ce aţi făcut? o întreabă tata.

— Nu eu… începe ea.

Sunt sigură că voia să spună „Nu eu am dus-o acolo”, şi se pare că şi tata crede acelaşi lucru.

— Dar eraţi acolo, nu-i aşa?

— Da, recunoaşte ea.

— Nu mai spuneţi nimic, îi spune tata în timp ce se întoarce către mine. Nicky, du-te dincolo.

— Tată…

Genunchii femeii cedează primii şi dă impresia că vrea să se aşeze. Întinde braţele înainte, dar se loveşte la bărbie de colţul mesei. N-am văzut niciodată pe cineva leşinând. Nu e ca în filme sau în cărţi. E urât şi e înspăimântător.

Tata îngenunchează lângă ea şi îi ridică uşor capul, îşi revine aproape imediat şi pare că nu îşi dă seama unde se află.

— Nicky, adu un pahar cu apă, îmi spune tata.

Plec din cameră cam fără voie. Îmi tremură mâinile în timp ce dau drumul la robinet. Umplu paharul aproape până sus şi apa

se varsă puţin în timp ce alerg să îl duc în cameră. Când ajung acolo, femeia este deja în picioare.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea.

— Aţi leşinat, îi răspunde tata. Beţi apa asta. Îi întinde paharul cu apă. Puteţi ajunge la maşină? Trebuie să vă duceţi la spital.

Mâna îi este aşa rapidă, încât abia o pot urmări. Se repede şi apucă încheietura tatei.

— Nu pot, spune, uitându-se la el. Nu vreau. Faţa îi e palidă, aproape verde. Plec acum, continuă, dând drumul încheieturii tatei. N-ar fi trebuit să vin, îmi cer scuze. Face un efort să se ridice. Pe frunte i-au apărut broboane de transpiraţie.

— Staţi jos, îi spune tata şi după o ezitare de câteva secunde, femeia face ce i se spune. Când aţi mâncat ultima oară?

— Dacă mă duceţi la spital mă vor aresta.

Ce adevăr simplu. Chiar o vor aresta. Femeia se apleacă în faţă şi vomită pe pantaloni. Tata îi pune o palmă pe spate. Nu îmi vine să cred ceea ce văd. Toată povestea cu leşinul, cu vomatul, totul merge aiurea în casa noastră.

— Nicky, mă strigă tata, adu-mi un prosop umed şi un vas.

În bucătărie smulg o bucată din prosopul de hârtie şi îl umezesc. În bufet găsesc o oală. Când mă întorc în cameră îi întind femeii prosopul ca să se şteargă. Tremur în timp ce aşez vasul jos.

Femeia îşi şterge pantalonii. Se sprijină de piciorul mesei.

— Trebuie să merg la toaletă, spune. Cu eforturi reuşeşte să se ridice în picioare. Începe să se clatine. Tata o prinde de braţ.

— Uşurel…

Împreună, cei doi se îndreaptă către holul din spate, unde se află baia. O privesc în timp ce se desprinde de tata, intră în baie şi închide uşa.

Agitat, tata îşi trece mâinile prin păr.

— Este un dezastru, spune.

— Nu o poţi duce la spital.

— Dar are nevoie de ajutor medical.

— Poate nu a mâncat. Poate e doar obosită.

— Nu poate sta aici.

— Dar, tată…

Stăm amândoi între bucătărie şi baie, suficient de aproape cât să o auzim în cazul în care ar cere ajutor, dar nu chiar atât de aproape încât să auzim tot ce se întâmplă în spatele uşii. Tata

îşi pune mâinile în buzunar şi se joacă cu mărunţişul. Niciunul dintre noi nu scoate un cuvânt, gândindu-ne la faptul că femeia aceasta a intrat în casa noastră şi, chiar dacă pentru o perioadă scurtă, ne-a intrat în viaţă. Tata se duce la uşa din spate, o deschide, priveşte zăpada şi apoi închide uşa. Îşi încrucişează iar braţele.

— O, Doamne, spune.

Urc scările şi mă îndrept spre camera mea. Pe un raft din şifonier, în spatele unui săculeţ din mătase, găsesc o pereche de pijamale pe care mi le-a făcut bunica. Le detest şi am vrut să le arunc, dar tata a insistat să le păstrez şi să le port atunci când vine buni în vizită. Au nişte ursuleţi roz şi albaştri, iar pantalonii sunt pe elastic.

Când revin, îl găsesc pe tata în bucătărie. Şi-a aprins o ţigară. Fumul se ridică şi se întoarce imediat către fereastră. Suntem tensionaţi, tata cu ţigara lui şi eu cu pachetul meu de haine, ca şi cum am aştepta să fim chemaţi să o salvăm pe femeia din baie. Mai întâi copilul şi acum mama.

Uşa se deschide şi femeia îşi iţeşte capul în afară. Se uită la tata şi apoi la mine.

— Pot să vorbesc cu tine? întreabă.

Eu arăt către mine, cu o întrebare nerostită pe faţă.

— Da, te rog. Merg către uşă.

— Ai un tampon? îmi şopteşte.

Un tampon… Aaa, un tampon.

— Nu, îi spun cu părere de rău.

— Nici măcar unul? pare surprinsă.

— Nu.

Înclină capul.

— Câţi ani ai?

— Doisprezece.

Am un pachet de tampoane pe care asistenta de la şcoală ni l-a dat fiecărei din clasa a şaptea la începutul anului să fie acolo, dar l-am lăsat în vestiar.

— Îmi pare rău, îi spun, şi chiar îmi pare. Îmi pare mai mult decât rău, sunt de-a dreptul îngrozită.

Femeia se uită pe fereastră la zăpada care cade.

— E vreme rea afară, nu-i aşa? îi dau pijamalele de flanelă.

— Ce-i asta? întreabă.

— Pijamale, îi răspund. Mie îmi sunt mult prea mari. Au pantalonii pe elastic.

Întinde mâna prin deschizătura uşii şi văd că şi-a dat jos pantalonii. Se uită iar pe fereastră.

— Poate s-a întâmplat ceva… adaugă ea în timp ce închide uşa.

Mă întorc în bucătărie şi mă sprijin de tejgheaua roşie. Oare cum o s-o scot la capăt? Închid ochii şi mă gândesc preţ de o secundă.

— Tată, spun într-un târziu. Trebuie să mă duc la Remy. Tonul e uşor îndrăzneţ, anticipând o ceartă.

— La Remy… repetă tata, stingând ţigara într-o farfurie pe care o foloseşte pe post de scrumieră.

— Trebuie să iau ceva.

— Ce?

Dau din umeri.

— Ceva pentru tine sau pentru ea? mă întreabă.

— Pentru ea, îi răspund.

— Despre ce e vorba?

— Ceva pentru ea, repet eu.

Tata se ridică şi merge iar la fereastră. Se uită atent la ninsoare, care e din ce în ce mai deasă şi mai rapidă. Urmele de la camionetă şi de la maşina ei sunt acum aproape acoperite în întregime.

— Este important, adaug eu.

— Nu poate folosi altceva? mă întreabă tata.

— Nu, îi răspund.

— Eşti sigură?

Da, ar putea folosi un prosop sau vreo bucată de material, dar nu mi s-a mai încredinţat niciodată o astfel de misiune şi sunt hotărâtă să nu o dezamăgesc pe femeia aceasta.

— Te rog, tată.

— Mă duc eu, spune. Tu stai aici. Dar imediat după ce a spus asta, văd că s-a şi răzgândit. Nu vrea să mă lase singură cu ea.

— Nu contează, zice. Vii cu mine.

Ne îmbrăcăm în tăcere pentru a ieşi în ninsoare. Bat la uşă şi îi spun femeii că ne ducem la magazin şi că ne întoarcem imediat. Ne urcăm în maşină şi tata porneşte motorul. Iese afară

şi răzuieşte zăpada de pe parbriz şi de pe geamuri. Îmi spun că nu e chiar atât de rău afară, dar mă înşel: ninge des şi mult.

Drumul de la casa noastră, care nu este deloc curăţat, alunecă sub roţile camionetei. Tata conduce concentrat şi nu vorbim deloc.

Mă întreb dacă şi el gândeşte la fel ca mine, că am lăsat o femeie străină în casa noastră, o femeie care poate a încercat să îşi ucidă copilul. Să îşi ucidă copilul. Nu pot să îmi fixez propoziţia în minte. De când ne-am mutat în New Hampshire, nu ni se mai întâmplă aproape nimic; mai nimeni nu urcă până la noi. Dar în ultimele nouă zile am avut trei seturi de musafiri: inspectorul Warren, Steve şi Virginia, iar acum femeia al cărei nume încă nu-l ştim.

Trecem de şcoală, biserică şi parcul satului. La colţul dintre străzile Strople şi Maine, roţile din spate încep să alunece pe şosea. Tata ridică mâinile de pe volan şi după câteva secunde, ne oprim. Tata bagă maşina în viteză şi întoarce pe şosea. Mă rog să nu lovim ceva, pentru că dacă se întâmplă asta, va fi vina mea.

În faţă se văd magazinele Remy şi Sweetser, dar tata întoarce brusc la poştă. Presupun că vrea să îşi verifice corespondenţa. Totuşi, în loc să oprească la poştă, trage maşina în spatele poştei, în faţa altei clădiri unde se află poliţia şi primăria.

— Ce faci? îl întreb, cu ochii măriţi de uimire.

Tata nu-mi răspunde. Parchează camionul, opreşte motorul şi deschide portiera.

— Tată? îl strig.

Îl privesc pe tata cum se îndreaptă către poliţie. Deschid portiera şi ies şi eu. Oare a intenţionat tot drumul să vină aici? Oare a fost de acord să mergem la magazin doar pentru ca să mă ia din casă în timp ce poliţiştii o arestează pe mama copilului? Ar face tata asta? Nu sunt sigură. Uneori cred că îl cunosc foarte bine pe tata; alteori mă întreb dacă îl cunosc vreun pic.

— Tată! strig, alergând după el.

Tata se opreşte la uşă şi aşteaptă să îl ajung din urmă. Se apleacă spre mine. Cu o voce calmă care ştiu că anunţă ceva serios îmi spune:

— Treci înapoi la maşină.

— Ce faci?

— Nu are nimic de-a face cu tine.

— Dar nu poţi... spun eu, întinzând mâinile. Pur şi simplu nu poţi face asta.

Mă cuprinde deja un sentiment de loialitate faţă de femeia pe care nici măcar nu o cunosc. Dau cu putere din cap. Tata simte că îl împinge ceva. Se dă la o parte ca să se poată deschide uşa. Peggy, funcţionara de la primărie, iese punându-şi un fular pe cap.

— Bună, Nicky, zice ieşind afară.

Am cunoscut-o prima data pe Peggy când am cerut autorizaţia de a vinde zmeură la capătul drumului. Mi-a cerut să plătesc şapte dolari. Peggy se uită la tata, îi zâmbeşte şi întreabă:

— Ai nevoie de mine?

— De fapt, îl caut pe şeriful Boyd, îi răspunde tata.

— Tocmai a plecat, spune ea. Au primit un apel de pe strada 89. Un accident la capătul drumului. Peggy se uită la cer. Este urgent? Pot să îl apelez la radio.

Eu îl privesc fix pe tata.

— Nu, spune el după câteva secunde. Nu, e în ordine, îl voi suna eu.

Respir uşurată.

— Se pare că ai cam ţinut titlul ziarelor, îi spune Peggy, trăgându-şi mănuşile. Ce mai aventură! Să găseşti aşa un copil! Se uită apoi la mine. Erai şi tu acolo, nu?

Confirm dând din cap.

— Mă duc până la Sweetser, spune Peggy. Trebuie să cumpăr nişte baterii şi sare pentru şosea până când nu se înrăutăţeşte furtuna. Vreţi să intraţi? Nu încui uşa.

— Nu, mulţumim, îi spune tata.

— Dacă nu ne mai vedem, Crăciun fericit, adaugă Peggy.

Tata şi cu mine ne îndreptăm către camionetă. Mă urc în cabină. Ştiu destul cât să nu pun nici măcar o singură întrebare, să nu spun niciun cuvânt.

În faţa magazinului Remy tata încetineşte la curbă. Prin fereastra aburită văd lumina palidă a unui bec deasupra tejghelei. Tata îmi dă o bancnotă de zece dolari.

— Grăbeşte-te, îmi spune.

Scările nu sunt bine curăţate de zăpadă. Când intru în magazin, sună clopoţelul de deasupra uşii, anunţând prezenţa mea, deşi nu era nevoie. Marion îşi pune deoparte andrelele.

— Nicky, zice, draga mea, eşti o adevărată eroină, ştiai? Nu te-am văzut de când aţi găsit copilul acela. Nu l-am mai văzut nici pe tatăl tău.

— Am fost destul de ocupaţi, îi răspund.

— Îmi închipui.

Marion, o roşcată voinică, cu faţa ca de cauciuc, s-a căsătorit cu soţul surorii ei după o aventură de proporţii biblice care i-a şocat chiar şi pe cei mai înfocaţi susţinători ai motoului destul de nerealist din New Hampshire, trăieşte liber sau mori. Dar aceasta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă, iar acum Marion este un stâlp al comunităţii. Soţul ei, Jimmy, fost mijlocaş în echipa de fotbal a liceului Regional, cântăreşte acum peste 130 de kilograme. Unul dintre copiii lui Marion este la Universitatea New Hampshire; celălalt este în închisoarea de stat pentru jaf armat.

N-am văzut-o aproape niciodată pe Marion altfel decât cu andrelele în mână. Azi face ceva roşu cu dungi galbene. Sper că e pentru cineva care nu are mai mult de doi ani.

— Hai, povesteşte-mi, spune ea.

— Aaaaa, fac eu, în timp ce mă gândesc.

— Ceva ce nu a scris în ziare.

Mă mai gândesc o clipă.

— Am înfăşurat-o în cămăşi de flanelă şi apoi am aşezat-o într-un coş de plastic.

— Serios? spune Marion, aparent fericită să afle acest detaliu. Eraţi de-a dreptul îngroziţi, nu?

— Cam aşa ceva, îi răspund.

Marion îşi reia andrelele.

— Ai mers şi tu la spital?

— Da.

— Ai apucat să stai cu bebeluşul?

— Am vizitat-o un minut.

— Ce se va întâmpla cu ea?

— Chiar nu ştim.

Marion îşi şterge zâmbetul elastic.

— E trist.

— Ei bine, noi am găsit-o, zic eu, nevrând încă să renunţ la rolul de eroină.

— Nu, adică este trist pentru persoana care a făcut asta, continuă ea. Probabil că a avut un motiv îngrozitor.

Mă gândesc la faptul că persoana care a făcut asta se află acum în baie la noi.

— Ai terminat căciula pentru tata?

— Da, spun, apropiindu-mă de rafturi.

— Cum ţi-a ieşit?

— Destul de bine. Cred că o să-i vină bine.

— Ai încheiat-o cu marginea rulată?

— Da.

Mama m-a învăţat să împletesc atunci când aveam şapte ani. Am uitat de împletit până într-o zi, când am văzut-o pe Marion la tejghea cu andrele în mână şi i-am spus că ştiu şi eu să fac asta. Pe vremea aceea, la începutul anilor optzeci, împletitul nu era un hobby pe care cineva în pragul adolescenţei să îl recunoască fără reţineri. Dar Marion, care era tot timpul foarte entuziasmată, m-a înhăţat şi a insistat să îi arăt ceva ce am lucrat. Şi i-am arătat un fular fără nicio formă, pe care l-a lăudat în mod exagerat. De atunci împletesc aproape tot timpul. Îţi dă o oarecare dependenţă şi e relaxant şi, preţ de câteva minute cel puţin, îmi dă impresia că sunt mai aproape de mama. Când am probleme cu un anumit material sau model, mă duc la magazin, iar Marion mă ajută întotdeauna. De obicei mă fascinează tot ceea ce împleteşte Marion, felul în care un ghem de aţă poate deveni un pulover sau o păturică pentru un bebeluş, dar astăzi vreau să plec din magazin cât de repede posibil. Mă gândesc la tata care mă aşteaptă în maşină şi la zăpada care probabil a acoperit deja parbrizul.

Ştiu unde ţin produsele de damă şi mă îndrept în direcţia aceea. Cutia cu Tampax pare mai mare decât credeam. O iau de pe raft şi mă întorc la tejghea.

Marion îşi pune lucrul în poală.

— O, Doamne, zice uitându-se la cutie.

— Nu sunt pentru mine, mormăi eu ca o proastă, fără voia mea.

Marion dă din cap şi zâmbeşte matern. E clar că nu mă crede. Scot bancnota de zece dolari din buzunar. Cutia de Tampax se mişcă şi pare că emite sunete pe tejgheaua Formica zgâriată. Marion introduce preţul în aparatul de marcat.

— Te simţi bine? mă întreabă.

— Sunt bine.

— Ştii, dacă ai vreodată întrebări despre ceva, orice, poţi să mă întrebi.

Dau din cap. Faţa îmi arde.

— E greu că nu o ai pe mama ta lângă tine, spune ea uşor.

Îmi muşc buzele. Nu vreau decât să plec.

— N-am avut prea mulţi clienţi astăzi, spune Marion. Dar ieri să fi văzut agitaţia pentru lapte şi conserve. Lumea face provizii. Se presupune că va fi furtună mare. Cea mai mare din iarna asta. Aşa spun meteorologii, dar n-au niciodată dreptate.

Pun banii pe tejghea.

— Ai mai văzut fetiţa de atunci? întreabă Marion, întinzându-mi restul.

— Nu..

Marion ridică ochii repede, iar în spatele meu aud o voce.

— Nicky, nu-i aşa?

Lângă mine alunecă o haină albastră şi un fular roşu. Nu am auzit clopoţelul care trebuia să anunţe prezenţa inspectorului Warren. Poate nu trebuia să sune niciun clopoţel; poate era deja în magazin, printre alte rafturi.

— Ce mai faci? mă întreabă.

— Bine, îi răspund printre dinţi.

Marion pune cutia de Tampax într-o pungă de hârtie, dar nu înainte ca Warren să fi văzut deja ce cumpărasem. Simt cum încep să transpir. Stau ca şi cum nu aş fi cu adevărat acolo, cu capul uşor plecat şi spatele cocoşat. Warren pune pe tejghea revistele şi pachetul de gumă pe care vrea să le cumpere.

— Plec acum, spun eu.

— Un pachet de Camel, zice Warren.

— Crăciun fericit, strigă Marion după mine. Şi spune-i tatălui tău că eu îl consider un erou.

— Da, sărbători fericite pentru tine şi tatăl tău, adaugă şi Warren.

Merg cât de repede îndrăznesc spre uşă. Nu mă gândesc decât la ce se va întâmpla dacă tata îl vede pe inspector. Clopoţelul sună în timp ce deschid uşa. Alunec şi cad pe prima treaptă, iar apoi cobor în fund până jos. Mă ridic şi alerg către maşină. Trântesc portiera şi îmi pun capul pe spătarul banchetei. A nins în punga de hârtie.

— Hai să plecăm repede, spun. Trebuie să ajung la toaletă.

Drumul înapoi către casă este tensionat şi lung. Pe alocuri tatei îi este greu să găsească drumul. Foarte des simt cum roţile din spate alunecă sau sar peste câte un şanţ. Pe şosea mai sunt doar alte câteva maşini; se pare că puţină lume se încumetă să iasă pe furtuna aceasta.

Trecem de căsuţa albă cu dovezile care atestă existenţa băieţilor. Şterg fereastra pe partea mea şi încerc să zăresc ceva până la ea. În ferestre, căsuţa are lumânări. Se vede şi un brăduţ cu luminile aprinse în sufragerie. Mama se află în bucătărie, lângă masă. Are părul prins într-o coadă de cal. Îmi vin în minte fragmente cu scene de Crăciun:

Pune în brad ornamentul sub formă de bebeluş.

Funda de pe pachet este roşu aprins, uşor ondulată la capete cu foarfecele.

El e în genunchi, cu capul sub crengi, căutând şoseta.

Mă gândesc la brazii de Crăciun şi la ornamente când am o revelaţie: oare chiar i-am spus lui Marion că tampoanele nu sunt pentru mine? Oare detectivul, care pândea printre rafturi, o fi auzit asta?

Proasto, proasto, proasto.

Tata parchează în locul obişnuit, la capătul hambarului. Mă uit la maşina albastră a femeii în timp ce deschid portiera şi mă îndrept către casă. O găsesc stând pe banca din holul din spate. Are cămaşa albă şi pantalonii de la pijamaua mea. Abia îi vin, strânşi pe coapse cu modelul lor cu animăluţe roz şi albastre, şi manşetele câţiva centimetri sub genunchi. Picioarele îi sunt albe până la şosetele de angora. Pantalonii, pe care i-a spălat, atârnă în cuier, la uscat.

Arată hăituită şi mică, ca un elev care aşteaptă la uşa biroului directorului. Îi dau punga de hârtie. Îmi mulţumeşte şi pleacă în baie. Îmi scot geaca şi o agăţ în cuier, aproape de locul unde atârnă pantalonii ei.

În spatele uşii de la baie aud cum rupe cutia de carton şi foşneşte o hârtie.

Femeia aceasta a dat naştere unui copil. Oare cum e? Aş vrea să o întreb. Ştiu de unde vin copiii, dar asta nu-mi spune ce vreau să înţeleg. Doare? I-a fost teamă? Îl iubeşte pe bărbatul care e tatăl copilului? O aşteaptă pe undeva pe drum să se întoarcă? Oare fetiţa asta, cu numele ridicol Doris, este rodul

unei mari pasiuni? Oare femeia din spatele uşii de la baie plânge pentru iubitul ei sau pentru copilul pe care l-a pierdut?

Femeia iese din baie arătând mai degrabă îngrijorată decât agitată. Stăm câteva clipe în holul din spate şi nu ştiu ce să îi spun.

— Mulţumesc, repetă ea. E rău afară?

— Era bine.

Tata aduce cu el un val de aer rece, în timp ce îşi scutură zăpada de pe cizme. Îşi scoate şi el geaca şi o atârnă în cuier.

— Ar trebui să te întinzi, îi spune femeii.

O conduc prin bucătărie până ajungem în „vizuină”. Îi arăt canapeaua. Cade pe canapea ca într-un fel de leşin. Abdomenul îi tremură peste elasticul de la pijamale, vizibil acolo unde se dă la o parte cămaşa în dreptul taliei. Cămaşa nu este curată: de-a lungul părţilor interioare ale manşetelor se observă nişte cercuri de praf, ca o cusătură fină. Stă întinsă, cu ochii închişi, iar eu o analizez pe ea, acest premiu.

Buzele îi sunt uscate şi nu e deloc machiată; o adevărată dezamăgire pentru oglindă. Totuşi, sprâncenele i-au fost pensate cu grijă, ceea ce sugerează că obişnuia să aibă grijă de ele. Genele îi sunt dese şi blonde. Are puncte negre pe nas şi unul sau două coşuri uscate pe faţă. Părul îi vine peste faţă şi mă gândesc că a adormit probabil dacă nu o deranjează. Are sâni mari care se afundă în perna canapelei.

Aştept, cum faci atunci când stai lângă patul mamei, să se trezească şi să deschidă ochii. În bucătărie aud zgomotul unui desfăcător de conserve, sfârâitul unei tigăi pe ochiul de la aragaz. O acopăr cu o pătură urâtă, în negru şi roşu, croşetată de bunica şi pe care tata refuză să o arunce. Îi aşez pernele sub cap, sperând ca asta s-o trezească, ceea ce se şi întâmplă.

Se ridică repede, dând încă o dată semne că nu ştie unde se află, ca frumoasa din poveste care a dormit o mie de ani.

— L-am părăsit, spune ea.

Îmi îndrept spatele. L-a părăsit? Pe bărbat? Cel care a dus bebeluşul în zăpadă?

Femeia tremură.

— Îţi e rece, spun eu. Îţi aduc geaca.

— Puloverul meu e în baie.

Mă ridic imediat, bucuroasă că pot fi de ajutor. Găsesc puloverul roz împăturit pe unul dintre colţurile chiuvetei. E din

lână moale, nu angora, ci mohair, şi are nasturi mari, asemănători unor perle.

Când mă întorc, femeia se ridică de pe canapea. Îi pun puloverul pe umeri, încercând să o încălzesc. Pare că nu se mai poate folosi de braţe, iar corpul îi e greu.

Mă aşez pe podea lângă ea. Camera este plină de rafturi de cărţi de jur împrejur. În afară de canapea mai sunt două veioze, o măsuţă de cafea, scaunul cu tapiţerie de piele pe care tata l-a adus aici de la New York şi încă un scaun. Tata intră cu o tavă: supă de pui şi fulgi într-un bol, câteva sărăţele aranjate în grabă pe o farfurie şi un pahar de apă.

— Eşti deshidratată, îi spune tata, studiind-o.

Femeia se ridică. Îi tremură mâna în timp ce ţine lingura.

— Imediat ce se opreşte furtuna… spune tata, arătând către fereastră.

Imediat ce se opreşte furtuna… ce? O aruncăm pe femeie în camion? O obligăm să îşi conducă maşina albastră pe un drum care nu a fost degajat?

Tata se aşază şi îşi ia poziţia obişnuită: capul aplecat, picioarele desfăcute, coatele pe genunchi. În cameră se întunecă, iar tata se întinde să aprindă o veioză.

— Cum m-ai găsit? o întreabă.

— Am citit despre dumneavoastră în ziar, răspunde ea. Era menţionat numele dumneavoastră. A fost destul de uşor să aflu unde locuiţi.

Dincolo de fereastră zăpada cade cu fulgi mari.

— Ai consultat vreun doctor? o întreabă tata.

Ea se uită la el.

— În timp ce erai însărcinată, adaugă el.

— Nu.

— Nu te-a consultat niciun doctor?

— Nu, spune ea iarăşi.

— Ce nesăbuinţă, zice tata.

Deschide gura să spună ceva, dar tata i-o scurtează, ridicând mâna.

— Nu vreau să ştiu, spune el, ridicându-se. Nicky, te rog să începi să cureţi zăpada.

— Acum? întreb eu.

— Da, acum. Trebuie să mă duc în atelier să termin biroul.

— Dar…

— Niciun dar. Dacă nu ţinem piept furtunii, n-o să mai putem ieşi de aici.

Mă ridic oarecum contra voinţei mele, privind pe furiş la femeia de pe canapea. Ea nu se uită la mine. Mă târăsc spre holul din spate, mă aşez pe bancă şi îmi pun bocancii. Dacă are nevoie de mine? Îmi iau geaca, mănuşile şi căciula. Oare ar trebui s-o lăsăm singură? Ies afară şi îmi pun bărbia în piept pentru a înfrunta ninsoarea. Dacă i se întâmplă ceva iar eu nu sunt acolo?

Folosesc o lopată latră şi împing zăpada ca şi cum aş avea un plug. Dintre toate treburile pe care trebuie să le fac, cel mai mult detest să curăţ zăpada, mai ales atunci când ninge şi e clar că peste câteva ore va trebui să ies iar afară. Fac cărări, împingând zăpada în capătul extrem al drumului. Sunt nerăbdătoare şi fac toate astea în timp record. După douăzeci de minute, îmi analizez munca. Ar mai fi câte ceva de făcut, dar nu mai suport să stau afară nici măcar un minut. Sprijin lopata de uşa din spate, intru în casă, mă dezbrac repede şi intru în bibliotecă.

Femeia încă mai stă pe canapea cu tava pe braţe. A lăsat fulgii să plutească în supa galbenă de pe fundul bolului. Eu întotdeauna mănânc fulgii prima dată. Se apleacă pentru a pune tava deoparte, dar i-o iau eu. Clara Barton. Florence Nightingale.

Se culcă iar. Lumina veiozei îi cade peste păr şi peste faţă. Mă aşez iar pe covor şi îmi pun braţul pe pernă.

— Cum te cheamă? o întreb.

— Tatăl tău nu vrea să ştie, spune ea. N-ar trebui să fii aici.

— N-o să-i spun.

Femeia nu spune nimic.

— Trebuie să-ţi spun în vreun fel, susţin eu.

Femeia se gândeşte un minut. Două minute.

— Poţi să-mi spui Charlotte, zice ea într-un final.

— Charlotte? întreb.

Dă din cap în semn de confirmare.

Charlotte, repet în tăcere. Nu cunosc nicio Charlotte şi nici n-am cunoscut vreuna vreodată.

— E un nume drăguţ. Este numele tău adevărat?

— Da, spune ea.

Apoi vreau să aflu mai multe. Câţi ani are? De unde este? Cine este bărbatul? L-a iubit foarte mult?

— Bebeluşul e bine, spun eu, în schimb.

Aud primul sughiţ, apoi pe al doilea. Ochii i se umplu de lacrimi şi începe să-i curgă nasul. Nu plânge tocmai delicat, îşi şterge nasul cu o mânecă roz. Alerg la baie şi îi aduc nişte hârtie.

— Îmi cer scuze, îi spun. N-ar fi trebuit să spun nimic.

Dă din mâini, alungând afirmaţia mea.

— Povesteşte-mi, o rog.

— Nu pot, îmi răspunde, ştergându-şi nasul. Nu acum.

Dar „acum” înseamnă totul, nu-i aşa? „Acum” implică un viitor, un moment în care va avea încredere în mine şi îmi va împărtăşi povestea ei; ce bine ar fi dacă aş putea aştepta, dacă aş putea avea răbdare. Promisiunea cuvântului mă ameţeşte.

— Cred că am cu adevărat nevoie de somn, spune ea, ştergându-şi nasul pentru ultima oară.

— Avem o cameră de oaspeţi, zic. Pentru bunica. Vine la noi de Crăciun. Poţi închide uşa şi dormi acolo.

— Tatăl tău nu se va supăra?

— Nu, îi răspund fără niciun fel de autoritate.

Se ridică de pe canapea, dând la o parte puloverul şi pătura. O conduc spre scările din spate. Merge ezitant şi foloseşte bara de la scări pentru a se sprijini. Mă urmează într-o cameră cu un pat dublu acoperit cu un cearşaf alb care era patul părinţilor mei acum câţiva ani. Iau o pătură dintr-un dulap şi o întind cât de bine pot peste cearşaf. Lângă pat este o măsuţă cu o veioză, iar la dreapta ei un birou cu oglindă. În alt colţ se află un balansoar şi lângă el o veioză foarte puternică pe care tata a amplasat-o acolo astfel ca bunica să poată sta în balansoar şi să citească. Femeia se îndreaptă direct către pat, trage aşternuturile şi se întinde imediat.

— Mă întorc peste câtva timp să văd dacă eşti bine, îi spun.

Femeia a închis ochii şi pare că a adormit deja. Fără voia mea, mă întorc şi ies din cameră. Închid uşa cu grijă exagerată. Stau pe prima treaptă preţ de câteva secunde, acum ar trebui să ies şi să înlătur bine zăpada din jurul casei şi apoi să mă îndrept către hambar.

— Am dus-o în camera de oaspeţi, îi spun tatei.

Tata se ridică de la masă.

— Nu vreau să vorbeşti cu ea, zice el, îndepărtându-şi ochelarii de protecţie. Parcă ţi-am spus asta clar.

Ridic din umeri.

— Imediat ce se opreşte furtuna va trebui să insist să plece. Nu poţi să te implici în asta, Nicky.

— Vrei să spui că tu nu poţi să te implici în asta.

— Nu, vreau să spun tu, zice, ridicând un deget. Este o treabă foarte serioasă. Şi nu trebuie să spui un cuvânt nimănui. Nu acum. Niciodată. Înţelegi?

Mă întorc şi ies din atelierul tatei înainte de a-mi ţine o predică. Iau tava din „vizuină”, o duc la bucătărie şi spăl vasele. Termin supa, pe care o mănânc direct din oală. Urc scările şi aştept în faţa camerei de oaspeţi, aşteptând un zgomot, orice zgomot din care să pot ţese o poveste. Dezamăgită, mă duc în camera mea, mă aşez la birou şi încerc să lucrez la colierul pentru bunica, un proiect complicat şi ambiţios, cu un pandantiv sculptat, dar sunt agitată şi nu reuşesc să îmi fac degetele să mă asculte. Din când în când mă duc la fereastră şi privesc zăpada, iar albul ei mă linişteşte, ca şi vântul care s-a stârnit şi care anunţă un viscol. Hainele ar putea fi o problemă, mă gândesc, dar ar putea purta pantalonii tatei. Jeanşii ei se vor usca în curând. Agitată, mă întind pe pat, privesc fix tavanul şi încerc să îmi imaginez o săptămână în care Charlotte stă cu noi. Îmi imaginez cum noi două ne facem comode, fără ca tata să fie de faţă, în timp ce ea îmi spune povestea ei fabuloasă şi zguduitoare.

Mă ridic. Mi-a venit o idee. Iau uscătorul de păr din sertarul din baia de sus şi îl duc jos. Iau jeanşii din cuierul din holul din spate şi îi atârn în cuierul de pe uşa de la baie. Jeanşii sunt uzi pe partea interioară a coapsei. Ridic pantalonii şi îndrept către ei uscătorul, aşa cum fac cu tricourile pe care le aducem de la spălătorie umede, pentru că tata nu mai are răbdare să aşteptăm până se usucă.

Materialul aspru se usucă mai greu decât credeam, şi sper că nu o trezesc pe Charlotte din cauza zgomotului. Nu vreau să mă prindă făcând aceasta; pur şi simplu vreau să găsească hainele calde şi frumos împăturite.

Când opresc uscătorul, aud un ciocănit la uşă. Un alt client? Imposibil, îmi spun. Abia am ajuns acasă noi.

Ies din baie şi văd lumina de la o lanternă în fereastra uşii. Îngheţ pe loc, ca o statuie în jocurile copiilor. Mă înec în propria

respiraţie. Nu am altă soluţie decât să merg înainte şi să deschid uşa.

— Nicky, spune Warren intrând.

Se aude un zgomot mărunt de picioare care bat duşumeaua, pentru a scutura zăpada.

— Tatăl tău este acasă? mă întreabă.

Un strigăt mut îmi zgârie urechea.

— Nu, îi spun.

— Aveam câteva întrebări pentru el, continuă Warren, în timp ce zăpada începe să se topească pe covorul de la intrare. Voiam să ajung aici înainte ca furtuna să se înteţească.

Rămân câteva minute fără cuvinte.

— Unde este? întreabă Warren, analizându-mă.,

— Ăăă... a trebuit să meargă în pădure să-şi găsească toporul, spun. L-a lăsat în pădure. Voia să îl găsească înainte de a fi acoperit de zăpadă.

Mă simt ameţită. Minciuna este imensă. Magnifică.

— Serios? spune Warren. Îşi descheie haina şi o scutură, ca o pasăre cu aripile întinse.

Din holul din spate, prin bucătărie, pot să văd în „vizuină”, canapeaua şi pătura croşetată urâtă, în roşu şi negru.

— Urâtă vreme, spune Warren.

Pe perne se află un pulover de mohair roz, cu nasturii ca nişte perle. Este larg desfăcut, ca şi cum o femeie tocmai s-a ridicat din el.

Warren se şterge pe picioare de vreo doisprezece ori.

— Poţi să-mi dai un pahar cu apă? mă întreabă, examinând hainele din cuier.

— Sigur.

Merge cu mine în bucătărie. În timp ce mă urmează, se uită în sus, pe scări.

— Am cauciucuri pentru zăpadă, dar chiar şi aşa...

În bucătărie, studiază vasele din maşina de spălat. Iau un pahar din bufet, îl umplu de la robinet şi i-l dau. Îi simt respiraţia care miroase a mentă. Încerc să nu mă uit la cicatricea de pe bărbie.

— Am găsit o lanternă, spune el. Voiam să ştiu dacă este a tatălui tău sau dacă e a tipului ăstuia.

— Probabil că este a tatei, spun eu repede. Am pierdut una în zăpadă în noaptea aceea.

— Aşa mă gândeam şi eu, spune Warren, privind peste capul meu în bibliotecă.

— Aţi pus bradul acolo?

— Îl vom face în Ajunul Crăciunului.

Warren ia o înghiţitură lungă.

— Mai spune-mi o dată câţi ani ai.

— Doisprezece.

Aud deschizându-se uşa din spate.

— Tată, strig, privind pe lângă inspector.

Sunt moartă.

— Ce se întâmplă? întreabă tata. Liniile verticale de pe frunte îi sunt pronunţate.

— Am venit să văd dacă aţi pierdut o lanternă în noaptea în care aţi găsit bebeluşul, spune Warren. Aţi găsit toporul?

Tata nu scoate un cuvânt.

— Îţi aminteşti, tată, că ai spus că te duci în pădure să îţi găseşti toporul? întreb eu, fixându-l cu privirea.

— Am găsit o lanternă, repetă Warren. Nicky mi-a spus că aţi pierdut una în noaptea aceea.

— Aşa este.

— Ce marcă?

— Nu ştiu. Neagră cu buton galben.

— Da, asta este, spune Warren.

Îmi las braţul să cadă pe lângă talie. Închid ochii şi clipesc încet, aşa cum am văzut că fac fetele la şcoală, ca şi cum aş aştepta să treacă odată crampele pe care le am.

— Vă pregătiţi pentru Crăciun?

Tata îşi descheie geaca.

— Noi ne-am luat deja bradul, spune Warren, luând o înghiţitură de apă. Unuia dintre băieţi, cel de opt ani, e autist – îi place să îl împodobim deja.

Tata încuviinţează din cap.

— E un specialist în Concord, spune Warren. Se presupune că este cel mai bun din New Hampshire. De aceea ne-am mutat în oraş.

Aud un scârţâit de-a lungul holului de sus. Mă uit la Warren să văd dacă şi el a auzit.

Iau o cârpă din cuier şi încep să alunec pe duşumea, ştergând apa de pe jos, aşa cum mă pune tata să fac.

— Totuşi, continuă Warren, e destul de greu pentru Mary, soţia mea. Lui Tommy, băieţelul meu, nu îi place să fie atins.

Aud un mormăit venind din partea tatei. O pauză şi apoi alt şir de cuvinte. Mă deplasez cu cârpa până la capătul scărilor şi privesc în sus. Charlotte, cu faţa boţită de somn, stă pe prima treaptă.

— De Crăciun ne vin în vizită nişte prieteni, spune Warren. Vor fi vreo nouăsprezece, douăzeci în seara de Ajun.

Privind repede să văd dacă Warren se uită la mine, dau din cap cu putere, ca un Nu fără replică.

— Mary şi sora ei vor coace trei sute de pierogi, continuă Warren. Soţia mea e poloneză.

Iau cârpa de jos şi urc să şterg următoarea treaptă. O implor în tăcere pe Charlotte să înţeleagă.

Apoi o văd cum întinde capul, şi cască ochii în momentul în care aude vocea străină. Îşi întinde braţele ca o balerină şi pentru o secundă îmi imaginez că va cădea din capul scărilor. Cu o piruetă, se retrage din capul scărilor.

Cu foarte multă atenţie mă îndepărtez de scări. Respir uşurată. Prin fereastră văd că zăpada a început să îngheţe. Se loveşte de geam.

— O să vă aduc şi vouă, spune Warren. Pune paharul pe masă. Urâtă vreme. Mai bine v-aţi cumpăra altă lanternă.

— Sunt destule de unde am cumpărat-o, spune tata.

— E posibil să vi se întrerupă curentul, zice Warren.

— Tot ce se poate.

Inspectorul priveşte către mine în timp ce deschide uşa luptându-se cu ninsoarea. Face scurt din mână şi se apleacă în faţa zăpezii, ţinându-şi haina cu o mână. Cu gulerul ridicat, se îndreaptă către maşină. Şterge zăpada de pe parbriz cu mănuşile şi se urcă în Jeep. În timp ce face aceasta, se uită atent la traseul amestecat al urmelor în zăpadă. De unde e nu poate vedea camioneta şi maşina albastră. Ar trebui să înainteze înspre pădure ca să prindă cel mai bun unghi. Nu o face. Mă uit cum întoarce şi pleacă, într-un final.

Tata închide uşa.

— Ce naiba crezi că faci? mă întreabă.

Eu fixez duşumeaua.

— O să ne bagi în nişte probleme mai mari decât cele în care suntem deja.

Privesc spre el.
— Încercam doar să scap de el.
E adevărat, dar nu în întregime.
— A venit până în capul scărilor, adaug.
— Ştiu. Am auzit.
— Ai auzit?
— Da.
— Crezi că a auzit şi el?
— Nu ştiu, spune tata. Dar spre binele tău, sper că nu.
Tata îşi încheie geaca furios.
— Sunt în atelier, îmi zice.

În ziua în care am plecat din New York, tata a încărcat un camion cu cutii şi unelte, biciclete, schiuri şi cărţi. A legat totul cu o bandă albastră de plastic, şi-a aplecat capul peste grămada aceea şi a rămas aşa atât de mult timp încât m-am întrebat dacă nu cumva adormise.

Toată dimineaţa aşteptasem să îl ajut la împachetat. Cei care ne ajutau la mutat aveau să vină să ia lucrurile mai mari după ce plecăm. Tata m-a dus în bucătărie cu un morman de ziare vechi şi vreo doisprezece cutii noi de carton şi mi-a cerut să ambalez vasele. Dar eu mă pierdusem din cauza oboselii produse de furie şi inerţie: nu voiam să împachetez ca să plecăm. Ridicam câte un obiect, mă uitam la el, îl puneam jos şi apoi luam altul şi mă gândeam: Cum să împachetez o maşină de presat? Ce fac cu robotul de bucătărie? Mă dureau şi mâinile, şi picioarele şi capul de atâta plâns. Este ultima dată când mai văd holul seara, îmi tot spuneam în acea ultimă zi. Este ultima dată când mai stau în balansoar. Este ultima dată când mă întind să iau fulgii din acest bufet. Plecarea era o greutate pentru întreaga casă şi conţinutul ei, aşa că simpla ridicare a unui pahar mi se părea o sarcină demnă de Hercule. Împachetam indiferentă, pahare şi farfurii în aceeaşi cutie, mai multe cutii în altă cutie şi astfel am uitat să pun etichete pe cutii. Luni întregi după ce ne-am mutat în casa cea nouă a trebuit să despachetăm şase sau şapte cutii pentru a găsi prăjitorul de pâine sau ceştile de măsurat sau lingurile de lemn.

Nu voiam să plec atunci când tata m-a anunţat că era momentul să urc în maşină. M-a lăsat în pace vreo oră în timp ce el verifica şi reverifica debaralele şi camerele, uitându-se în bufete şi pe sub paturi. Într-un final, a trebuit să mă ia cu forţa din singura casă pe care o ştiusem vreodată, casa unde se mai aflau încă suprafeţe pe care le atinseseră mama şi Clara. Am suspinat tot drumul către Massachusetts Turnpike.

Drumul de la New York la New Hampshire poate fi parcurs în trei ore, dar mi s-a părut că a durat mult mai mult până am ajuns la destinaţie. Tata a luat-o pe autostrada 91 care leagă New Hampshire de Vermont, neştiind nici măcar în ce stat ne vom stabili. Extenuat, a oprit la White River Junction, unde am comandat o cină târzie de care niciunul dintre noi nu s-a atins. Am cerut indicaţii către cel mai apropiat motel, unde am căzut

pe pat complet îmbrăcată, sperând ca mai târziu să mă ridic, să mă spăl pe dinţi şi să mă dezbrac, dar n-am reuşit. M-am trezit dimineaţa următoare dezorientată şi murdară. Aveam impresia că am alunecat printr-o gaură a timpului, prinsă între viaţa pe care am avut-o şi cea pe care o voi avea. Nu manifestam niciun entuziasm pentru viitor şi ştiam că şi tata simte la fel.

Dimineaţă am tot scâncit deasupra clătitelor cu zmeură, iar tata nici nu s-a atins de mâncare. Când, într-un final, m-am urcat în maşină, tata a încercat să iasă din localitate pentru a ne continua drumul către nord. Îmi amintesc o serie de cotituri uimitoare şi abia după câteva minute tata şi-a dat seama că de fapt ne îndreptam către sud, pe autostrada 89. „Să vedem unde ne duce, a spus dând din umeri.”

Autostrada cobora lin printre nişte munţi mici cu şiruri de stânci incredibil de albe. Cascadele îngheţaseră albastre şi se mai vedeau petice de zăpadă pe partea de nord a copacilor şi a caselor. N-am mers foarte departe, doar jumătate de oră, când tata a virat de pe autostradă. Poate şi-a dat seama că dacă nu cobora din maşină, probabil că ne-am fi întors în Massachusetts sau poate pur şi simplu avea nevoie de benzină. Am ieşit de pe rampă pe Şoseaua 10, am mers câţiva kilometri printr-un orăşel şi am oprit la un stop în faţă la Croydon Realty.

Eu eram ca un ghem ostil pe scaunul din dreapta, cu braţele încrucişate peste geaca mea albastră şi cu bărbia îndesată în piept. Refuzam până şi să mă uit la tata.

— Nicky, m-a strigat uşor.

— Ce e?

— Va trebui să facem tot ce putem, mi-a spus.

— Tot ce putem să ce? am întrebat.

— Să ne găsim locul aici.

— Nu vreau să îmi găsesc locul aici, i-am răspuns.

A suspinat şi îl auzeam bătând darabana pe volan. Aştepta.

— Ştiu cât de greu îţi este, mi-a spus într-un târziu.

— Habar n-ai, i-am răspuns, făcându-mă un ghem şi mai ţepos.

— Cred că am, a zis, cu o voce pe care a vrut-o intenţionat calmă, liniştită.

Vocea mea nu era deloc la fel de calmă.

— Este atât de nedrept! am strigat.

— Da, aşa este, a zis.

— Dar de ce? am început eu să suspin.

— Nu există de ce, Nicky.

— Ba da, există. Nu trebuia să plecăm. Am fi putut rămâne acasă.

— Nu, Nicky, n-am fi putut.

— Vrei să spui că tu nu ai fi putut.

— Ai dreptate. Eu nu aş fi putut.

Am început să plâng cu sughiţuri. Pe atunci aceasta părea a fi starea mea naturală. Tata mi-a pus o mână pe umăr. Eram obositoare pentru amândoi.

— Îmi pare rău, Nicky.

M-am smucit şi i-am dat mâna jos. M-am ridicat şi am privit în jur.

— Unde sunt? am strigat într-o criză de panică.

O femeie tocmai ieşea de la Croydon Realty. Avea un fular în jurul gâtului şi nişte cizme până la glezne, cu blăniţă.

— Unde sunt cine? m-a întrebat tata.

— Ştii tu, mama şi Clara. Unde sunt?

— Of, Nicky, a spus tata complet înfrânt. A închis ochii şi şi-a lăsat capul pe spătarul banchetei.

— Te urăsc! i-am strigat.

Am deschis portiera şi am ieşit pe şosea între maşină şi trotuar. În furia mea uitasem că mi-am lăsat cizmele în maşină, pentru că tot timpul mă descalţ în maşină, ca să nu îmi fie foarte cald la picioare. Stăteam în mocirlă numai în şosete. Femeia de pe scările de la Croydon Realty s-a oprit în loc. Tata şi-a lăsat capul pe volan.

Femeia s-a uitat la mine şi apoi în maşină, la tata. A tras o ocheadă şi la rulota cu lucruri. A intrat apoi iar în birou. Au început să mă doară gleznele din cauza apei îngheţate. Am sărit iar în maşină şi am trântit portiera cât de tare am putut. Tata şi-a deschis-o pe-a lui şi a ieşit afară. Şi-a aranjat haina de tweed (era ultima dată când o purta), a sărit peste o băltoacă şi s-a îndreptat către clădire.

Şi astfel am ajuns noi în Shepherd, New Hampshire.

Urc scările către camera de oaspeţi. Bat la uşă în timp ce o strig pe Charlotte. Pentru că nu-mi răspunde, o mai strig o dată. Deschid uşa încet.

Storurile sunt trase şi am nevoie de câteva minute să mă obişnuiesc cu întunericul. Când în sfârşit reuşesc să disting ceva, o văd pe Charlotte stând în balansoarul bunicii. Îşi ţine mâinile în poală şi întreaga ei postură e rigidă.

— Charlotte?

— Vrei să cobor, îmi spune pe un ton neutru.

— Nu. Şi acum îmi dau seama că a aşteptat, îmbrăcată în pijamaua aceea caraghioasă, să o chemăm jos, probabil pentru a fi arestată. Nu, îi repet. Sunt doar eu, Nicky. Ţi-am adus pantalonii. Şi asta, spun eu, întinzându-i puloverul roz.

— Totul e în regulă? mă întreabă.

— Da, îi răspund şi, chiar dacă în cameră este întuneric, văd cum i se relaxează umerii.

— Cine era?

— Un inspector, Warren. El e cel care încearcă să te găsească.

— Doamne, m-am gândit eu. De unde ştia că sunt aici?

— Nu cred că ştia. A venit să-i spună tatei că a găsit o lanternă… Mă opresc, de teamă să nu leşine iar. La… ştii tu, adaug repede.

— Tatăl tău i-a spus că sunt aici?

— Nu.

— O, Doamne, repetă ea, dar simt în voce uşurare şi niciun strop de panică de această dată.

— Stai liniştită. A plecat. Nu se mai întoarce. Nu pe vremea asta.

— V-am făcut complici acum, spune Charlotte.

Complice, repet în gând. Îmi place cum sună. Începe să mângâie puloverul pe care îl ţine în poală.

— Vrei să mănânci ceva? o întreb.

— Nu acum.

— Ar trebui să te las să dormi.

— Nu pleca, mă roagă.

Se ridică din scaun şi pune jeanşii şi puloverul pe pernă. Se îndreaptă către pat, trage aşternuturile şi se aşază. Pare un gest atât de simplu într-o cameră atât de obişnuită încât trebuie să îmi reamintesc grozăvia faptului pe care l-a comis. Neştiind ce să fac, mă aşez pe podea lângă pat, cu picioarele sub mine.

— Mai ştii ceva despre bebeluş? mă întreabă.

Mă surprinde curajul întrebării, dar îmi este teamă să răspund ca să nu înceapă să plângă. În obscuritatea din cameră abia pot

să îi zăresc faţa. Stă ghemuită ca un copil, cu palmele sub obraji. Am senzaţia că pot să îi simt parfumul: cald, dulce.

Respir adânc şi vorbesc repede:

— Va fi bine. Serios. A pierdut un degeţel de la mână, dar cele de la picioare şi restul sunt în regulă. Nu ştiu care deget.

— A... spune Charlotte. E un „a” tăcut, nu un vaiet, ci un sunet care se pierde în colţurile camerei.

— Unde? întreabă ea.

— Nu ştim. Nu cred că ne vor spune. I-au pus numele Doris.

— Doris, repetă, evident surprinsă.

— Nu ştim de ce. Probabil au ei vreun sistem. Ştii, ca cel prin care dau nume uraganelor.

— Doris, spune iar şi simt o notă de indignare în voce. Se ridică puţin.

— Nu acesta va fi numele ei... ştii... mai târziu, spun eu.

— Cineva i-l va schimba.

— Probabil.

Îşi lasă capul să cadă iar pe pernă.

— E un nume oribil, zice Charlotte.

— Ai putea să o iei înapoi, spun repede. Sunt sigură că ai putea-o lua înapoi.

Continuă să tacă.

— Nu o vrei înapoi? o întreb.

— Nu pot avea grijă de ea, îmi răspunde. Vocea îi este surprinzător de plată, fără emoţie. Nu am unde locui.

— Nicăieri? întreb.

Se rostogoleşte pe spate şi priveşte fix tavanul. Ochii mei s-au obişnuit cu întunericul şi acum îi văd profilul: bărbia uşor ridicată, buzele strânse, ochii deschişi, genele uimitor de lungi, fruntea netedă.

— Nu, îmi răspunde.

— Dar probabil că ai locuit undeva.

— Bineînţeles, zice Charlotte. Dar pur şi simplu nu mă pot întoarce acolo.

Vreau să o întreb de ce, dar îmi spun să fiu atentă, să am răbdare aşa cum are tata atunci când trebuie să pornească maşina.

— Câţi ani ai? o întreb.

— Nouăsprezece, spune întorcându-se către mine. Aici locuieşti doar tu şi tatăl tău?

— Da.

— Ce s-a întâmplat cu mama ta?

— A murit, îi răspund.

Charlotte întinde o mână şi mă atinge pe umăr.

— Îmi pare atât de rău. Degetele mai întârzie un moment pe umărul meu şi apoi îşi bagă mâinile iar sub pătură. Câţi ani aveai?

— Zece.

— Ai trecut prin momente grele, nu-i aşa? Ridic din umeri.

— Am avut şi o soră. O chema Clara. Avea un an. A murit împreună cu mama în accident.

Aştept să îmi pună iar mâna pe umăr, dar Charlotte nu se mişcă.

— Cum arăta? mă întreabă.

— Clara?

— Mama ta. Cum arăta?

— Era drăguţă. Nu foarte înaltă, dar slăbuţă. Avea părul lung, şaten deschis şi ondulat. Şi l-a tăiat după ce s-a născut Clara, dar eu mi-o amintesc cel mai bine cum era când îl avea lung.

— Ca tine, adaugă Charlotte. Îmi arăţi o poză?

— Da, îi spun. Îţi arăt. Şi mă gândesc deja la albumul pe care îl am în camera mea şi cum o să mă uit peste el împreună cu Charlotte.

— Îmi doresc să am şi eu o poză. Ştii, doar una…

Dorinţa ei mă loveşte în piept ca o minge de baschet. Îmi dau seama că probabil habar nu are cum arată bebeluşul ei. Oare i-au făcut vreo poză la spital? Oare poliţia are vreo poză la dosar?

— Unde locuiai înainte? o întreb.

— Nu pot… spune ea.

— Nu voi spune nimănui. Nici chiar tatei.

— Să spunem că e un orăşel la nord de aici.

— În New Hampshire?

— A… Poate. Tatăl tău pare un om cumsecade. Nu vrea ca eu să stau aici şi de asta este nervos, dar cu toate astea are un chip plăcut. În ce clasă eşti?

— Într-a şaptea, îi răspund.

— Îţi place la şcoală?

Schimb poziţia picioarelor.

— Oarecum. Adevărul este că mie chiar îmi place la şcoală, dar nu vreau să par foarte entuziastă, în cazul în care ea ar

considera că cineva căruia îi place şcoala este caraghios. Deja înseamnă enorm ceea ce crede Charlotte despre mine.

— Am mers şi eu la şcoală, spune.

— Da? Nu mi-o pot imagina pe Charlotte stând în bancă sau citind o carte.

— La facultate, spune. Dar am renunţat. Face o pauză. Intenţionez să îmi reiau studiile.

Am senzaţia că întreaga ei poveste, povestea pe care abia aştept să o aud, se află în pauza aceea.

— Ai un prieten? mă întreabă. Îşi îndreaptă capul astfel încât să se rezeme de marginea patului. Îi simt respiraţia. Nu am niciun răspuns. Mă gândesc la singurul prieten pe care îl am, dar bietul Roger Kelly nu poate fi considerat un fel de iubit.

— Nu încă, spun.

— O, vei avea, zice Charlotte şi mă întreb de unde are atâta încredere.

Las capul în jos şi mă uit la covor. Acum e momentul să o întreb despre bărbatul acela. Dar ezit şi din cauza ezitării pierd momentul care ar fi făcut ca întrebarea mea să pară uşoară şi firească.

— Cum e vremea afară? mă întreabă.

— Destul de rea, spun, ridicând privirea. Va trebui să rămâi aici. Mă aştept la un semn de protest şi mă simt uşurată când acesta nu vine.

— S-ar putea să stai aici vreo două zile, încerc eu.

— Vai, nu pot sta aici câteva zile. Scoate mâinile de sub pătură. Nu intenţionam să stau aici deloc.

— Unde te-ai fi dus?

— A, am unde merge, răspunde ea vag.

Prin uşa închisă şi de la capătul scărilor îl aud pe tata că mă strigă. Îmi desfac picioarele şi mă ridic repede. Nu vreau să vină sus şi să mă găsească lângă Charlotte în camera neluminată.

— Trebuie să plec acum, îi spun. Mă strigă.

— Nu vrea să stai cu mine, zice Charlotte. Se sprijină într-un cot. Mulţumesc pentru că mi-ai uscat pantalonii, adaugă.

— Vino jos când eşti gata.

— N-ar fi trebuit să vin aici, spune, privind fix urmele palide de lumină de la fereastră.

— Mă bucur că ai venit, îmi scapă.

— Cum a fost? întreabă. Când aţi găsit-o…

Atunci îmi dau seama că eu ştiu ceva ce ea nu ştie şi nu mi se pare că merit aceste informaţii. Îl aud pe tata cum mă strigă iar. Într-un minut va urca scările ca să mă caute.

— Era puţin murdară. Dar avea nişte ochi uimitori. Părea atât de liniştită, ca şi cum ne-ar fi aşteptat. Avea părul negru.

— Mulţi copii au părul negru la început, spune Charlotte. Apoi se deschide la culoare. Am citit despre asta.

— Era frumoasă, adaug.

Mă aştept să aud un vaiet, ca o vacă ce plânge după viţeluşul ei, o leoaică ce îşi caută puiul, dar pentru că Charlotte tace, hotărăsc să ies din cameră.

De două sau trei ori pe an obişnuiam să îl vizitez pe tata la biroul lui din New York. Acesta se afla pe Madison Avenue, lângă catedrala Sf. Patrick, locaţie pe care tata o aprecia pentru că putea ajunge foarte repede la gara Grand Central atunci când lua trenul; era o locaţie cu care şi mama era de acord deoarece era situată central, pentru zilele ei în oraş, cum numea ea călătoriile acestea. „Vrei să mergem în oraş?” mă întreba, iar eu ştiam ce înseamnă asta. Trebuia să mă îmbrac frumos şi să îmi pun pantofi (nu tenişi), iar mama îmi ţinea încă o lecţie de bună purtare, cam aşa cum face un pilot care verifică în mod regulat echipajul cu care zboară.

Luam trenul din gară şi mama mă lăsa să stau la fereastră ca să mă pot uita la râul Hudson, la faţada stâncoasă a Palisadelor, la podul George Washington în timp ce călătoream către Manhattan. Dacă era vreun loc liber, mă mutam de cealaltă parte a vagonului pe măsură ce ne apropiam de oraş. Încercam să mi-i imaginez pe oamenii care locuiau în casele de lângă calea ferată. Mă uitam după bulevardele din centru. Eram uimită de blocurile înalte şi mă întrebam, în timp ce treceam pe lângă ele, dacă oamenii chiar foloseau balcoanele de la al douăzeci şi cincilea etaj în sus. Intram într-un tunel lung şi apoi opream direct la gara Grand Central. Încercam să ţin pasul cu tocurile mamei în timp ce traversam gara cu pardoseală de piatră. Nu îmi dădea drumul la mână până când nu intram pe uşa rotativă din clădirea unde avea tata biroul.

Holul din biroul tatei era decorat cu machete în sticlă mată a clădirilor pe care le proiectase compania. Complicate şi precise, cu figuri din beţe de chibrit şi tufişuri cât degetul meu mare, machetele erau nişte universuri în miniatură în care voiam să mă caţăr. Tata venea în hol şi se agita, deşi tocmai ne văzusem la micul dejun. Cămaşa lui albă atârna uşor peste curea şi avea mânecile suflecate. La gât avea cravată. În timpul unor schimburi de cuvinte la fel de ritualice ca cele ale unei slujbe religioase, o săruta pe mama şi îi spunea să nu cheltuiască prea mult; ea râdea şi îmi zicea să fiu cuminte.

În timp ce eu şi tata mergeam de-a lungul unui coridor de cubicule, în hol apăreau tot felul de secretare şi funcţionari ca să mă salute sau să dea mâna cu mine. Îmi amintesc o femeie pe nume Penny care ţinea bomboane într-un borcan şi care

întotdeauna mă invita în biroul ei să gust câteva. Îmi plăcea mai ales Angus, şeful tatei, care mă aşeza într-un scaun înalt în faţa biroului unui funcţionar şi îmi dădea nişte culori care nu mai fuseseră folosite înainte. Îmi dădea apoi un teu şi o sarcină: trebuia să desenez o casă sau o şcoală sau faţada unui magazin. Mă achitam de aceste sarcini cu dedicaţie, iar laudele erau întotdeauna extravagante, şi din partea lui Angus, şi din partea tatei. „Mai spune-mi o dată câţi ani ai” mă întreba Angus plin de interes. „S-ar putea să trebuiască să te angajăm imediat după liceu”.

Uneori rătăceam prin biroul tatei prefăcându-mă că sunt secretara lui, în timp ce el vorbea la telefon sau desena. La prânz îşi lua sacoul şi mergeam să mâncăm. Mâncam la un restaurant unde puteam comanda plăcinte cu brânză şi câte un bol de salată de varză. Deserturile se roteau într-un suport de sticlă şi îmi amintesc chinul de a trebui să aleg între prăjitura cu brânză şi cireşe, eclere sau plăcinta cu cremă de ciocolată. Tata, care în mod normal nu mânca desert, îşi lua şi el ceva astfel încât să pot gusta două. După prânz mergeam în Central Park sau în vreo librărie unde aveam voie să îmi aleg o carte. Tatei îi spuneau Rob la birou, domnul Dillon la restaurant iar eu îi ziceam tati, sofisticat şi fascinant în cămăşile lui albe şi costum, cu pardesiul care se deschidea larg în timp ce mergeam, cu braţul ridicat şi degetul întins pentru a chema un taxi.

Pe la trei şi jumătate mă cuprindea o uşoară senzaţie de oboseală şi plictis, dar mama venea fix la ora patru. Venea cu sacoşele de la cumpărături, rumenă şi cu respiraţia întretăiată datorită zilei ei în oraş. Întotdeauna aveam senzaţia că alergase. Pungile de la cumpărături arătau exotic: unele aveau dungi strălucitoare albe şi roz; altele erau negre cu litere aurii. Tata se prefăcea că se sperie din cauza atâtor cumpărături, dar ştiam că nu era adevărat. Odată, când credeau că am plecat la baie şi stăteau cu spatele la uşă, mama a scos un articol şi l-a desfăcut din ambalaj. Am văzut o fâşie de mătase albastră, o spumă de dantelă delicată. Tata o gâdila, ceea ce o făcea să se apere şi să râdă.

Când venea timpul să plecăm, tata mă îmbrăţişa strâns, ca şi cum ne-am fi dus la Paris şi nu ne-am fi văzut luni de zile, deşi venea şi el imediat după noi, cu trenul de şase jumătate. Mama şi cu mine trebuia să alergăm să prindem trenul şi invariabil

adormea înainte chiar de a ajunge în tunel. Eu trăgeam cu ochiul la pungile cu cumpărături, ridicând capacul de la cutiile cu pantofi şi mângâind hainele din lână, mătase şi bumbac. Foarte adesea adormeam şi eu, cu capul pe umărul mamei sau în poală.

La cină, Charlotte apare purtând jeanşii, cămaşa albă şi puloverul roz. Se sprijină cu braţele de uşa de la bucătărie. Ochii îi par obosiţi, şi are nările roz.

— Salut, îi spun.

Mă lupt cu un cuţit bont de curăţat cartofii. Salata şi cartofii sunt responsabilitatea mea. Tata e lângă aragaz, prăjind trei bucăţi de piept de pui. E cu spatele la Charlotte şi nu se întoarce când o salut. Are părul adunat în vârful capului, pentru că a rămas aşa de când şi-a scos căciula de lână. Aproape toată după amiaza a dat zăpada, luptându-se cu ninsoarea şi pierzând în faţa ei.

După ce am plecat din camera lui Charlotte, am coborât să văd de ce mă strigase tata, care nu voia altceva decât să se asigure că nu eram în camera ei. Apoi m-am dus în camera mea ca să împachetez cele două cadouri pe care trebuia să le dau de Crăciun: o căciulă cu dungi albastre şi albe şi cu marginea rulată pentru tata şi o pereche de mănuşi pentru Jo, cu care voi pleca în curând la schi. Trebuia să mai termin colierul pentru bunica. Plictisită, rătăceam prin bibliotecă, unde am aprins focul pe care îl alimentam cu bucăţi de lemn din atelierul tatei. Focul m-a făcut să mă gândesc la bezele şi chiar am găsit o pungă pe jumătate plină într-un sertar de la bucătărie. Au rămas de peste vară şi erau tari precum cartonul. Am luat sârma de la un umeraş şi am prăjit câteva, ceea mi-a dat o senzaţie uşoară de greaţă şi mi-a stricat pofta de mâncare pentru cină. M-am odihnit puţin pe canapea cu picioarele întinse uitându-mă la foc până când mi-a trecut senzaţia aceea neplăcută. Mă gândeam cum o decizie nesemnificativă poate schimba o viaţă. O decizie pe care o iei într-o fracţiune de secundă. Ce s-ar fi întâmplat dacă, în acea după-amiază de decembrie, în urmă cu zece zile, când tata s-a ridicat de pe bancă şi m-a întrebat dacă sunt gata, eu i-aş fi răspuns că nu? Că trebuie să stau în casă. Că îmi era foame sau că trebuia să mă apuc de teme. Dacă nu am fi ieşit la plimbare, acum n-ar mai exista nicio Doris. Ar fi murit în zăpadă.

Am fi auzit despre asta de la Marion sau Sweetser şi cred că aş fi fost îngrozită sau oripilată, aşa cum eşti când se întâmplă o crimă aproape de casa ta. Poate tata şi cu mine ne-am fi simţit vinovaţi că nu am ieşit la plimbare în ziua aceea. N-ar mai fi existat Doris sau inspectorul Warren, cel puţin nu în vieţile noastre.

— Nicky este numele tău adevărat? mă întreabă Charlotte, care a coborât acum în bucătărie.

Aştept ca tata să spună ceva şi pentru că nu scoate un cuvânt, îi răspund:

— E prescurtare de la Nicole. Tata e în continuare cu spatele la ea, ca şi cum nu ar şti că este în cameră. Nu-i aşa, tată? îl întreb insinuant.

Tata nu spune nimic.

— Pot să te ajut cu ceva? întreabă Charlotte.

— Probabil că nu, îi spun.

— Atunci voi pune masa, zice ea, căutând din priviri masa.

— Noi nu mâncăm aşa, îi explic eu încet.

— Atunci… o să mă aşez. Aparent uimită de schimbările care au avut loc, Charlotte pleacă din bucătărie.

— De ce te porţi aşa? îl întreb pe tata după ce Charlotte a plecat.

— Cum aşa? replică el, scoţând carnea din tigaie cu cleştele de bucătărie.

— Ştii tu… nepoliticos, îi spun.

— Ai terminat cu cartofii ăia?

— Da, îi răspund, înfigând cuţitul într-un cartof.

În spatele ferestrei de la bucătărie a început să şuiere vântul. Zăpada cade constant un minut şi apoi se abate cu putere asupra geamului. Mă gândesc la Warren şi mă întreb dacă a ajuns acasă, la băieţii lui. Mă gândesc şi la micuţa Doris şi mă întreb dacă a fost deja luată, după cum era planificat, şi unde îşi petrece prima noapte în afara spitalului.

Charlotte, tata şi cu mine stăm în bibliotecă, cu tăvi pe genunchi, talent pe care eu şi tata l-am dezvoltat în timp, dar care pare să o pună în încurcătură pe Charlotte. Puiul îi alunecă în farfurie, iar salata i s-a scurs în poală. Culege frunzele de salată cu degetele ei delicate. Tata mestecă apăsat, cu faţa ca o mască. Nu are de gând să conştientizeze prezenţa lui Charlotte mai mult decât este absolut necesar. Eu mănânc, ruptă între

atenţia încordată pentru Charlotte şi nerăbdarea din ce în ce mai mare faţă de tata. Charlotte, învinsă de cină, mănâncă puţin şi pare cel mai stânjenită dintre noi toţi, abia ridicând ochii din farfurie, înghiţind cu efort fiecare îmbucătură. Obrajii i se înroşesc şi devin palizi succesiv, ca şi cum faţa i-ar fi irigată de valuri de ruşine. Am impresia că va sări de pe scaunul în care stă. Rigiditatea tatei mă condamnă şi pe mine la tăcere. Mâncăm pe fundalul vântului de afară, şi o dată sau de două ori lumina pâlpâie, reamintindu-ne că ar putea cădea curentul în orice moment. După două ierni petrecute în New Hampshire, tata şi cu mine avem o provizie considerabilă de lumânări, unele pe jumătate consumate şi lanterne la îndemână. Îmi place atunci când este pană de curent, pentru că eu şi tata mergem în bibliotecă şi stăm la lumina focului cât durează furtuna. Ne petrecem noaptea în saci de dormit, şi ne punem imaginaţia la încercare pentru că trebuie să inventăm metode de a ne distra şi de a găti. Aceste episoade sunt intime şi calde şi întotdeauna sunt puţin dezamăgită atunci când curentul, sub formă de lumini despre care uitasem că le-am aprins, revine cu tot „farmecul” unui reflector de poliţie.

— Cu siguranţă va fi pană de curent, spun eu. Charlotte şi cu mine putem dormi aici. În saci de dormit.

Tata îmi aruncă o privire îngheţată.

— O să-mi fie bine sus, spune Charlotte.

— Ba nu, zic. Nu vei avea căldură. Singura căldură vine de la şemineu. Acesta de aici.

Tata se ridică şi duce tava la bucătărie. Charlotte lasă jos cuţitul şi furculiţa, vizibil bucuroasă că s-a terminat toată şarada. Îşi sprijină capul de spătarul scaunului şi închide ochii. Eu mă ridic, iau şi tava ei şi mă duc după tata. Spălăm vasele pe rând, eu într-o seară, el în cealaltă, şi sunt destul de sigură că este rândul meu. Dar el a început deja să spele.

— Eşti îngrozitor, îi spun.

— E un adevărat fiasco, îmi răspunde.

Când revin în bibliotecă, Charlotte are încă ochii închişi şi cred că a adormit. Stau în faţa ei, pe scaunul tatei şi o studiez. Are pleoapele albăstrii şi gura uşor întredeschisă. Mă întreb unde o fi fost şi ce a făcut în ultimele zece zile.

Mă gândesc şi cât de uşor ar fi putut tata să îi spună lui Warren că Charlotte dormea sus atunci când a venit să ne

viziteze. Şi că ăsta ar fi fost sfârşitul poveştii. I-ar fi pus cătuşele în holul din spate lui Charlotte, îmbrăcată în pijamaua mea cu ursuleţi roz şi albaştri, ar fi condus-o la Jeep şi ar fi luat-o de la noi. Era posibil să nu o mai vedem niciodată. Tata mi-ar fi repetat tot timpul că aşa trebuia făcut, iar eu aş fi ştiut tot timpul că nu avea dreptate.

Mă întreb unde îşi ţine Warren cătuşele şi dacă poartă armă. Iau o carte pe care o citesc din când în când, destul de rar, semn că probabil o voi abandona în curând. Îmi găsesc o poziţie confortabilă şi încerc să mă concentrez asupra câtorva propoziţii, dar nu reuşesc. Arunc pe masă cartea.

Charlotte deschide ochii.

— Vrei să-mi vezi camera? o întreb.

Ea se ridică, uşor ameţită şi clipind des.

— Aş putea să-ţi arăt o poză a mamei, adaug.

— A... sigur.

Urcăm scările şi intrăm în camera mea, unde am făcut curăţenie în timp ce Charlotte dormea. Pijamalele şi ambalajul gol de Ring Ding sunt invizibile acum. Charlotte pare să se relaxeze imediat ce trece pragul, ca şi cum camera ar fi un teritoriu mai puţin ostil. Se ridică şi admiră pictura de pe perete, sau cel puţin se preface, şi, destul de ciudat, nu mi se mai pare la fel de neprofesionistă ca mai devreme. Mă gândesc la Steve şi numărul fictiv de telefon şi mă întreb pe cine o fi surprins sunând.

— E minunat, spune Charlotte, cu mâinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor, postură care îi scoate în evidenţă burta. Trec în revistă camera şi o văd cu ochii unui străin: biroul cu cutiile de pantofi pline de mărgele şi ghemuri de sfoară; patul cu pătura de culoarea albă pe care am adus-o din New York; cutiile cu jocuri pe care nu le mai folosesc; noptiera de lângă pat cu veioza de citit şi aparatul de radio. Pe podea este cartea „Cum să omori o pasăre cântătoare.” Trebui să o citesc pentru şcoală.

Charlotte se urcă pe marginea patului, singurul loc în care se poate sta în afară de scaunul de la birou.

— Ţi-ai purtat vreodată părul împletit în codiţe franţuzeşti? mă întreabă.

— Nu, îi răspund.

— Cred că ţi-ar sta bine. Vrei să îţi fac o codiţă?

— Sigur că da.

— Stai aici lângă mine, spune Charlotte. Îşi ridică mâinile spre părul meu şi îl dă după ureche. Atingerea delicată a degetelor ei m-a făcut să închid ochii. Nimeni nu m-a mai atins aşa de când a murit mama.

— Am nevoie de o perie, a spus.

— E pe pervaz.

Merg la birou, iar Charlotte stă în spatele meu. Îmi periază părul în sus. Pieptănatul, ca şi atingerea degetelor ei, este matern şi relaxant, iar eu intru într-o stare de vis, undeva între somn şi starea de veghe. Un timp lucrează fără să scoată un sunet.

— Eşti singură la părinţi? o întreb.

— Nu, îmi răspunde, mai am doi fraţi mai mari. Părinţii mei sunt de origine canadiană, foarte rigizi, foarte religioşi. Iar fraţii mei sunt extrem de protectori.

— Ei ştiu?

— O, Doamne, nu, spune Charlotte. M-ar ucide. Cu siguranţă m-ar ucide… ştii… din cauza iubitului meu.

Iubit. Cuvântul acesta îmi dă un fior, ca şi *complice.*

— Unde ai locuit înainte? întreabă ea, împărţindu-mi părul pe secţiuni.

— La New York.

— Dar de ce v-aţi mutat aici?

— Aşa a vrut tata. Zicea că trebuie s-o facă, să lase în urmă amintirile. Spunea că nu mai poate locui în vechea noastră casă.

— Te-a deranjat?

— La început am fost furioasă. Dar apoi… nu ştiu, cred că mi-am dat seama că era ceva ce trebuia să facem. Pur şi simplu m-am obişnuit.

Mângâi uşor vârful codiţei pe care a împletit-o. Realizată profesionist, fără un fir rătăcit, traversează perfect capul de la o ureche la cealaltă.

— Ooo… exclam eu.

— N-am văzut niciun televizor aici, zice Charlotte în timp ce trage o porţiune de păr pe partea stângă.

— Nici nu avem vreunul, îi răspund. Eu am un aparat de radio, dar tata nu a fost de acord cu televizorul. Mama şi cu el nu erau adepţii ideii de a lăsa copiii să se uite prea mult la televizor, dar după accident, cred că îi era teamă că nu va vedea la televizor decât accidente şi dezastre.

— Când au murit mama şi sora ta?

— Acum doi ani.

— Şi de atunci nu ţi-a mai făcut nimeni părul, nu-i aşa?

— Nu, îi răspund.

Charlotte îmi dă drumul la păr. O văd în oglinjoara de deasupra biroului. Închide ochii. Periodic, în noaptea aceea şi în următoarele, va conştientiza ceea ce a făcut, ce i s-a întâmplat în camera aceea de hotel.

Ştiu exact cum se simte. Atunci când am venit prima dată în New Hampshire, aveam accese instantanee de suferinţă pe terenul de fotbal sau în sala de muzică. Chiar şi atunci când nu mă gândeam în mod conştient la mama, îmi apărea în gând la intervale regulate. Mintea îmi rătăcea în căutarea unei amintiri cu ea, şi descopeream că acolo unde înainte era imaginea ei stând în bucătărie cu o ceaşcă de cafea, conducând Volkswagen-ul ei sau croşetând în faţa televizorului în timp ce eu mă uitam la nişte desene animate Walt Disney, acum nu se mai afla decât un spaţiu gol. Durea de fiecare dată şi încă mai doare, ca un nerv expus la aer.

— Eşti bine? o întreb.

— Da, îmi răspunde. Văd că începe să îi reapară culoarea în obraji. Mi-a prins bine că am tras un pui de somn. Şi că am mâncat.

— Nu mâncasei înainte?

— Nu prea.

— Mai târziu poate mergem în bucătărie să facem ciocolată caldă, îi spun. Eu practic trăiesc din ciocolată caldă.

Aud paşi pe scări şi o secundă mai târziu, nişte bătăi în uşă. Charlotte pune peria deoparte şi se îndepărtează de mine. Intră tata. Se uită la mine, apoi la Charlotte şi apoi iar la mine.

— Ce se întâmplă? întreabă.,

Era clar ce se întâmpla doar dacă te uitai la părul meu. Charlotte păşeşte înainte şi apoi trece pe lângă mine. Nu priveşte înapoi în timp ce alunecă pe lângă tata şi părăseşte încăperea.

— Trebuie să o încui în camera ei? mă întreabă tata.

— Nu, îi răspund.

Dă îngrijorat din cap.

— Furtuna s-a înteţit.

Ce bine, mă gândesc. Tata n-o poate determina astfel pe Charlotte să plece, iar inspectorul Warren nu mai poate ajunge la noi. Îmi doresc să ningă săptămâni întregi.

— Ai lanternă? întreabă el.

— Da.

— Şi baterii?

— Îhî.

— După cum se aude vântul, se pare că vom avea nevoie de ele.

— Dar ea? întreb eu, întinzând capul în direcţia camerei de oaspeţi.

— I-am pus o lanternă pe noptieră.

— Cât este ceasul? îl întreb.

— În jur de nouă şi jumătate, răspunde tata.

— N-ai observat nimic la părul meu? Tonul meu sună ca o provocare.

— Cum îi spune coafurii?

— Codiţe franţuzeşti.

— Sunt drăguţe. Tata pare extenuat şi mai bătrân de patruzeci şi doi de ani cât are. Oftează:

— Treci la culcare.

Mă dezbrac şi urc în pat. Închid veioza. Îmi trec degetele peste codiţe şi ascult vuietul vântului. Din când în când mi se pare că aud maşini pe alee. Ascult zgomotul emis de motorul unei maşini. Mă gândesc la inspectorul Warren. Oare m-a crezut când i-am spus povestea cu toporul? Nu ştiu. Poate s-a bucurat că tata nu era acasă: i-a fost mai uşor să analizeze casa fără ca tata să fie cu ochii pe el.

Adorm în sunetul unei lopeţi care zgârie treptele de granit.

Agentul imobiliar, doamna cu fular şi cizme cu blăniţă, ne-a arătat trei case în ziua aceea de martie când am ajuns aici. Prima era o casă de pe strada Strople, nu departe de Remy. O casă care să-ţi ridice moralul, ne-a spus doamna Knight. M-a îngrozit toaleta din garaj, un vas pătat în care murise un animal de neidentificat. În bucătărie se afla mobilier Formica şi plăci maro de gresie şi mi se părea imposibil de crezut că voi putea mânca vreodată ceva aici. Mi-am exprimat dezaprobarea stând lângă uşă şi refuzând să urc la etaj. Nu trebuia să mă îngrijorez. Casa, care se afla pe una dintre străzile centrale din oraş, era mult prea expusă pentru gusturile tatei, care căuta un fel de peşteră în care să se ascundă pentru mult timp.

Doamna era foarte zgomotoasă. De unde eram? De ce eram interesaţi de Shepherd? Aveam rude în zonă? În ce clasă eram? Eu şi tata eram solidari cel puţin în tăcere: nu i-am răspuns la nicio întrebare. Dacă ar fi putut, tata ar fi inventat povestea unei vieţi simple, pur şi simplu pentru a o face să tacă din gură, dar imaginaţia, ca şi spiritul, îl părăsise.

Cea de-a doua casă pe care am vizitat-o era o fermă de pe Orchard Hill şi se afla în mijlocul unei livezi de doisprezece acri de meri. Era o clădire simplă, dar bine întreţinută, cu o bucătărie văruită în galben-pai care mirosea a mere, chiar şi în martie. Am urcat la etaj, unde am descoperit patru dormitoare cu perdele albe la ferestre şi munţi de pături pe paturi. Voiam să mă aşez, să adorm şi să mă trezesc în New York.

Tata s-a plimbat prin casă doar de politeţe, pentru că lângă casă se afla un stand pentru vânzare. Deşi nu intenţionam să vindem mere sau orice alt produs ar fi ieşit din bucătăria galbenă, ar putea trece un an sau doi înainte ca vechii clienţi să nu mai vină aici şi să sune la uşă. Nu mi-l puteam imagina pe tata ducându-se la uşă de fiecare dată şi explicând că nu, nu vindem cidru nici anul acesta.

— Mai am şi altceva, ne-a spus doamna Knight, dar e cam izolată de oraş.

Ce cuvinte magice pentru tata!

— Aş vrea să o văd, i-a spus el.

— Pentru a ajunge acolo e un drum destul de lung în afara şoselei principale, a spus, privind maşina şi rulota. Ar putea fi

puţin inconfortabil pentru fiica dumneavoastră, când se duce şi vine de la şcoală.

— Nu m-ar deranja să o văd, a repetat tata.

— Atunci vom lua camionul soţului meu, a hotărât doamna Knight.

Camionul se legăna pe drum, alunecând atunci când zăpada lăsa locul noroiului. Casa se afla într-o poiană care cuprindea şi un hambar. Imediat ce am văzut casa am ştiut că tata avea să o aleagă pe aceasta. Era suficient de mare pentru amândoi şi mai era şi goală, fapt pe care tata ştiam că îl va transforma într-un avantaj: ne puteam muta imediat. Ce era şi mai important, era izolată.

Nu aveam chef de negocieri. Nu puteam să încerc să îl conving pe tata să cumpere casa cu toaleta aceea îngrozitoare, şi nici să locuim într-o fermă. În plus, dacă nu era casa noastră cea veche din New York, chiar nu-mi păsa.

În decurs de o oră tata făcuse deja o ofertă care a încântat-o pe doamna Knight. Tata şi cu mine am stat la un motel în afara oraşului timp de zece zile cât a fost nevoie pentru a completa hârtiile. Tata mă ducea dimineaţă la staţia Mobil să cumpăr lapte şi gogoşi şi apoi la şcoală, iar apoi ne-am mutat în casa noastră.

Mă plângeam tot timpul. Autobuzul şcolii venea numai până la jumătatea drumului către casă, iar plimbarea până la autobuz mă ucidea. În camera mea era foarte frig. Copiii mi se păreau toţi înapoiaţi, iar învăţătoarea era anostă. În baia de la etaj nu exista nicio priză pentru uscătorul de păr, iar duşul nu avea presiune. Într-o seară, după ce am insistat ca tata să stea cu mine în bibliotecă până îmi fac temele, l-am bătut la cap să mă ajute şi apoi l-am întrerupt de fiecare dată când încerca să îmi explice vreun răspuns. Am stricat o lucrare la matematică cu vârful de metal al creionului (n-am reuşit să scap de obiceiul de a ronţăi radierele din vârful creioanelor), rupând hârtia şi lăsând un model pe lemnul măsuţei de cafea de dedesubt. Tata s-a ridicat şi s-a dus în hambar. Un timp am stat cu creionul în mână. Am încercat să acopăr scobitura din masă cu scuipat. L-am urmat pe tata, pregătind o pledoarie de apărare: nu era corect; nu aveam prieteni; copiii era tâmpiţi; casa era înfricoşătoare. Am deschis uşa la hambar şi la început n-am văzut nimic. Tata nu aprinsese lumina. Dar într-un final, în

lumina crepusculară ce trecea prin ferestre, l-am zărit. Stătea în colţul celălalt al camerei întunecoase, sprijinit de un perete. Poate fuma pur şi simplu, dar mie mi s-a părut extenuat şi învins, un bărbat care ştie că a pierdut totul.

Am închis uşa cât de încet am putut şi m-am întors în casă. Stăteam pe canapea şi îmi făceam temele cu uşurinţă, ceea ce aş fi putut face de la bun început. Am căutat prin dulapuri şi am găsit o cutie de cacao. Am fiert apa într-un vas şi am făcut două ceşti de ciocolată caldă. M-am dus în hambar cu cele două ceşti, strigându-l cu voce tare în timp ce mă apropiam. Înainte de a ajunge la uşă, tata a aprins lumina. Am intrat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic în bibliotecă cu mai puţin de o oră în urmă.

— Vrei nişte ciocolată caldă? îl întreb.

Ne-am aşezat împreună pe o bancă, suflând în ceşti.

— Ciocolata e binevenită, spune tata, cu un efort eroic de a avea un ton vesel. Niciunul dintre noi nu a scos un cuvânt despre cearta pe care o avusesem înainte.

— E frig aici, zic eu.

— O să încerc să repar soba aceea de lemne, spune tata.

— Mă gândeam că mi-ar plăcea să cumpăr nişte postere pentru camera mea.

— Trebuie să fie un magazin în Lebanon de unde poţi cumpăra nişte postere. Putem verifica weekendul acesta.

— Şi aş mai avea nevoie de un birou, adaug.

Tata încuviinţează din cap.

— Cu ce te vei ocupa de acum înainte? întreb eu.

— Nu ştiu, poate ceva care să implice munca manuală.

Mă trezesc din cauza unui foşnet. Vântul s-a oprit; nu mai e niciun zgomot la ferestre şi nu se mai aud nici lovituri în geam. Universul este complet înţepenit, ca şi cum s-ar odihni după lupta îndelungată de noaptea anterioară. Sar în picioarele goale direct la fereastră, pentru că pardoseala este rece. Cerul e cenuşiu şi încă mai ninge.

Îmi pun papucii de casă şi halatul şi deschid uşa de la cameră. Din bucătărie se aude cum cineva închide uşa de la frigider. Probabil că e tata, îmi spun.

Dar în dimineaţa aceea nu pe tata l-am găsit în bucătărie. Charlotte e lângă aragaz, cu o lingură în mână. Poartă pijamalele de flanelă cu ursuleţi roz şi albaştri şi şosetele din

angora gri. Studiez ţesătura şi preţ de o secundă nu îmi pot imagina decât camera de motel cu aşternuturile însângerate. Mă uit la chipul lui Charlotte.

— Fac nişte pâine prăjită, spune ea. Are părul ud şi ondulat care îi cade pe ceafă. Faţa îi e ştearsă şi străluceşte în lumina care vine de deasupra capului. Bei cafea?

— Nu, îi răspund. Schimbarea de pe chipul lui Charlotte este neobişnuită. Pare odihnită, dar este mai mult de atât. E oarecum mai sănătoasă, mai robustă.

Pe tejgheaua de lângă aragaz a aşezat trei farfurii cu tacâmurile din argint. Charlotte pune pe o farfurie două felii de pâine.

— Nu ştiu dacă îţi place cu sirop sau nu, spune, aşa că o să-ţi pui tu singură.

— Arăţi mult mai bine, îi zic.

Felia cu margini aurii înoată în untul topit. Îmi torn un pahar de suc şi duc tava în bibliotecă. După câteva minute mă urmează şi Charlotte.

Se aşază pe canapea iar eu pe scaunul meu, ca şi cum ne stabilisem deja poziţiile familiale. Tava i se clatină o secundă, iar siropul curge pe pijamale.

— Îmi cer scuze, spune, lingându-l cu degetele.

Îşi ţine părul la spate cu o mână în timp ce se apleacă deasupra farfuriei. Taie pâine cu furculiţa cu o mişcare nervoasă, zgâriind farfuria. Are uşurinţa neglijentă a cuiva care a luat micul dejun împreună cu mine în bibliotecă ani de zile.

— Câţi centimetri crezi că s-au depus? întreabă.

Mă uit pe fereastră.

— Nu ştiu. Poate vreun metru.

— E bine pentru schiat, adaugă ea.

— Mă duc la schi după Crăciun, îi zic.

— Unde?

— La Gunstock.

— Va trebui să mai pictezi un munte.

— Am cumpărat deja vopseaua.

Charlotte se lasă pe spate, cu tava în uşor dezechilibru pe genunchi. Mă uit la mâncarea mea, de care abia m-am atins. Mi-a pierit pofta de mâncare. Nu sunt obişnuită cu fiinţa aceasta care acum are sufletul rupt, iar peste câteva minute explodează de vitalitate.

— Cât timp va dura până când vor curăţa drumul?

— Nu ştiu sigur, îi spune eu. Suntem cam ultimii la care ajung autorităţile. Ar putea dura o zi, poate chiar două.

— Atât de mult… spune ea, privind pe fereastră.

Nu ştiu dacă e de bine sau nu. Sunt curioasă unde se va duce Charlotte după ce pleacă de la noi. Fără nicio explicaţie, mă ridic şi duc tava în bucătărie. Nu mă simt bine în aceeaşi cameră cu Charlotte, îngrijorată că tata va coborî şi o va găsi atât de confortabil aşezată în casa noastră. Urc scările şi mă opresc la uşa tatei. Îmi lipesc urechea de uşă, dar nu se aude nimic.

— Tată? îl strig eu încet.

— Intră, se aude de cealaltă parte.

Complet îmbrăcat, stă pe marginea patului. Are nişte jeanşi şi un pulover bleumarin peste o cămaşă de flanelă. Îşi pusese şi şosetele. Părul îi este turtit pe lateral şi adunat tot în vârful capului, ca o ciocănitoare într-un desen animat de sâmbătă dimineaţă.

În lumina slabă îi văd biroul acoperit de reviste, mărunţiş împrăştiat peste tot, o batistă făcută ghem, o mănuşă de piele şi portofelul. Într-un colţ se află un scaun care funcţionează pe post de sertar. Pe el sunt aruncate una peste alta cămăşi de flanelă, jeanşi şi un prosop. Pe noptieră se află un ceas deşteptător, o cană albă şi o carte despre Războiul civil. Pe masă se află o lumânare într-un sfeşnic şi o lanternă. Să fie acolo…

Mă apropii mai mult.

— Eşti bine? întreb.

— Desigur. De ce întrebi?

— N-ai coborât în bucătărie.

— Am stat până târziu aseară.

Ochii mi se obişnuiesc cu întunericul şi văd că tata are câteva fire albe deasupra urechilor. Oare le are de puţin timp?

— Încă mai ninge? întreabă el.

— Dap.

Tata se ridică, masându-şi spatele.

— Vreau să curăţ cărarea către depozitul de lemne, în caz că va fi vreo pană de curent.

— Fac eu asta, îi spun.

Tata ridică din sprâncene. Nu mă ofer niciodată să fac treburi pe care le detest. Merge la fereastră şi dă jaluzele la o parte.

Deşi lumina este încă cenuşie din cauza furtunii, aceasta reflectă suprafaţa unei fotografii mici care se află pe birou. Fac un pas în cameră ca să pot vedea poza.

Este o fotografie a Clarei pe când avea doar un an. Probabil că a fost făcută la scurt timp înainte de accident. Are un pulovăraş albastru, dar cineva, probabil eu, i-a înfăşurat la gât fularul bleumarin al tatei şi i-a pus pe cap căciula lui de schi. De sub căciulă se vede un breton inegal, iar pe lângă urechi îi ies alţi ţepi. Ochii, neobişnuiţi de mari, căpătaseră culoarea pulovărului. Lumina bliţului i-a prins din faţă obrajii şi nasul care strălucesc, luminaţi parcă de o lucire interioară. Buza inferioară e roz. Pare încântată de noua ţinută şi zâmbeşte, astfel că i se văd cei doi dinţi de sus. Pe sprânceana dreaptă are o pată mică, roşie, de mărimea unui bob de mazăre.

Este o poză nouă, adică una mai veche care abia de curând a fost aşezată pe birou. Deşi intru rareori în camera tatei, sunt sigură că nu era acolo în noaptea în care am găsit bebeluşul.

Ceva în interiorul meu se strânge, ca un burete stors.

— Era frumoasă, spune tata, din spatele meu.

În dimineaţa primei aniversări a Clarei, tata m-a dus în beci, unde a umplut nişte baloane cu heliu care, după ce tata l-a inhalat, îi făcea vocea să sune ca cea a lui Donald Duck. Am dus baloanele sus, unde atârnau prin diverse camere şi fluturau în direcţia curentului. Până la căderea serii au coborât câţiva centimetri din tavan, iar până la prânz în ziua următoare căzuseră deja pe pardoseală şi peste scaune, în spatele televizorului, ceea ce i-a dat tatei ocazia de a ţine o predică despre natura gazelor, presiunea aerului şi gravitaţie. Înaintea accidentului tata era cunoscut pentru cuvântările lui, pe care le prezenta foarte minuţios, aşteptând atenţie în schimb. Din când în când, mama dădea ochii peste cap şi spunea, cu afecţiune evidentă, „Iar începe”, dar mie îmi plăceau pentru că în acele momente mi se adresau în principal mie. Uneori, prelegerile erau despre subiecte ştiinţifice sau istorice, dar cel mai adesea aveau caracter moral. Îmi ţinuse discursul cu „Poţi s-o faci” de câteva ori, de obicei înaintea unei lucrări sau a unui joc înaintea căruia eram stresată. De neuitat a fost prelegerea cu „Reputaţia ta este nepreţuită” după ce am fost invitată la prima mea petrecere cu băieţi şi fete. Şi periodic primeam cuvântarea cu „Practica este mama învăţăturii” atunci când mă plângeam de temele la matematică sau nu mai aveam chef să exersez la clarinet. În momentul în care am împlinit nouă ani puteam recita în gând predicile tatei în acelaşi timp cu el, dar îmi era încă suficient de teamă de el încât să îndrăznesc să fiu nerespectuoasă. M-am întrebat adesea ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă aş fi ajuns la adolescenţă fără să fi trecut prin acel accident, în ce moment aş fi încercat să mă conving că tata nu mai avea ce să mă înveţe.

Cu o zi înainte, mama a mers cu mine în oraş pentru a-i cumpăra un cadou Clarei. Era prima dată când intram singură într-un magazin şi eram entuziasmată şi stresată în acelaşi timp. Mama îmi recitase vreo sută de reguli şi precauţii şi m-a pus de trei ori să repet locul şi ora la care trebuia să ne întâlnim. Trebuia să cumpăr cadoul din banii mei, zece dolari pe care îi luasem din puşculiţă.

Am intrat prima dată într-un magazin pe care părinţii mei îl numeau magazin cu produse de cinci cenţi, deşi nu puteai nimic cumpăra de aici cu doar cinci sau zece cenţi. Am rătăcit printre

rafturile cu jucării, trecând în revistă păpuşi, jocuri de puzzle şi de construit. Mi-am dat seama că problema Clarei era că nu putea face nimic practic, decât să adune cuburi laolaltă sau să introducă inele de plastic pe un băţ. Am ieşit din magazin şi am intrat în altul cu hăinuţe pentru copii, unde se vindeau rochii cu şorţuleţe şi bonete moi şi unde o singură pereche de şosete costa şase dolari. Am încercat şi la farmacie, în speranţa că aş putea găsi vreun joc extraordinar la raionul pentru bebeluşi, dar când mi-am dat seama că toate erau foarte scumpe (cu excepţia unei cutii de Good and Plenty), m-am întors la primul magazin. În timp ce rătăceam printre rafturi, am început să mă gândesc la faptul că ceea ce avea Clara nevoie era un cadou care să o ţină multă vreme, o jucărie pe care eu n-am avut-o, dar cu care m-ş fi putut juca şi apoi aş fi învăţat-o pe ea cum să o folosească.

M-am dus la locul de întâlnire cu cinci minute mai devreme, ca şi mama.

— Ce i-ai luat? m-a întrebat.

— „Desenează singur”, i-am răspuns.

Mama a făcut un tort sub formă de tren. M-a lăsat să decorez vagoanele separate în galben şi verde cu glazură albastră, păstrând roşul pentru vagonul restaurant. Trenul avea fum din bezele şi ferestre din bomboane şi mergea pe şine din lemn-dulce de-a lungul mesei din sufragerie. Când am terminat, tortul arăta ca o jucărie şi niciunul dintre noi nu voiam să îl tăiem după ce am suflat în singura lumânare a Clarei.

Clara s-a trezit în dimineaţa aceea cu o durere în ureche. Toată ziua ba a ţipat, ba a scâncit, jucându-se cu nervii mamei şi făcându-l pe tata să ofteze din greu şi în mai multe rânduri chiar înainte de a apărea primul invitat. Cât despre mine, o consideram pe sora mea o nerecunoscătoare, în special pentru că eram uşor geloasă din cauza tuturor cadourilor frumos împachetate care se aflau într-un colţ, abia aşteptând să deschid unul anume.

O petrecere pentru un copil de numai un an nu este niciodată organizată pentru acel copil. Clara nu era deloc atentă nici la festivitate şi nici la agitaţia domestică. Petrecerea era pentru părinţii mei şi pentru mine. Nu depăşisem stadiul în care trebuia să fiu prin preajmă atunci când se deschidea vreun cadou şi să rup hârtia cu entuziasm maxim. Pe Clara, imună la aceste

emoţii, agitaţia o obosise atât, încât a adormit în timp ce îi cântam La mulţi ani. Mama, nevoind să trezească un bebeluş mofturos, a sugerat să continuăm fără ea, idee cu care am fost foarte de acord. Majoritatea pozelor din ziua aceea au prins-o pe Clara dormind, cu o pălăriuţă sub formă de con pe cap, cu gura deschisă şi nasul curgând. Eu, cu pantaloni roşii şi tricoul cu ponei, arăt neliniştită şi pretenţioasă, asigurându-mă că îmi iau porţia de atenţie. Mama, care în seara aceea a recunoscut că avea o durere de dinţi care a necesitat mai târziu o obturaţie de canal, are fruntea încruntată. Şi într-o poză făcută de mama după ce invitaţii au plecat, apare tata dormind pe canapea, cu ambalaje şifonate ca un mic ocean în jurul bărcii sale şi cu Clara dormindu-i pe piept. Aproape că îl auzi sforăind.

Eu îmi respect întotdeauna promisiunile. În timp ce tata vorbeşte la telefon cu bunica, stabilind pregătirile pentru călătoria ei spre Lebanon (toate zborurile au fost anulate sau întârziate), eu îmi iau geaca, pantalonii de iarnă, căciula şi mănuşile de schi şi mă apuc să dau zăpada până la depozitul de lemne în locul tatei. Călătoria bunicii va fi un act de eroism pentru o femeie de şaptezeci şi trei de ani, nevoită să conducă singură până la aeroportul din Indianapolis, să ia avionul de acolo până în Newark, să schimbe avionul până la Boston, să aştepte al treilea zbor spre Lebanon într-un avion cu zece locuri în care majoritatea adolescenţilor nici nu s-ar urca şi apoi să vină cu maşina tatei până la Shepherd. În mod normal, călătoria durează opt ore, din momentul în care iese din casă şi până ajunge la noi. Ea este sigură că merită, dar eu ştiu că în curând nu va mai putea face această călătorie şi că va trebui să mergem noi la Indianapolis, iar eu abia aştept. Pentru un copil de doisprezece ani, perspectiva unei călătorii în care trebuie să schimbăm trei avioane într-o zi mi se pare extraordinară.

Ninsoarea s-a transformat în cercuri de cristale îngheţate care îmi înţeapă faţa dacă nu ţin capul aplecat. Zăpada a acoperit zonele cu iarbă şi tufişurile mici; se împrăştie în toate direcţiile şi doar copacii mai adaugă o pată de culoare peisajului. Fiecare crenguţă de pin şi ramură de mesteacăn este acoperită de zăpadă, ca şi cărarea pe care eu trebuie să o desfund. Tufişurile s-au transformat în nişte siluete cocoşate, iar pădurea nu mai are formele prelungi de la începutul iernii. Suntem compleţi

izolaţi. Mă gândesc la oamenii care locuiau aici atunci când casa a fost construită, în secolul nouăsprezece, când nu exista niciun plug care să facă drumurile practicabile. Şi îmi vin în minte şi cei care locuiau în regiune înainte de a exista vreo casă, care literalmente trebuiau să sape prin zăpadă pentru a da de aer.

Cerul pare să se însenineze şi presupun că ninsoarea rară este un semn al sfârşitului furtunii. Când va apărea soarele, acest peisaj va fi orbitor. Paralel cu cărarea către casă se află o zonă deschisă, suficient de lungă cât pentru a se transforma într-un derdeluş pe care să mă dau cu sania. Doar după o ninsoare zdravănă pot merge cu sania fără să tot trebuiască să mă opresc. Uneori îl determin pe tata să îmi dea platourile de aluminiu pe care le folosim drept sanie şi să mă ajute să tasez zăpada.

După ce am testat zăpada acumulată, descopăr că este destul de compactă. Temperatura creşte şi zăpada se tasează singură. S-ar putea să îmi ia vreo oră doar să ajung până la depozit şi deja regret generozitatea de care am dat dovadă. Sper că tata va termina cu telefoanele cu companiile de zbor, i se va face milă de mine şi îmi va da o mână de ajutor.

Încep să dau zăpada cu spor şi transpir imediat. E nevoie de un efort fantastic pentru a ridica o lopată cu zăpadă suficient de sus cât să o arunc lateral. Îmi scot căciula şi fularul şi îmi deschei geaca. După câteva minute mi se face frig şi trebuie să mă îmbrac iarăşi. Repet procesul de vreo trei ori şi tocmai mă hotărâsem să merg să beau o ceaşcă de ciocolată caldă când se deschide uşa din spate.

— Hei, aud o voce.

Charlotte stă în prag. Părul, uscat deja, îi atârnă pe umeri.

— Ai o căciulă şi nişte mănuşi pe care mi le poţi împrumuta? mă întreabă.

— De ce?

— Vreau să te ajut.

O refuz dând din cap.

— Nu poţi. Eşti… încerc să caut cuvântul potrivit. Bolnavă nu pot să spun. Eşti… ştii tu… obosită.

— Sunt bine. Am nevoie de aer proaspăt.

Tata va fi furios dacă o va vedea pe Charlotte dând zăpada împreună cu mine. Chiar, unde o fi tata?

— Sub capacul de la bancă, îi spun. Acolo ţinem căciulile şi mănuşile.

Intră iar în casă şi iese peste un minut. Respiră adânc de trei ori, ca şi cum ar fi stat închisă câteva zile. Poate chiar a fost. Şi-a băgat pantalonii în cizmele din piele care nu sunt tocmai potrivite pentru zăpadă. A luat o pereche de mănuşi vechi din piele pe care tata le foloseşte atunci când merge la schi şi o căciulă multicoloră pe care mi-am împletit-o când aveam zece ani. Are câteva greşeli şi se văd aţele la moţ.

— Bine, îi spun. Continuă de unde am rămas eu. Eu iau cealaltă lopată, încep dinspre atelier şi ne vom întâlni la mijloc.

Zăpada s-a adunat lângă hambar şi îmi ajunge aproape la mijloc. Găsesc clanţa, mă sprijin de uşă şi odată cu mine intră şi o cantitate considerabilă de zăpadă. Ca de obicei, camera întunecoasă miroase dulceag a rumeguş şi a pin. Nici nu mă deranjez să aprind lumina; ştiu bine unde sunt lopeţile. Poate că tata e dezordonat în camera lui, dar e foarte organizat în atelier. Fiecare sculă are locul ei exact pe bancă. Uneltele mai mari, precum lopeţile şi furcile, sunt aliniate lângă peretele de lângă uşă.

După ce am apucat lopata mă târâi prin zăpadă până la uşă. Dau colţul şi văd braţele lui Charlotte care aruncă zăpada de o parte şi de alta. Lucrează cu forţa unui bărbat şi văd că a progresat mai mult în timpul scurt de când am plecat decât am făcut eu de când am început.

Îşi scoate căciula, iar părul îi flutură ritmic. Respiră greu, dar nu gâfâie. Provocată, mă apuc de curăţat cu şi mai mult spor pentru a avea aceeaşi viteză ca şi ea, dar braţele mele nu sunt la fel de puternice. Sunt hotărâtă, dar când verific progresul pe care l-a făcut Charlotte, îmi dau seama că mi-a luat-o înainte. Ne întâlnim mai aproape de capătul meu. Charlotte dă ultima lopată. Loveşte lopata tare de pământ pentru a scutura resturile de zăpadă.

— Aşa, spune ea cu satisfacţie.

— Nu era un concurs, spun eu.

— Cine vorbeşte de concurs? îşi scoate mănuşile. Ninsoarea s-a oprit.

— Mă duc în casă, zic.

— Vin şi eu imediat.

Înăuntru, mă aşez pe bancă şi îmi scot cizmele. Dau jos pantalonii şi stau numai în lenjerie şi în pulover. Părul îmi este lipit de cap şi îmi curge nasul. Gura mi-a îngheţat atât de tare, încât nu pot articula cuvintele cum trebuie.

— Ce face? întreabă tata din spatele meu. Nu l-am auzit când a coborât.

— M-a ajutat să dau zăpada puţin.

— Curăţă zăpada?

— Ei, în mare parte a timpului a stat doar. Cred că voia să ia aer. Tocmai voiam să fac nişte ciocolată caldă.

Tata se uită la mine.

— Ca să ne încălzim, adaug eu repede.

Tata intră în bucătărie, iar eu cred că vrea să îşi toarne o ceaşcă de cafea. În schimb, se opreşte lângă tejghea. Se sprijină în mâini de masa Formica şi îşi lasă capul în jos. Să fie o coincidenţă că ezită în faţa telefonului? Se gândeşte oare să îl sune pe Warren sau pe şeriful Boyd? Se ridică şi îşi freacă ceafa.

— Mă duc în atelier, îmi spune.

Fac ciocolata, dar Charlotte tot nu s-a întors. Aşez ceştile pe banca din holul din spate şi scot capul pe uşă. A mers sau s-a târât câţiva metri în spatele casei şi acum priveşte pădurea. O să-şi strice cizmele de piele.

O strig, dar fie nu mă aude, fie este mult prea absorbită de privelişte şi nu mai e atentă la altceva. Are mâinile în buzunarele de la geacă şi priveşte parcă în larg, pe mare, aşteptându-şi soţul să se întoarcă dintr-o călătorie lungă, ca şi cum şi-ar căuta copilul care a dispărut din vedere.

— Charlotte! O strig mai tare, mai insistent.

Întoarce capul.

— Vino în casă!

Preţ de o secundă cred că nu-mi dă atenţie. Apoi, în timp ce o privesc, se întoarce în direcţia mea şi se îndreaptă către casă, păşind în urmele deja făcute, cam cum făcea Warren câteva zile mai devreme. Se împiedică o dată, se ridică, înaintează apoi începe să sară prin zăpadă ca un copil în valuri, la plajă. Gâfâie când ajunge la uşa din spate.

— Am făcut ciocolată caldă, îi spun. Ai cana pe bancă.

— Mulţumesc, spune, în timp ce intră, trecând pe lângă mine.

— Nici măcar nu te uitai în direcţia corectă, zic eu în spatele ei.

Se aşază, iar eu stau pe scări. O aud, dar nu-i văd decât cizmele. Vreau să-i spun să şi le scoată – se va încălzi mai repede la picioare astfel – dar îmi ţin gura. Mi-o imaginez luând ceaşca, încălzindu-şi mâinile, nasul şi obrajii, roşii de frig. O aud cum suflă deasupra lichidului fierbinte, şi apoi ia o înghiţitură.

— Îmi arăţi locul? mă întreabă.

— Nu.

— De ce?

— Ştii de ce.

— Nu văd ce rău e în asta.

— Foarte mult rău, îi răspund, deşi, dacă insistă, sunt destul de sigură că nu aş şti să îi spun de ce ar fi rău.

— Vreau să îl văd.

— De ce? La ce bun?

— Nu pot să-mi explic.

— Nu fi ridicolă, îi spun.

Nu scoate niciun cuvânt. Pun jos ceaşca. Îmi iau capul în mâini.

— Drumul e dificil, spun eu după un timp. Şi periculos. Probabil că n-ai folosit niciodată rachete de zăpadă.

O aud cum îşi şterge nasul.

— Ba da.

Oare? Ştiu atât de puţine despre viaţa ei.

— Nici nu sunt sigură că mai ştiu locul. Probabil că zăpada a acoperit toate urmele.

De fapt, sunt sigură că aş putea găsi locul. Am mers până acolo de două ori până acum şi cred că aş putea recunoaşte configuraţia copacilor în combinaţie cu dealul pe care l-am urcat. Cu siguranţă ştiu în ce direcţie ar trebui să mă îndrept.

— S-a oprit ninsoarea, spune ea.

— Şi?

— Va fi uşor să ne găsim urmele. Vom face multe urme.

— Nu e nimic acolo, Charlotte. Doar nişte bandă portocalie.

Iar nu spune nimic şi în tăcerea care se prelungeşte fac o propunere care ştiu că nu este deloc inspirată şi pe care o voi regreta cu siguranţă. Dar nu-mi găsesc liniştea deloc.

— Bine, îi spun. Facem o înţelegere.

— Ce înţelegere?

— Îmi răspunzi la nişte întrebări şi poate te duc acolo, zic eu, ştiind că intru pe teren minat. Dacă o întreb ceva şi ea îmi răspunde, va trebui să îmi respect promisiunea.

— Bine, răspunde Charlotte.

Expir cu zgomot.

— Cine este el?

— Îl cheamă James, răspunde Charlotte fără să ezite.

James, îmi repet.

— Cum l-ai cunoscut?

— La facultate, zice ea. Câte întrebări ai de gând să îmi pui?

— Nu ştiu. Câteva. Ce facultate?

Iar e pauză.

— Nu pot să-ţi răspund la întrebarea aceasta, spune, întreabă-mă altceva.

— Încă îl mai iubeşti? întreb eu, sigură că poate simţi tremurul din glasul meu.

Ezită.

— Nu ştiu, răspunde precaută. L-am iubit foarte mult. Iarăşi se opreşte. Eram înnebunită după el.

În vocea ei este ceva care îmi aminteşte de modul în care vorbesc oamenii când pomenesc de cineva care a murit. Sau despre cineva pe care l-au iubit de mult şi pe care îl iubesc încă, în secret.

— Ştie unde eşti? o întreb.

— Nu.

Răspunsul mă linişteşte. Nu mă încânta ideea să ştiu că el o aşteptă undeva, la vreun motel din oraş, poate.

— Era superb, adaugă încet.

Nu am cunoscut niciun bărbat sau băiat care să fie descris ca fiind superb.

— Cum arată? o întreb.

— Are părul brunet, ondulat, care îi cade peste frunte. Are un tic, îl tot dă peste cap. Are ochi verzi. Dinţii din faţă îi sunt sparţi de la hockey. Nu este foarte înalt.

— Cine a dus bebeluşul în zăpadă? întreb, cu un oftat.

În acel moment, aşa cum stau pe scări, mi se pare că tot viitorul meu depinde de răspunsul ei, că tot ceea ce voi şti sau voi gândi vreodată despre oameni depinde de ceea ce va spune ea.

Charlotte tace un timp îndelungat. Îmi aplec înainte capul, după colţ. Stă cu spatele rezemat de perete, privind fix pe fereastră.

— Am fost amândoi de acord să mergem la motel, spune ea prudent.

Nu este răspunsul pe care îl aşteptam, dar nu spun nimic. Mi-am pus întrebările, iar ea a răspuns. Mă ridic simţindu-mi picioarele moi. Îmi apăs coapsele cu mâinile pentru a opri tremurul. Mai respir adânc o dată şi apoi spun:

— Bine. Te duc acum.

În seara în care s-a născut Clara, tata a intrat la mine în cameră să-mi spună că voi petrece seara la Tara. Simţeam vag că se întâmplă ceva în casă, accidente ca pierderea cheilor sau căţelul care a făcut pe covor, chestii minore în care nu voiam să fiu implicată. Clara, după cum mi-au spus, a venit mai devreme cu trei săptămâni, iar durerile i-au luat pe părinţii mei prin surprindere.

Eram în pat, citind. Tata părea agitat, aşa cum fac părinţii atunci când nu vor să îşi alarmeze copiii, dar nu se pot abţine. A început să scoată haine din sertare şi le-a îngrămădit într-o pungă de hârtie. Am plecat în pijamale, cu geaca între umeri. Mi-am luat la revedere de la mama, dar ea deja nu mai era atentă la noi, concentrată complet asupra cutremurului din interiorul ei. Voiam un sărut sau o îmbrăţişare şi probabil că le-aş fi obţinut, dacă aş fi insistat, dar tata, care era grăbit să mă ducă la Tara cât mai repede şi să se întoarcă la soţia lui, m-a tras de mânecă.

Deşi în mod normal tata este un şofer relaxat, de data aceasta ţinea mâinile foarte strânse pe volan. Mi-a răspuns la întrebări cu propoziţiile scurte ale cuiva care se gândeşte în altă parte. Casa Tarei era foarte aproape de a noastră, dar părea că drumul nu se mai sfârşeşte. „Ce s-a întâmplat?” l-am întrebat. „Mama o să moară?

— Nu, totul e bine. Foarte bine.

Când am ajuns la Tara, întâmpinarea exagerată a doamnei Rice m-a îngrijorat şi mai mult. „Dacă putem să vă ajutăm cu ceva…” i-a strigat tatei, în timp ce acesta se întorsese deja cu spatele să plece. Stăteam la fereastră privindu-l pe tata care alerga către maşină. A luat curba ca un adolescent într-o cursă. Oare va muri bebeluşul? Tara stătea lângă mine în timp ce eu scânceam şi îşi muşca unghiile până la rădăcină.

— Ei, haideţi, spuse doamna Rice înainte de a sugera tratamentul în stil american pentru toate dezastrele posibile. Vrei ceva să mănânci?

Într-o oră am uitat deja de supărarea mea. Tara şi cu mine am stat până târziu jucând Dungeons and Dragons împreună cu fratele ei şi a doua zi am dormit până la ora 10, fiind Ziua Recunoştinţei. Aşa că am fost surprinsă să aud, atunci când am

intrat în bucătărie, că aveam o nouă surioară şi că numele ei era Clara.

Mai târziu am aflat şi detalii. Sora mea, nerăbdătoare să iasă afară, s-a născut în lift, spre disperarea liftierului spitalului, care o însoţea pe mama într-un cărucior către departamentul de maternitate. A oprit liftul la primul etaj unde se putea, a strigat după ajutor, iar sora mea a fost adusă pe lume de fapt de un ortoped în cămaşă şi cravată care era pe punctul de a pleca acasă la familia lui după o lungă tură la spital. Toată lumea era uimită, cel mai tare tata, care căzuse în genunchi pentru a-şi prinde fiica înainte ca aceasta să cadă jos.

Tata a venit să mă ia şi să mă ducă la spital. Era alt tată faţă de cel care mă lăsase la familia Rice în seara precedentă. Fluiera în timp ce conducea cu un deget pe volan şi mi-a povestit istoria cu liftul, chicotind ca şi cum tocmai auzise o glumă foarte bună. M-a dus la maternitate şi mi-a arătat-o pe sora mea. Am crezut că a făcut o greşeală. Am verificat numele. Nu era nicio greşeală. Eticheta mică de deasupra pătuţului spunea bebeluşul Baker-Dillon.

Clara avea capul deformat, iar ochii îi erau acoperiţi de pieliţă ca cei de şobolan. Pielea era de un roşu închis care se transforma în roşu intens în momentul în care plângea. Nu arăta deloc precum bebeluşii din reviste, iar când tata m-a întrebat „Nu-i aşa că e frumoasă?”, am rămas fără replică.

M-a dus să o văd şi pe mama, care era obosită şi uşor umflată. A întrebat şi ea, ca şi tata „Ai văzut-o? Nu-i aşa că e frumoasă?” ceea ce mi s-a părut foarte deranjant. Ce era în neregulă cu părinţii mei? Oare nu vedeau ce văd şi eu? „S-a născut de Ziua Recunoştinţei”, a strigat mama.

M-am întors la familia Rice, unde trebuia să iau cina de Ziua Recunoştinţei. Puţine evenimente din viaţa unui copil sunt la fel de inconfortabile ca cina într-o zi de sărbătoare într-o familie străină. Mâncarea nu era deloc bună – familia Rice avea mazăre, salată şi escalop de scoici, pe care l-am confundat cu sos şi pe care a trebui să îl scuip mai apoi – iar masa copiilor era în bucătărie; capul îmi venea la nivelul unui vas cu sos de pe masă. În timpul cinei, mi-am amintit instantaneu, ca o rămăşiţă a unui coşmar, că aveam o soră urâtă, adevăr care m-a deranjat şi m-a făcut să nu mai scot un cuvânt tot restul mesei.

Mama şi bebeluşul au venit acasă dimineaţa următoare, iar tata a venit încă o dată să mă ia. Mi-am adunat hainele într-o pungă şifonată şi l-am urmat la maşină. Era palid, extenuat, şi nu mai fluiera. Simţindu-mă trădată şi umilită, nu l-am întrebat nimic şi continuam să privesc pe geam. Nu sunt obligată să-mi placă povestea asta, îmi repetam constant.

Odată ce am intrat în casă, tata şi-a aruncat cheile pe masa din bucătărie. Am lăsat jos punga cu hainele şi mi-am lăsat geaca să cadă pe duşumea. O auzeam pe mama care mă striga din dormitor.

— Du-te, mi-a spus tata, simţind că ezitam.

Am urcat scările încet. Am ezitat şi la uşa dormitorului. Mama arăta odihnită şi mare într-un kimono de mătase pe care tata i-l făcuse cadou. Avea părul prins în coadă de cal şi nişte şosete scurte, roşii.

— Intră, mi-a spus, chemându-mă cu mâna. Vino şi stai cu noi pe pat.

M-am căţărat pe patul înalt, alb şi m-am aşezat în genunchi în faţa mamei. O ţinea în braţe pe Clara, care dormea. Sora mea pierduse deja culoarea aceea oribilă din ziua precedentă. Imita mişcări de sărut cu guriţa, un botic delicat şi bosumflat. „Vrei s-o ţii în braţe?” m-a întrebat mama.

Nu voiam, aşa cum, mai târziu, nu am vrut nici să mă aşez la volan pentru prima dată sau să traversez un gheţar, legată de o funie. Îmi era teamă; nu ştiam ce să fac. Credeam că ar putea-o deranja pe Clara sau că s-ar putea strica. În cel mai rău caz, m-aş fi făcut de râs. Dar mama a insistat, încurajându-mă blând. „Haide”, mi-a şoptit, ca şi cum dacă o luam în braţe ar fi rămas un secret între noi două. „Poţi s-o faci”.

M-am întors şi mi-am rezemat spatele de speteaza patului. Mama mi-a alunecat bebeluşul cu grijă în braţe. Clara era înfăşată ca un cocon şi m-au surprins imediat greutatea şi căldura pe care le emana. Nu mai arăta ca un şobolan, ci mai degrabă ca un purcel. A deschis un ochi, m-a privit drept în faţă şi apoi l-a închis. Am râs. Sunt sigură că îşi spune „Hei, surioară, mai discutăm noi când voi putea vedea şi vorbi”.

A intrat tata în cameră. Avea aparatul de fotografiat şi ne-a făcut o poză. În tot timpul cât am locuit în New York, această poză înrămată a stat la loc de cinste, pe şemineul din sufragerie. Când ne-am mutat în New Hampshire, am insistat ca tata să o

despacheteze şi să o pună pe un raft din bibliotecă. În poză arătam de parcă aş fi chicotit, ca şi cum cineva tocmai mă gâdilase pe dinăuntru cu o pană.

Mă îmbrac, pregătindu-mă ca pentru o misiune în Alaska. I-am împrumutat lui Charlotte nişte mănuşi, un fular şi o căciulă mai bună, aşteptând ca tata să apară, să urle la noi şi să mă trimită în camera mea. Nu pot să fac mare lucru cu cizmele de piele ale ei. Poartă mărimea nouă; eu port şase şi jumătate, iar tata poartă doisprezece. „Sunt bine” mi-a spus, „nu-mi pasă de cizme”.

Odată ce am ieşit i-am predat un curs scurt de mers pe rachete de zăpadă.

— Nu e mare lucru, i-am spus. Le prinzi şi începi să mergi. Aşa, şi am început să-i demonstrez.

— Ştiu cum se face, mi-a răspuns.

Charlotte se caţără pe movila de zăpadă şi se mişcă de parcă picioarele îi sunt nişte bucăţi de lemn. Îi spun să se relaxeze, aruncând în acelaşi timp priviri fugitive către atelier. Aud sunetul unui ferăstrău sau cel puţin mi se pare că aud. Am putea-o lua către marginea pădurii fără ca tata să ne vadă. Nici nu-mi mai amintesc ultima dată când a trebuit să mă furişez de acasă; în ultimii doi ani jumătate nici n-am avut unde pleca.

Charlotte gâfâie deja atunci când ajungem într-un loc în care ne putem opri ca să ne tragem sufletul. Se apleacă şi îşi pune mâinile pe genunchi, ca un alergător la maraton. O întreb de vreo doisprezece ori dacă se simte bine şi într-un final îmi spune să o las în pace, pentru că e bine. Ştiu că dacă tata ne ajunge din urmă (de fapt ştiu deja că nu este vorba dacă, ci când), problema mea cea mai mare nu va fi aceea că am dus-o pe Charlotte să vadă locul unde bebeluşul a fost abandonat, ci mai degrabă că i-am riscat viaţa ducând-o acolo. Am încredere în Charlotte, o persoană pe care nici nu o cunosc bine, că mă va anunţa dacă nu se simte bine.

— Eşti sigură că poţi face asta? o întreb.

— Sigură.

Zăpada, desprinsă de pe crengile de pin de deasupra, cade sub formă de duşuri delicate. Charlotte începe să transpire. Îşi desface fularul şi îşi descheie geaca până la talie. Jeanşii i s-au udat până la genunchi şi nici nu vreau să mă gândesc la cum

arată cizmele. Simt fiecare pas ca pe un progres spre dezastru, dar mândria sau inevitabilul sau pur şi simplu impulsul momentului mă fac să merg mai departe.

După un timp, nu mă mai gândesc la dezastru, la tata şi la Charlotte şi încep să mă concentrez asupra înotului prin zăpadă. Văd clar în minte cărarea; dar să o găsesc în pădure e cu totul altceva. Recunosc o zonă stâncoasă şi detectez locul în care tata şi cu mine am făcut la dreapta, dar după aceea mă mişc mai mult după instinct decât după cunoştinţe precise. Oare am urcat în timp ce ne îndreptam lateral pe lângă muntele din dreapta? Încerc să îmi amintesc şi îmi doresc să fi fost mai atentă în timpul celei de-a doua drumeţii în ziua în care am dat peste inspectorul Warren.

Charlotte şi cu mine mergem ca din obişnuinţă. Merg câţiva metri, mă întorc să văd dacă e în spatele meu şi o aştept să mă ajungă din urmă. Nu mai arată la fel de învinsă ca atunci când am pornit şi face progrese. În timp ce o aştept, viziuni ale catastrofei încep să se adune la marginea gândului, dar le alung. Acum îmi dau seama că faptul că am pus în pericol sănătatea lui Charlotte nu va fi cel mai grav lucru de care mă va acuza tata. Cel mai rău va fi faptul că ne-am rătăcit şi că va trebui să vină alţii să ne caute. Dacă ne pot găsi.

Mergem până ajungem la o poiană pe care n-am mai văzut-o niciodată. Încerc să mă conving că tata şi cu mine am trecut pur şi simplu pe lângă ea în timpul altor plimbări, dar ştiu foarte bine că nu este adevărat. Detest să-i spun lui Charlotte că am luat-o în direcţia greşită la fel de mult ca faptul că trebuie s-o recunosc în faţa mea, dar nu am de ales.

Charlotte, prea obosită, nu spune nimic.

— Îl vom găsi, îi zic.

Ne întoarcem pe urmele paşilor noştri, uşor de detectat în zăpada imaculată. Urme mici ale labelor păsărilor sub formă de v abia se văd pe suprafaţa albă, iar din loc în loc se văd urmele mărunte ale unui animal care alerga. Ştiu că provocarea este de a găsi locul de unde am luat-o în direcţia greşită. Păşesc încet, ca un vânător, analizând fiecare copac, fiecare ramură mai joasă care să-mi indice un semn de rupere, dar tufişurile pe care eu şi tata probabil că le-am scuturat sunt acum iar acoperite de zăpadă. Este ca şi cum Charlotte şi cu mine am pluti pe deasupra covorului alb din pădure.

Deja mi-am recunoscut înfrângerea în faţa mea, dacă nu şi în faţa lui Charlotte când văd, la orizont, cel mai mic rug de mure.

— Aşteaptă aici, îi spun.

Merg cât de repede pot. Când ajung aproape de pata roşie, văd că acolo se află obiectul pe care speram să îl găsesc: căciula pe care am pierdut-o în prima noapte. S-a prins în crengile rugului, probabil adusă aici de vânturile din noaptea anterioară. Poate că nu indică precis cărarea, dar acum ştiu că nu poate fi departe. Strig la Charlotte să mi se alăture.

Îmi iau căciula din tufa de mure. Mă bucur că am găsit-o. Detest să pierd ceva ce am împletit chiar eu.

— Căciula mea, îi spun lui Charlotte în momentul în care ajunge lângă mine. Cărarea trebuie să fie pe aici.

Cărarea pe care am făcut-o eu şi tata de două ori, la dus şi la întors, a creat un fel de urmă adâncă, ca şi cum sub zăpadă ar curge un pârâu. Îi fac semn lui Charlotte să mă urmeze. Merg pe cărarea înfundată. Mai mergem un sfert de oră până când văd, la distanţă, o bandă de plastic portocaliu.

O aştept pe Charlotte să mă ajungă din urmă.

— Acesta este, îi spun, arătând locul.

Charlotte se opreşte un minut, încercând să îşi potolească respiraţia. Aştept să văd ce va face. Eu mi-am făcut treaba. Sunt doar ghidul ei. Nu am altceva de făcut decât să îi arăt drumul înapoi către casă.

Charlotte înaintează iar eu o urmez, poziţiile fiind acum inversate. O pală de vânt apleacă vârfurile copacilor, aruncând spre pământ o peliculă de zăpadă.

Charlotte se strecoară pe sub banda portocalie.

Urmele cizmelor cu contururile vopsite cu roşu au fost şterse. Movila de zăpadă ar putea fi patul unui animal care hibernează. Refuz să mă gândesc la faptul cum un bebeluş ar fi putut zăcea aici, acoperit de zăpadă, ca şi cum ar fi un teanc de pături.

Charlotte merge către centrul cercului şi îngenunchează. Poartă căciula cu dungi albe şi roşii pe care i-am dat-o; deja şi-a scos mănuşile. Este greu să îngenunchezi atunci când porţi rachete de zăpadă. Rachetele îi îndoaie picioarele şi i se înfig în spate.

Ia zăpadă în palme şi o duce către faţă. Îşi acoperă gura, ochii şi nasul. O ţine aşa aproape un minut. Zăpada începe să se topească din cauza căldurii emanate de faţa ei şi începe să

curgă pe bărbie. Umerii i se scuturã de plâns. Face o mişcare rapidă, de felină şi se întinde pe zăpadă, cu faţa în jos.

Eu stau în afara cercului. După ce am văzut că nu mişcă deloc, o strig: „Charlotte?”

Se ridică înapoi în genunchi şi începe să strângă zăpada în pumni. Mai întâi în pumnul drept, apoi în cel stâng. Drept, stâng. Drept, stâng. Drept, stâng. Lovituri furioase însoţite de cuvinte pe care nu le înţeleg la început. Mi se pare că doar plânge sau mormăie, dar apoi aud cuvântul „proastă”. Şi apoi, „am putut”. Se apleacă înainte şi loveşte zăpada cu frenezie. O aud spunând: Doamne, Doamne, Doamne.

Nu mi-am imaginat aceasta. Mă gândeam la o scenă liniştită, satisfăcătoare şi vindecătoare. Nu la această furie. Nu la această durere sfâşietoare.

Charlotte se întoarce şi se aşază pe zăpadă, cu picioarele în lateral şi braţele prinse la spate. Faţa îi este roşie şi udă.

Aştept, simţindu-mă neputincioasă.

— Doamne, spune ea. Nu mie şi nici vreunui dumnezeu în care ar crede sau nu. Îşi ridică faţa spre cer.

Se apleacă înainte şi îşi aduce braţele pe piept. Îşi lasă capul în jos ca şi cum s-ar închide în sine. Rămâne aşa cinci, poate zece minute, fără să se mişte.

— Charlotte? o strig.

Ridică privirea spre mine şi pare surprinsă să mă vadă acolo. Îşi dă părul de pe faţă.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem, îi spun.

Cu greutate, se ridică de jos. Se clatină pe rachete. Iese din cerc, alunecând sub bandă. Văd că şi-a lăsat căciula în dungi, dar nu vreau să îi cer să se întoarcă după ea.

— Mergi tu înainte de data aceasta, îi spun. Este uşor să urmezi paşii. Îţi voi spune eu dacă nu mergi în direcţia corectă.

Faţa îi este zgâriată şi crăpată. Vânătaia de pe bărbie de când s-a lovit de colţul mesei se face galbenă şi verde. Arată de parcă a fost bătută. Mă duc să iau căciula şi o bag în buzunar. Mă uit la geaca ei albastră în timp ce merg pe urmele ei. Îşi şterge nasul cu mâneca, ceea ce nu o prea ajută. Mă gândesc la faţa ei zgâriată şi mă îngrijorez că e posibil să fi degerat când şi-a înfundat faţa în zăpadă.

Charlotte se mişcă încet şi încerc să nu o calc pe rachete. Totuşi, nu vreau să merg înainte, pentru că mi-e teamă că ar

cădea sau s-ar rătăci. Mă miră furia şi suferinţa ei. Oare era furioasă pe ea însăşi sau pe bărbatul care a lăsat bebeluşul acolo? Nici măcar bărbat, ci un băiat. Student, ca şi ea. Are doar nouăsprezece ani. O fată de nouăsprezece ani este deja o femeie? Bărbat sau băiat?

În locul în care am luat-o în direcţia greşită, o strig şi îi arăt care e cărarea corectă. Este ca un automat, care merge înainte pentru că nu are alternativă. Dacă se opreşte, se va aşeza, se va ghemui în zăpadă şi nu voi mai reuşi să o fac să se ridice. Se împiedică o dată şi întinde braţele pentru a nu cădea. Se zgârie din cauza scoarţei aspre a unui pin.

— Pune-ţi mănuşile, îi zic.

După ce trecem de jumătatea drumului îmi dau seama că mi s-a făcut foame. Nu am mâncat nimic de la micul dejun, de care abia m-am atins. Caut prin buzunare să văd dacă nu am vreo bucată de gumă de mestecat sau vreun biscuite învelit în celofan, rămas de la masa de la şcoală. Charlotte se opreşte în faţa mea, iar eu o ajung din urmă.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

Pentru că nu spune nimic, mă uit în jur. Mai încolo se vede o siluetă bej care se mişcă în direcţia noastră.

— La naiba, zic.

Merg înainte pentru a mă întâlni cu tata, pentru că ştiu că va fi şi mai furios dacă trebuie să îşi facă drum înspre noi. Ne întâlnim pe cărarea marcată de urmele rachetelor. Furia îi este tăcută şi monumentală.

— Ce Dumnezeu faci? mă întreabă articulând cuvintele cu gura aproape îngheţată.

— Eu doar…

— Ai idee ce ai făcut? întreabă iar, întrerupându-mă. Ar fi putut leşina iar. V-aţi fi putut pierde. Aţi fi putut muri.

Cu greu recunosc faţa congestionată a tatei. Arată în direcţia din care a venit.

— Vreau să ajungi în casa aceea cât de repede te duc picioarele, îmi spune. Apoi se uită la Charlotte. Cât despre tine… începe el.

Dar tace văzând cum arată Charlotte. Zgârieturile se observă mai bine acum, iar ochii îi sunt umflaţi.

— Ce s-a întâmplat? întreabă.

Nici Charlotte şi nici eu nu îi răspundem. Nu mă pot gândi acum cum să încep să îi descriu ce s-a întâmplat în cercul portocaliu. Ştiu, aşa cum înţelege un copil de doisprezece, unsprezece sau zece ani, că am fost martoră la ceva ce nu trebuia să asist şi că am văzut ceva ce nu trebuia să văd. Ştiu deja că nu îmi voi mai putea şterge din minte imaginea lui Charlotte lovind zăpada cu furie.

Păşesc printre copaci, ştiind că tata va trebui să o aştepte pe Charlotte. Nu vreau să mi se spună să merg în camera mea. Voi urca acolo de una singură, mă voi băga în pat şi voi trage pătura peste cap. Cu puţin noroc voi adormi şi mă voi trezi fără să-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat în ultima oră.

Cărarea este uşor de urmat, pentru că zăpada a fost bătătorită de trei persoane încălţate cu rachete de zăpadă. Tata, furios la culme, a lăsat cele mai adânci urme. Începe să ningă înainte de a ajunge acasă.

Întotdeauna m-a surprins începutul ninsorii. La început câţiva fulgi mici punctează aerul, aşa că nu ştii sigur dacă ninge sau dacă vântul zboară zăpada de pe crengi. Apoi începe o ninsoare liniştită şi constantă care seamănă cu ninsorile din filme sau de pe felicitările de Crăciun.

Mergând cu un sfert de oră înaintea lui Charlotte şi a tatei, am senzaţia că sunt prinsă în mijlocul unui viscol. Mă gândesc să aştept pe cărare în cazul în care zăpada acoperă urmele înainte ca tata şi Charlotte să ajungă la locul unde mă aflu, dar apoi îmi dau seama că tata sigur ştie pe unde s-o ia. Nu vreau să mă gândesc la drumeţia lor tăcută, Charlotte mergând înainte urmată de tata, doi străini în pădure.

Ajunsă acasă, îmi desfac rachetele, intru, iau un baton de Ring Dings dintr-un bufet din bucătărie şi mă grăbesc să urc în camera mea. Mă dezbrac de toate hainele ude şi le las să alunece pe podea, până când rămân doar în lenjerie. Uitându-mă în oglinda de deasupra biroului, văd că faţa îmi e roşie toată, iar părul stă ţepos. Mă urc pe pat, stau pe margine şi mănânc tot batonul de Ring Dings.

În timp ce mestec mă întind şi trag pătura peste mine până la bărbie. Universul de dincolo de fereastră e opac. Aud o uşă deschizându-se şi închizându-se şi zgomotul cizmelor pe covorul din holul din spate. Uşa se deschide şi se închide iarăşi, urmat de acelaşi tropăit. Nu se aude o vorbă, ci doar urmele cuiva în şosete care urcă scările. Aud scârţâitul uşii de la camera de oaspeţi, apoi altcineva care urcă, dar de această dată paşii sunt mai apăsaţi. Uşa de la dormitorul tatei se închide cu zgomot. Stau în pat cu urechile ciulite, dar liniştea este totală.

Mă trezesc pentru că cineva bate la uşă. În cameră pare mai rece decât ar trebui. Mă sprijin în coate. Văd că afară e întuneric.

— Nicky, mă strigă tata.

— O secundă.

Dau pătura la o parte, smulg halatul de baie de pe uşă şi mă îmbrac. Leg cordonul şi deschid uşa.

Tata stă în holul întunecat. Are o lanternă îndreptată în jos şi abia pot să-i disting faţa.

— S-a întrerupt curentul, îmi spune.

— Cât este ceasul?

— Şapte. Îmbracă-te şi vino în bibliotecă. Şi trezeşte-o şi pe ea să vină jos. Tata tot nu vrea să îi pronunţe numele. Şi… Nicky…

— Ce e?

— Niciodată să nu… vreau să spun chiar niciodată… să nu mai faci ce ai făcut azi.

Mă uit fix la punctul de lumină de pe pardoseală.

— Dacă mai întârziaţi o jumătate de oră, n-aş mai fi putut să vă găsesc, spune. Îmi dau seama din ton că i-a trecut furia, dar predica paternă continuă.

— Îmi cer scuze, îi spun.

— Aşa şi trebuie, răspunde tata din întuneric.

Ca să reuşesc s-o trezesc, trebuie să o trag de umeri pe Charlotte. Doarme cu faţa în pernă şi cu gura uşor întredeschisă. Mă întreb, chiar înainte de a o atinge, ce visează. Oare îl visează pe iubitul ei pe care îl cheamă James? Pe Doris înainte de a deveni Doris? Sau oare visele ei sunt mai concrete şi mai înspăimântătoare de atât, un bebeluş ascuns sub un morman de zăpadă?

— S-a întrerupt curentul, îi spun în timp ce se ridică. Trebuie să mergem în bibliotecă. Acolo avem un şemineu.

Pare dezorientată.

— Ce? întreabă.

— Îmbracă-te mai gros.

— Cât este ceasul?

— Şapte. Ai pe noptieră o lanternă. Foloseşte-o. Mai ales pe scări.

Când ajung în bibliotecă, tata deja a aprins focul din şemineu. A aprins şi vreo şase lumânări pe care le-a pus pe masă şi pe măsuţa de cafea. Din experienţele anterioare ştiu că trebuie să mă îmbrac mai gros. Mi-am pus două pulovere, nişte pantaloni pe sub jeanşi şi două perechi de şosete. Îl aud pe tata în bucătărie. Mă duc la fereastră şi privesc ninsoarea. Furtuna s-a oprit, iar perdeaua de nori s-a risipit. Către vest se văd stele şi luna. Ador imaginea lunii reflectată pe zăpadă, albastrul lichid al peisajului pufos. Lângă canapea sunt doi saci de dormit rulaţi. În mod obişnuit, aceştia sunt pentru mine şi pentru tata care doarme lângă foc în timpul nopţii, dar de data aceasta cred că sunt pentru mine şi pentru Charlotte. Ştiu că tata nu va dormi în aceeaşi cameră cu ea.

Tata intră în bibliotecă.

— Coboară? mă întreabă.

— Dap.

— Puloverul acela este pentru ea. Pe braţul canapelei se află un pulover gri gros şi împăturit.

— Ce faci? îl întreb.

— Omletă şi şuncă.

Tatei nu îi va fi frig în bucătărie pentru că va ţine aprinsă soba cu gaz. Acum îmi dau seama că probabil acolo va şi dormi.

Mă aşez în genunchi în faţa focului, pe care îl alimentez cu bucăţi de lemn. În podeaua de lemn se văd două urme de la scânteile care au sărit atunci când am pus un lemn mai gros. Interiorul şemineului este negru de la funingine.

Charlotte îşi face apariţia. Poartă puloverul cel roz. Se vede că tocmai s-a pieptănat, iar pielea a căpătat o culoarea roşiatică în lumina focului.

— Tata pregăteşte cina, îi spun. Îţi este foame?

— Da.

— Şi mie. Mor de foame.

Charlotte se aşază pe canapea cu mâinile împreunate.

— Ce s-a întâmplat pe drumul către casă? o întreb. Ţi-a zis ceva tata?

— Nu.

— Nici măcar un cuvânt?

— Nici măcar.

— Mamăă, exclam eu, răspunsul meu pentru toate enunţurile. Îmi trec palma peste tivul jeanşilor ei. Sunt uzi, spun.

— Doar umezi.
— O să îngheţi de frig.
— Mi-e bine.
— Aşteaptă aici.

Urc scările până în camera tatei. Caut într-un morman de haine curate, pe care le deosebesc de cele murdare lăsate pe jos pentru că sunt împăturite. Charlotte va înota în pantalonii tatei.

— Nu se poate, spune ea când vede ce i-am adus.

— Ba da, îi spun eu sever. Doar nu sunt degeaba fata tatei. Pune-ţi ăştia. Uite şi o curea. Şi puloverul acela este tot pentru tine. Îţi va ţine mai cald decât ce ai tu.

Charlotte ezită, apoi se ridică. Ia hainele şi se duce în camera din faţă.

— Atârnă-ţi pantalonii ca să se usuce pe uşă sau pe undeva.

Aşez tăvile şi torn laptele, deschizând şi închizând uşa de la frigider ca şi cum înăuntru s-ar afla un animal care vrea să iasă. Tata ne serveşte omleta. Deja salivez din cauza mirosului puternic de şuncă.

Merg în echilibru cu două dintre tăvi şi o găsesc pe Charlotte aşezată pe canapea, adjudecându-şi deja locul. Şi-a suflecat pantalonii şi şi-a pus puloverul tatei peste al ei. Arată de parcă ar vrea să îl imite pe tata la o petrecere de Halloween. Îi pun o tavă în faţă. Se uită la mâncare, dar nu face nicio mişcare să ridice furculiţa.

Intră tata cu tava lui şi cu o lanternă, vizibil surprins să o vadă pe Charlotte îmbrăcată cu hainele lui. În lumina lanternei, ferestrele par negre şi lucioase. Îmi văd faţa, strâmbă, în sticla veche.

Charlotte ridică furculiţa şi ia o înghiţitură mică. Ştiu că îi este foame ca şi mie, dar gesturile îi sunt încordate şi formale. Eu nu sunt la fel de reţinută şi, dacă n-ar fi fost vorba de pana de curent sau de tăcerea dureros de rigidă a tatei, sunt sigură că tata mi-ar fi spus să nu mai întorc mâncarea pe farfurie.

Oare ce înseamnă o familie? Tata şi cu mine suntem, tehnic, o familie, dar acesta este un cuvânt pe care niciunul dintre noi nu l-ar folosi vreodată. Da, suntem tată şi fiică, dar, pentru că am aparţinut cândva unei familii inexistente acum, ne considerăm ca fiind doar jumătate de familie sau un simulacru de familie. În timp ce stăm aşa, cu tăvile pe genunchi, simt, totuşi, sau poate

doar îmi imaginez, o „familie” formată din mine, tata şi Charlotte.

Mi-o imaginez astfel pentru că asta îmi doresc. Vreau o soră mai mare care să nu le înlocuiască pe mama şi pe Clara, ci să fie ceva între ele două. Cineva care să îmi spună cum să-mi fac părul sau ce să discut cu un băiat, care ar putea şti cum să mă îmbrac. Tata, Charlotte şi cu mine nu avem acelaşi sânge, dar suntem uniţi de o persoană a cărei prezenţă pluteşte în cameră şi care acum ar fi putut trona în mijlocul camerei pe nişte perne moi şi călduroase.

— E bun, spune Charlotte.

Tata ridică din umeri.

Sună telefonul; un sunet ascuţit şi străin. Întotdeauna uit că atunci când e pană de curent, telefonul totuşi funcţionează. Niciunul dintre noi nu schiţează niciun gest. Îmi vine în minte inspectorul Warren. Mă ridic brusc.

— Răspund eu, spun.

Mă simt uşurată atunci când aud vocea lui Jo la capătul celălalt al firului.

— Salut.

— Ce faci? întreabă Jo.

— Mănânc.

— Mă plictisesc atât de tare…

Trec în revistă camera dintr-o privire. Jo nu s-ar mai plictisi dacă ar şti că mama copilului abandonat stă chiar în faţa tatei.

— Furtuna asta mă înnebuneşte, zice Jo.

— Da…

— Am mers la film înainte de furtună.

— Cu cine?

— Cu verişorii mei. Mergi la schi, da?

— Dap, îi răspund.

— Ce-ai mai făcut azi?

Am mers cu mama copilului abandonat în pădure şi am privit-o făcând o criză de nervi.

— Nimic, îi spun. Am împachetat nişte cadouri.

— Şi eu.

— Trebuie să închid acum. Mă suni mai târziu?

— Sigur, zice Jo.

Pun jos receptorul şi mai stau un minut în bucătărie. Mai mănânc o bucată de şuncă. Când mă întorc în bibliotecă,

Charlotte deja a terminat de mâncat şi acum stă dreaptă, de parcă ar aştepta instrucţiuni. Tata tocmai îşi termină cina.

Charlotte se ridică, îi ia tatei tava din mână şi o pune sub tava ei. O privesc în timp ce le duce în bucătărie.

— Ce-a vrut Jo? întreabă tata.

— Nimic. Nu înţeleg de ce faci asta.

— Ce fac? întreabă iarăşi tata, deşi ştie foarte bine ce vreau să spun.

— Nu vorbeşti cu Charlotte. Nu înţeleg. Mori dacă vorbeşti cu ea?

— Nici n-o cunosc bine, îmi răspunde tata.

— Nu vrea să locuiască aici, spun. Spune tot timpul că vrea să plece.

— Şi chiar va pleca, imediat ce vor desfunda drumul, răspunde tata, ridicându-se. Acesta nu e un eveniment monden.

— Ce ştii tu despre evenimente mondene? i-o trântesc eu.

Când intru în bucătărie, Charlotte deja spală vasele. Aşez lanterna pe aragaz. În lumina lanternei, părul ei are culoarea aurie.

— Joci şah? o întreb.

— Nu.

— Ai chef să prăjim nişte bezele?

— În foc?

— Da.

— A… nu. Dar tu poţi s-o faci, dacă vrei.

Îmi amintesc ce rău m-am simţit ieri. Îl aud pe tata afară dând zăpada.

— Dar dacă ai vreun alt joc, contează pe mine, adaugă ea.

— Voi ce făceaţi seara? întreb. Atunci când locuiai cu James?

Mă jenez imediat după ce lansez întrebarea. Probabil că făceau sex toată noaptea.

— El venea acasă târziu de la antrenament. Mâncam, ascultam muzică uneori. Apoi el se apuca de învăţat. Eu citeam sau mă uitam la televizor. Uneori împleteam.

— Ştii să împleteşti? întreb eu, surprinsă.

Încuviinţează dând din cap.

— Eu împletesc tot timpul, continuu eu, abia reuşind să-mi ascund entuziasmul. Ştii căciula aceea pe care ţi-am dat-o azi? Cea cu roşu şi alb? Eu am împletit-o, cam acum un an.

— Super, spune Charlotte.

— N-am mai cunoscut pe cineva care să ştie să împletească. Doar doamne mai bătrâne. Şi Marion de la magazin împleteşte.

— Cine te-a învăţat?

— Mama.

— Pe mine m-a învăţat bunica, spune Charlotte. M-a învăţat să împletesc, să pictez şi să cos. Insista să îi vorbesc numai în franceză.

— Nu te-a învăţat mama ta?

— Mama a lucrat dintotdeauna la fabrică. Charlotte pune toate vasele murdare în chiuvetă. Şterge tăvile şi le aşază pe frigider. Vara, eu şi James obişnuiam să stăm în curtea din spate. Proprietarul mi-a dat voie să fac o grădină. Era grădină de flori, dar aveam şi câteva legume.

Tata a fixat soba la 200° Fahrenheit, ceea ce este suficient să încălzească bucătăria, dar nu este niciun scaun pe care să stăm. Mă întorc în bibliotecă în timp ce tata intră cu un braţ de lemne. Le aşază lângă foc fără un cuvânt, apoi iese iar. După un timp, Charlotte vine lângă mine în faţa focului.

— În ce an erai la facultate? o întreb.

— În anul doi, îmi răspunde.

— Nu vrei să te întorci?

— Nu, zice ea. Oricum, nu acolo.

— Pentru că s-ar putea să fie şi el acolo?

— James joacă hockey. Are o bursă.

Apoi Charlotte face o pauză.

— Vrea să dea la Medicină.

— Mamăă… exclam, luând scamele de pe covor.

— De asta n-am putut spune nimănui.

— N-a observat nimeni?

— Purtam cămăşi şi pantaloni largi, spune ea. Mergeam la un singur seminar, la care mai apoi am renunţat. Restul erau cursuri. Într-un final nu m-am mai dus nici la acestea.

— Dar prietenele sau colegele tale de cameră nu ţi-au spus nimic?

— Îmi petreceam tot timpul în apartamentul lui James. Nu mă întâlneam aproape niciodată cu colega mea de cameră. Poate şi-a imaginat că m-am îngrăşat, habar n-am. Mă îngrăşasem peste tot. Poate că nu ai spune, dacă te uiţi la mine, dar eu sunt slăbuţă de fel.

Asta nu mi-o pot imagina. Charlotte arată perfect aşa cum e acum.

— Poate că lumea ar fi început să observe, dar copilul s-a născut prematur. Mai devreme cu o lună, cred.

— Nu ştii sigur?

— Nu.

— Familia ta nu a ştiut de copil?

— Părinţii m-ar fi omorât. Sunt nişte catolici foarte rigizi. Iar fraţii mei… nici nu vreau să mă gândesc ce ar fi făcut. Dă repede din cap o dată. Ştiu că e destul de greu de înţeles, spune ea, privindu-mă fix. Dar eu am avut încredere în el. În James.

— Serios?

— Şi… Nicky…

— Da?

— Îmi doream copilul. Chiar mi-l doream.

— Cum te simţi?

Ridică privirea spre mine şi mă studiază.

— Nu ai cu cine să vorbeşti despre asta, nu-i aşa?

— Nu.

— Nu poţi să-l întrebi pe tatăl tău?

— Nu.

— Vreo prietenă?

Mă gândesc la Jo, zeiţa vikingă.

— Nu cred că ştie mai mult decât mine, adaug.

Charlotte îşi ridică genunchii la bărbie şi îi înconjoară cu braţele. Totuşi, cred că poziţia e incomodă, pentru că imediat îşi lasă picioarele într-o parte.

— Nu seamănă cu nimic din ce ţi-ai putea imagina, spune.

Universul din afara casei noastre e tăcut; nu se aude nici huruitul vreunui motor, nici zgomotele de afară, doar trosnetele focului. Din când în când, prin fereastră, se aude lovitura unei lopeţi.

— Îţi dai seama că ceva s-a întâmplat… nu neapărat rău, ci diferit, continuă ea. Imediat. Mâncarea nu mai are acelaşi gust. Îşi duce mâna la gât. Ai un fel de gust metalic chiar aici. Mâncarea preferată acum miroase insuportabil. Şi încep să te doară sânii. Se umflă şi devin moi. Şi apoi îţi dai seama că nu ţi-a venit ciclul atunci când trebuia. Aşa că am cumpărat un test de sarcină. Într-o farmacie. Şi iată, mare cât viaţa. Linia roz.

Cred că ştiu ce înseamnă linia roz.

— Am mai aşteptat două săptămâni până când i-am spus lui James. Deja nu mă mai simţeam deloc bine. Îmi era greaţă, deşi nu dimineaţa. E ca un fel de durere de cap amestecată cu senzaţie de vomă.

— Şi atunci i-ai spus?

— Da.

— Şi cum a reacţionat?

— A fost şocat la început şi se tot întreba cum s-a putut întâmpla. Fusesem întotdeauna destul de atenţi. Îmi aruncă o ocheadă să vadă dacă ştiu sau nu ce înseamnă a fi atent. Dau afirmativ din cap, deşi detaliile nu îmi sunt prea clare.

— S-a agitat foarte mult, continuă ea. Uneori spunea „Ce vom face?” şi apoi mă întreba cum mă simt. Nu era prea încântat. Presupun că îşi imagina deja cum îşi distruge viaţa.

Acum îl detest pe James mai mult decât înainte.

— Dar viaţa ta? Îi păsa de asta?

— Da, evident că îi păsa. Nu mi-a cerut să scap de copil. Şi el este catolic şi cred că ştia suficient cât să nu-mi ceară să fac asta. Dar amintea adesea despre cum vom da copilul spre adopţie după ce se va naşte. Spunea tot timpul: „Să le luăm pe rând”. Charlotte face o pauză şi îşi îndreaptă spatele. Am senzaţia că o doare. După ce greaţa de dimineaţă dispare, te simţi… atât de bine, că nici nu pot să explic în cuvinte. Apoi simţi copilul mişcând. E ca un ceas înăuntrul tău, ca nişte bule de apă minerală care se agită. Doar că senzaţia e uşor diferită. Totul este altfel decât ceea ce ai simţit înainte. Şi te simţi… împlinită. Pur şi simplu împlinită. Charlotte zâmbeşte. Chiar dacă îţi este tot timpul foame. Cel mai tare îmi era poftă de gogoşi. Simple, dar fierbinţi şi crocante. Le mâneam cu lapte.

Charlotte îşi întinde picioarele şi se apleacă pe spate, sprijinindu-se în coate. Cască.

— La tine va fi altfel, spune ea uitându-se la mine. Va fi minunat, perfect şi nu se va termina urât. Sunt sigură.

Apoi cască iarăşi.

— Mulţumesc pentru că m-ai dus acolo. Îmi pare rău că ţi-am creat probleme cu tatăl tău.

— Nu-i nimic, îi spun. O să-i treacă.

Stau lângă foc, pe care îl răscolesc din când în când pentru a înviora flăcările. Mai pun un buştean. Îmi aduc aminte că încă nu am terminat colierul pentru bunica.

Iau lanterna şi mă ridic.

— Trebuie să mă duc până în camera mea, îi spun lui Charlotte, să îmi aduc mărgelele.

Charlotte cască din nou.

— Focul mă face să dorm.

Aş fi putut să ajung în camera mea şi fără lanternă, dar o iau totuşi cu mine. Localizez cutia cu mărgele şi sfoară şi o iau cu mine în bibliotecă. O aşez lângă cămin ca să pot distinge mărgelele la lumina focului. Răscolesc prin cutie să găsesc o clemă.

— Ce frumos este, exclamă Charlotte.

— Este pentru bunica.

Colierul are şase mărgele negre, rotunde, de Kenya, cu un pandantiv de argint la mijloc.

— Mi-ar plăcea să port aşa ceva, spune Charlotte. Probabil bunica ta este o femeie extraordinară.

Charlotte mă priveşte în timp ce mă agit căutând clema, care este tot timpul cea mai grea parte atunci când faci un colier.

— Trebuie să introduc aţa în clema asta mică, îi spun, şi apoi să o închid astfel încât să nu iasă aţa. Acesta e mecanismul de închidere al colierului.

— Aha, spune ea.

Reuşesc să introduc capătul aţei în clemă. Folosesc cleştele pentru a o aplatiza. După ce termin, trag de aţă să mă asigur că închizătoarea funcţionează.

— La naiba, zic.

Caut printre mărgelele din cutie ca să găsesc altă clemă. S-ar putea să mai am una în sertarul de sus din camera mea, dar nu am chef să mai urc o dată scările.

Mărgelele din cutie strălucesc în lumina focului. Sunt mărgele din sticlă, din sâmburi şi mărgele de argint din Bali.

— Ce-i asta? întreabă Charlotte, ridicând în lumină o mărgea albastră de sticlă.

— E cehoslovacă. E o mărgea finisată în foc.

— Adică?

— Nu ştiu.

— Este foarte frumoasă.

— Ar trebui s-o vezi la lumina zilei. Vrei să ţi-o dau ţie?

— A, nu, zice Charlotte, punând mărgeaua în cutie.

Ridic mărgeaua din cutie.

— Am şase mărgele din astea, îi spun. Ai putea şi tu să faci un colier.

— Dar sunt mărgelele tale, protestează Charlotte.

— Am multe mărgele.

Charlotte se uită la mine şi dă din cap aşa cum face adesea.

— Mulţumesc.

Îi întind un mosor de aţă. Caut prin cutie să găsesc celelalte cinci mărgele. Este greu să detectez culoarea în întuneric, dar mărgelele acestea au o formă aparte, sunt rotunjite şi au mai multe faţete. Charlotte aşază mărgelele pe podea şi apoi începe să le înşire pe aţă.

Iau colierul bunicii şi îl ridic în lumina focului. Mărgelele lucesc, iar pandantivul se află exact în mijloc.

Îi trag o ocheadă lui Charlotte. Deja a înşirat mărgelele pe aţă.

— Stai o secundă, îi spun. Ar fi trebuit să îţi spun. Dacă faci aşa, mărgelele vor aluneca şi cheiţa de închidere va ajunge în faţă. Trebuie să faci un nod după ce ai înşirat fiecare mărgea. Pentru că ai şase mărgele, trebuie să faci primul nod exact la mijlocul şiragului.

Mă ridic să îi arăt şi fac un nod simplu.

— Am înţeles, spune ea.

Îi dau aţa şi o urmăresc în timp ce introduce prima mărgea. Degetele ei delicate fac un nod mic, bine plasat. Părul îi vine peste faţă şi trebuie să şi-l dea la o parte pentru a vedea la lumina focului. O privesc în timp ce ia următoarea mărgea, apoi aţa şi apoi când începe de la capătul celălalt. Este un colier uşor de făcut; de fapt, toate sunt astfel; dar acesta este primul pe care îl face, iar uneori este destul de greu să stabileşti distanţa dintre noduri pe partea cealaltă astfel încât să se potrivească cu prima jumătate a şiragului. Un timp stau doar şi o observ. Faţa i se strânge din cauza concentrării. Probabil că aşa arată când învaţă. După ce a adăugat şi ultima mărgea, ridică întregul colier în lumină. Faţetele mărgelelor strălucesc.

— Arată foarte bine, îi spun.

Charlotte îşi pune colierul pe triunghiul mic de piele din decolteul cămăşii albe şi al puloverului tatei.

— O să îţi placă dimineaţă, adaug.

Mai devreme, căutând în cutie cele şase mărgele albastre, am simţit că am dat peste încă o clemă.

— Cred că mai am una pe aici, spun, ridicând cutia şi ducând-o către lumină. Răscolesc printre mărgele. Lumina este reflectată de o bucată mică de argint. Asta e partea cea mai grea, îi zic.

Sună telefonul. Iarăşi, sunetul pare nepotrivit în această atmosferă intimă creată de lumina focului, ca şi cum cineva dintr-un anumit secol ar fi intrat în altul. Mă uit înspre bucătărie.

— E tot Jo, spun în timp ce mă ridic. Mă întorc imediat.

Mă duc în bucătărie şi ridic receptorul.

— Salut.

— Nicky?

Mă întorc cu spatele la bibliotecă.

— Sunt inspectorul Warren. Tatăl tău este prin preajmă?

Aud scrâşnetul ritmic al lopeţii de afară. Respir repede.

— Nu, îi spun. Face duş.

O aud pe Charlotte în spatele meu, stând în cadrul uşii.

— Spune-i să mă sune atunci când termină, da? zice Warren.

— Sigur.

— Să-ţi dau numărul meu.

Inspectorul Warren îmi dictează un număr de telefon pe care eu nu-l notez.

— Este pană de curent? mă întreabă.

— Da.

— Şi la noi. Să staţi pe lângă foc.

— Aşa vom face.

Închid telefonul. Mă întorc şi mă uit la Charlotte.

— O, Doamne, exclam.

— Ce este? mă întreabă Charlotte.

— Era inspectorul.

Pe chipul lui Charlotte nu se citeşte nimic.

— Ce voia?

— Să vorbească cu tata. Minciuna mea aproape mă lasă fără suflare. I-am spus că face duş.

— Mă voi duce dimineaţă, spune Charlotte. Nu mai puteţi acoperi această poveste.

Îmi amintesc de tata când a parcat maşina în faţa poliţiei şi cum a vrut să discute cu şeriful Boyd. Dacă acesta ar fi fost în birou, Charlotte ar fi acum în închisoare.

Charlotte se întoarce şi intră în bucătărie. O urmez. Stă câteva minute în faţa focului.

— Poate ar trebui să merg la culcare, spune.

Mie nu mi-e deloc somn.

Charlotte analizează camera.

— Trebuie să dormim aici?

Desfac cei doi saci de dormit. Pe al ei îl aşez cât mai aproape de foc, pentru că este cea mai bună poziţie. Mă gândesc la tot ceea ce mi-a spus Charlotte. Cum poate un bărbat iubi o femeie şi să creadă că ar putea renunţa la copilul ei imediat după ce i-a dat naştere? Pentru mine, ideea de a renunţa la un copil, ca să nu mai vorbesc de a-l lăsa să moară, mi se pare de neconceput. Pur şi simplu nu-mi pot imagina aceasta. Nu ţi-ar distruge toată viaţa, aşa cum faptul că am pierdut-o pe Clara mă doare mereu chiar dacă nu mă gândesc la acesta în fiecare secundă? De aceea a trebuit să mi-o imaginez pe Clara ca fiind încă în viaţă, crescând. Îmi închipui aceasta tot timpul atunci când încep să mă gândesc la ea.

Charlotte intră în sacul ei de dormit şi îşi aranjează perna. Eu mă aşez de cealaltă parte a focului, răscolind focul ca să ţin flăcările vii. Mai pun un buştean. Tot nu mi-e somn.

Charlotte adoarme imediat. Ascult în timp ce începe să sforăie uşor. Mă apuc să lucrez la colierul ei până când îl termin. Îl pun în cutie; dimineaţă voi insista să şi-l pună la gât. Intru şi eu în sacul meu de dormit şi privesc ţintă tavanul. Mă gândesc la greţurile de dimineaţă şi la liniuţa roz. Mă întreb cum o fi gustul metalic din gât. Mă uit la Charlotte şi îmi dau seama, încă o dată, că este mama unui bebeluş care a fost lăsat să moară. Doarme în casa noastră, pe podea, chiar lângă mine. Ar putea fi prinsă şi arestată. Eu şi tata am putea merge şi noi la închisoare.

Mă întorc pe o parte şi privesc focul. Hotărăsc să stau trează câteva ore. Aş putea să mă duc să iau cartea şi să citesc la lumina lanternei. Dar după un timp, încep să îmi imaginez alt viitor, unul în care poliţia nu o prinde pe Charlotte, în care îşi recapătă copilul, în care ea şi Doris locuiesc cu tata şi cu mine.

Creez chiar şi mai multe detalii. Un pătuţ în camera de oaspeţi; în bibliotecă, un scaun înalt şi vechi îmbrăcat în piele roşie pe care l-am văzut cândva la Sweetser. Un cărucior în holul din spate; în maşina lui Charlotte, un scaun mic pentru copil. Eu merg la şcoală ziua, iar când ajung acasă, o găsesc pe Charlotte în holul din spate, ţinând copilul pe un şold. Poartă puloverul cel

roz şi o pereche de jeanşi. Mă aşteaptă cu negrese de ciocolată şi îmi pune întrebări despre iubitul meu. Trebuie să meargă la cumpărături sau poate se duce la ore după-amiaza, iar eu stau cu bebeluşul. Seara, în timp ce ne facem temele împreună, trebuie să vorbim în şoaptă ca să nu o trezim pe Doris. Charlotte merge cu mine la Hanover să-mi fac părul, apoi ne duce pe mine şi pe prietenele mele la cinema.

În povestea asta n-ar exista James. În schimb, există tata.

Îi voi face lui Charlotte o brăţară pentru gleznă şi voi împleti o păturică pentru bebeluş din materialul multicolor pe care Marion tot încearcă să mi-l dea, iar eu refuz să îl iau. Ba nu, o să-i fac păturica din mohairul moale şi galben pe care l-am văzut cândva la Ames, în Newport. Charlotte mă va duce la magazin şi voi cumpăra materialul din banii mei. Mă gândesc la un model ca o împletitură de coş atunci când căldura focului începe să îşi facă acelaşi efect asupra mea ca şi în cazul lui Charlotte. Ultimul sunet pe care îl aud este cel făcut de tata care îşi scutură zăpada de pe cizme în holul din spate.

Mă trezesc o dată în timpul nopţii, pentru că se aud zgomote, dar sunt atât de obosită din cauza curăţatului zăpezii, a drumeţiei şi a atmosferei încordate din casă de la sosirea lui Charlotte, încât adorm iarăşi aproape instantaneu. Mă trezesc iarăşi, totuşi, puţin mai târziu, pentru că aud nişte voci în bucătărie. Nu-mi place că se aud până aici, vreau să mă scufund iar în vis, dar vocile mă fac să deschid ochii. Voci? Mai degrabă şoapte, şiruri lungi de silabe, răspunsuri întretăiate; nu reuşesc să aud cuvintele. Focul aproape s-a stins şi a mai rămas doar puţin jar care străluceşte. Văd că Charlotte nu mai e în sacul de dormit.

Mai târziu aveam să aflu că Charlotte, trezindu-se în timpul nopţii şi pentru că voia un pahar de lapte, neştiind că tata dormea în bucătărie, s-a împiedicat de sacul de dormit (cu tata în el) şi s-a sprijinit cu palmele de grilajul de la sobă. Tata s-a trezit şi i-a examinat mâinile. A aprins lampa cu cherosen şi a făcut două pungi cu gheaţă. I-a spus lui Charlotte să se aşeze pe sacul de dormit, să se sprijine cu spatele de bufet şi să lase gheaţa să-şi facă efectul pe palmele arse.

Mă strecor afară din sacul de dormit şi merg în hol. O văd pe Charlotte ţinând pungile cu gheaţă în palme. Tata stă în picioare în colţul opus al camerei, nu departe de ea, pentru că bucătăria este atât de mică. Este cu spatele la locul unde se întâlnesc colţurile mobilelor, făcând un unghi drept. Pot să-i disting datorită luminii de la lampa cu cherosen, dar holul este cufundat în întuneric, aşa că ei nu mă văd. Sunt pe cale să intru în bucătărie când o aud pe Charlotte spunând:

— N-ar trebui să o învinovăţeşti pe Nicky pentru ceea ce s-a întâmplat astăzi.

Eu mă opresc în uşă.

— A fost ideea mea, continuă Charlotte. Eu am implorat-o.

— Ar fi trebuit să fie mai prudentă, spune tata. Amândouă ar fi trebuit să fiţi.

Mă întorc cu spatele la bucătărie şi mă sprijin de perete.

— A fost îngrozitor, zice ea.

— Îmi imaginez, răspunde tata.

Nu ştiu ce mă surprinde mai mult: că tata şi cu Charlotte sunt amândoi în bucătărie sau că vorbesc unul cu celălalt.

— Cum îţi simţi palmele? îl aud pe tata întrebând.

— Uşor amorţite, răspunde ea.

— Ţine gheaţa în continuare. Ar fi trebuit să-i spun lui Nicky că eu dorm aici înainte să vă fi dus la culcare.

— Nu te-am văzut.

Alunec de-a lungul peretelui şi mă aşez pe podea. Îmi trag genunchii la piept.

— Nu îţi este frig? întreabă tata.

— Nu, mi-e bine.

Mi-o închipui pe Charlotte cu capul sprijinit de bufet, poate chiar cu ochii închişi.

— Mâine poţi să pleci, spune tata după un timp. Probabil că vor curăţa drumul după-amiază.

În bucătărie urmează o perioadă îndelungată de tăcere.

— N-a fost niciodată intenţia noastră să abandonăm copilul, spune Charlotte. Vreau să ştii asta.

Tata nu scoate un cuvânt.

— James spunea tot timpul: „Le luăm una câte una, pe rând”. Spunea asta de fiecare dată când vorbeam despre viitor. Credeam că va şti ce să facă atunci când va veni timpul. A lucrat un semestru într-un spital şi urma să facă Medicina.

Aud clinchetul cuburilor de gheaţă într-o pungă de plastic. Respir atât de încet încât trebuie să înghit aerul.

— Presupun că îţi imaginai că îl iubeşti, spune tata.

— Chiar l-am iubit, răspunde Charlotte.

— Câţi ani ai?

— Nouăsprezece.

— Destul de mare cât să gândeşti singură. Nu ţi-a trecut prin cap că ai putea pune în pericol viaţa copilului nespunând nimănui despre el?

— Vrei să spui… să vorbesc cu un doctor, zice Charlotte.

— Da, un doctor.

— M-am gândit la asta, spune Charlotte. M-am dus la bibliotecă şi am citit despre graviditate şi naştere. Mi-a fost rău în prima jumătate a verii. Ca un fel de greţuri de dimineaţă, doar că ţineau toată ziua. Eram îngrijorată din cauza asta. Dar dacă m-aş fi dus la medic, îmi era teamă că ar fi aflat fie părinţii mei, fie cei de la şcoală.

— Există şi clinici, spune tata.

În hol e frig, iar eu nu am luat cu mine sacul de dormit. Mă ghemuiesc şi mai tare.

— Am lucrat temporar la o agenţie de asigurări, continuă Charlotte. Mergeam din birou în birou, înlocuindu-i pe cei care plecau în concediu. Pe atunci locuiam cu James. Părinţii mei credeau că stau într-un apartament cu altă fată. Odată au venit în vizită şi a trebuit să ţinem toate lucrurile lui James în maşină timp de o săptămână. Tata a descoperit un număr din Gazeta sporturilor ilustrată în baie şi a trebuit să inventez o poveste despre cum am devenit eu fan al baseballului.

Charlotte face o pauză.

— În toamnă cam renunţasem să mai merg la ore. Făceam plimbări lungi şi am învăţat să şi gătesc câte ceva.

— Te jucai de-a gospodina, comentează tata descurajant.

— Aşa cred.

— Unde locuiesc părinţii tăi?

Charlotte nu răspunde.

— Nu am de gând să îi sun, dacă la asta te gândeşti, continuă tata.

— Nu, doar că…

— Nu voi suna nici la poliţie, adaugă el. Dacă aş fi vrut să fac asta, acum ai fi deja arestată. Aceasta este o decizie pe care va trebui să o iei singură.

În hol încep să tremur de frig. Vreau să suflu în palme, dar nu îndrăznesc de teamă să nu mă dau de gol. Tata ar fi furios dacă ar afla că am stat să le ascult conversaţia.

— Locuiesc în Rutland, spune ea.

— Vermont?

— Da. Au lucrat la o fabrică de hârtie. Apoi au fost disponibilizaţi. Acum, mama lucrează la o farmacie, dar tata este încă şomer.

— Probabil că le-a fost greu să îţi plătească studiile, zice tata.

— Ne ajută unul dintre fraţii mei. Ne ajuta. Şi mai şi împrumutam bani, deşi nu cred că voi mai face asta acum.

— Şi maşina?

— Este a fratelui meu. E maşina lui cea veche pe care mi-a dat-o mie.

— Unde e şcoala ta?

— UVM.

— E departe de Burlington, constată tata.

Ştiu unde vine Burlington. Am schiat pe Stowe, care nu se află prea departe de orăşelul din nordul statului Vermont.

— Când am intrat în travaliu, spune ea, ne-am urcat în maşină. James voia să ajungem cât mai departe de şcoală posibil. Apoi contracţiile au încetat un timp, aşa că am continuat să mergem. Apoi au reînceput şi am căutat nişte semne care să indice prezenţa vreunui motel. Acesta era planul lui James. Să mergem la un motel şi să mă ajute el să nasc. Dacă ar fi apărut vreun semn de complicaţii, spunea James, avea să se asigure că ne aflam foarte aproape de un spital. Dar dacă nu era neapărat nevoie, de ce să riscăm?

Tata scoate un sunet plin de dezgust.

— Şi da, continuă Charlotte, cred că mă jucam de-a gospodina. Îmi imaginam că eu şi James ne vom căsători, că voi da naştere copilului, că vom locui în apartamentul lui, că el va urma Medicina şi că totul va fi minunat. Faptul că păstrasem totul în secret era şi mai… părea şi mai romantic.

Mi-l închipui pe tata dând dezaprobator din cap.

— Şi indiferent de ce s-a întâmplat după aceea, spune Charlotte cu vocea tremurândă, sau de ceea ce se va întâmpla de acum încolo… Respiră adânc pentru a se aduna. Aceasta va fi întotdeauna una dintre amintirile mele cele mai plăcute. Timpul pe care l-am petrecut cu ea. Cu fetiţa. Pentru că era în mine, iar eu vorbeam cu ea şi…

Aud cum cineva rupe o bucată din prosopul de hârtie.

— Îmi cer scuze, o aud.

— Ia asta, spune tata.

Charlotte îşi suflă nasul.

— Mulţumesc.

— De unde este el? Din vocea tatei îmi dau seama că iar se sprijină de bar.

— Nu vei…?

— Ţi-am spus doar că nu.

— Tatăl lui este medic. Locuiesc lângă Boston. Nu i-am cunoscut niciodată.

— Nu voia ca părinţii lui să ştie.

— De asta îi era cel mai teamă.

— Cum avea de gând să explice existenţa ta şi a bebeluşului într-un final?

— Nu ştiu.

Tata îşi drege glasul.

— Te gândeşti să iei copilul înapoi? întreabă el.

— O parte din mine vrea asta.

— Poţi să ai grijă de ea?

— Nu.

— Eu nu cunosc legea, spune tata. Nu ştiu dacă ţi-ar da-o. Chiar şi după ce se va întâmpla la tribunal.

— Când eram însărcinată, mi-o doream atât de mult, zice ea.

— Charlotte, îl aud pe tata, cu voce joasă. Este prima dată când îi spune pe nume şi asta mă şochează. Ai toată viaţa înainte. Nu, nu-ţi întoarce privirea. Ascultă-mă. Vor fi consecinţe indiferent de decizia pe care o vei lua. Consecinţe grave. Lucruri cu care va trebui să trăieşti toată viaţa. Dar mai întâi gândeşte-te. Gândeşte-te la copil, la ce ar fi mai bine pentru tine. Poate ar trebui să lupţi pentru ea, nu ştiu... Doar tu poţi să răspunzi la această întrebare.

— Tu ai pierdut un copil, spune Charlotte oarecum tăios.

Cuvintele produc un fior electric prin aer, care ajunge după colţ, la mine. Aştept să aud zgomot de paşi, să-l aud pe tata părăsind încăperea.

— Îmi cer scuze, spune Charlotte dintr-o dată. N-ar fi trebuit să spun asta.

— A fost altceva, îi răspunde tata.

— Serios, îmi cer scuze, insistă ea.

— Cu totul şi cu totul altceva.

— Ştiu, spune Charlotte. Ştiu. Nu tu ai fost de vină. Tu n-ai făcut nimic. Pur şi simplu s-a întâmplat.

— Ştii despre accident, zice tata.

— Da. Mi-a spus Nicky.

— Aşa deci...

Aud un scârţâit venind de sus. E lemnul din care e făcută casa, mi-a explicat tata odată. Chiar şi după o sută cincizeci de ani de când a fost construită, casa încă îşi mai caută locul. Se înfundă în pământ.

— Poate ar trebui să iei pungile, îl aud pe tata.

— Vreau să-ţi spun ce s-a întâmplat în camera de motel.

— Nu vreau să ştiu.

— Te rog, spune ea. Vreau să înţelegi.

— De ce?

— Nu ştiu. Tu ai găsit-o.

— Nicky doarme? întreabă tata.

— Sforăia când m-am trezit eu.

Ridic brusc capul. Sforăi?

— James şi cu mine am condus destul de mult, începe Charlotte. A trebuit să ies din maşină o dată. Nu mai puteam să mă ţin. N-am reuşit nici măcar să ajung până în pădure. M-am dus într-un troian de zăpadă. Şi acolo mi-am dat seama că se întâmplă ceva… am văzut sânge pe zăpadă… şi alte chestii… m-am speriat şi am început să ţip după James. A ieşit din maşină şi s-a albit la faţă când a văzut sângele. Nu mă puteam ridica, durerea din cauza contracţiilor era atât de puternică, aşa că m-a ridicat şi m-a dus la maşină şi astfel am ajuns la motel.

În hol, îmi strâng palmele ca nişte pumni sub bărbie. Ţin ochii larg deschişi, deşi nu e nimic de văzut.

— Probabil că mai era o maşină sau poate două în parcare, continuă ea. Dar nu se vedea nimeni. James s-a dus la recepţie, iar eu am rămas în maşină. Mi-a spus să nu ţip, aşa că îmi muşcam mâinile. A venit apoi şi m-a dus înăuntru. Nu prea îmi amintesc felul în care arăta camera. Ştiu că avea nişte perdele… verzi, care erau şi foarte urâte.

— Am văzut camera, o întrerupe tata.

— M-am întins pe pat, spune ea. Aveam contracţii în fiecare minut. Nu prea mai aveam timp să respir. Gemeam. Credeam că din cauza sângelui, copilul va ieşi mai repede, dar n-a fost aşa. Aveam impresia că mă aflu acolo de ore întregi.

— Nu v-aţi gândit să te duci la un spital? întreabă tata.

— Am zis o dată „Trebuie să mă duci la spital”, dar contracţiile erau atât de rapide, încât credeam că voi naşte din moment în moment şi nu voiam să se întâmple în maşină. Mă durea atât de rău încât nu ştiam cum aş putea ajunge până la maşină.

Charlotte face o pauză.

— Nu ştiam cum va fi. Ce trebuia să simt. Eram speriată de moarte. Credeam că voi muri.

— Şi James ce făcea în tot acest timp?

— Uneori stătea cu mine. Îmi amintesc că i-am înfipt unghiile în braţ în timpul unei contracţii. Se plimba prin cameră. Cumpărase nişte Demerol de la un tip ca să aibă ceva la îndemână pentru dureri şi mi-a dat două pilule cu un pahar de apă. Şi când situaţia s-a înrăutăţit, mi-a mai dat două. Nu îmi păsa care era doza corectă. Aş fi luat chiar şi o sută. Voiam doar ca durerea să înceteze.

Îl aud pe tata oftând.

— Începusem să împing, spune Charlotte. Atunci mi-am dat seama că nu m-aş fi putut ridica din pat să ajung la maşină. Orice avea să se întâmple, trebuia să se întâmple în camera aceea. Şi tot atunci James a început să se piardă cu firea. Ţipa încontinuu „Ce ne vom face? Habar n-am ce să fac”. Aşa că a trebuit să-i spun, să-l ghidez. L-am întrebat dacă vede capul. L-am pus să se spele pe mâini. Abia gemea. Încercam să respir aşa cum spuneau în cărţi, dar nu funcţiona deloc.

Îmi înconjor genunchii cu braţele.

— Şi apoi nu mă mai puteam opri, iar durerea era incredibilă, spune Charlotte. Am simţit de parcă cineva mă deschidea cu totul. Eram sigură că voi muri. Am ţipat şi e de mirare că nu ne-a auzit nimeni.

În bucătărie se lasă o tăcere grea.

— Şi apoi a ieşit, spune Charlotte într-un final. S-a născut fetiţa. James plângea. I-am spus să ridice copilul, să îndepărteze placenta, iar bebeluşul a început să plângă imediat. Era acoperită de chestia aceea albă. James a crezut că ceva nu e în regulă cu ea. I-am spus să taie cordonul, aveam foarfecele în geantă, într-o pungă de plastic, iar el s-a conformat. Apoi i-am zis să o învelească într-un prosop. I-am spus să fie atent la placentă, pentru că trebuia să iasă toată. M-a durut foarte tare atunci, ceea ce m-a surprins. Cred că atunci s-a rupt ceva. Tremuram şi mă durea capul îngrozitor.

Încă un moment de tăcere.

— Cred că atunci mi-am dat seama cât de mult nu îşi dorea James acest copil, spune ea. Am început să conştientizez asta abia atunci. Plângeam. I-am spus să ridice fetiţa, să o ţină în braţe şi să îi verifice degeţelele de la mâini şi de la picioare. Părea mai calm. I-am spus „Dă-mi-o”. Mi-a aşezat-o pe burtă. Mi-am pus mâna deasupra ei, dar deja tremuram rău. Îmi aduc aminte că m-am ridicat şi m-am uitat la ea. Avea faţa întoarsă către mine. Am avut un sentiment imens de uşurare. Apoi m-am lăsat iar pe spate, odihnindu-mă un minut. Probabil că atunci am leşinat.

— Ai leşinat? întreabă tata.

— Următorul lucru pe care mi-l amintesc este James, care stătea în faţa mea spunând: „Trezeşte-te. Trebuie să plecăm. Trebuie să ajungi la maşină”. Iar eu i-am spus: „Unde e

copilul?”, la care el mi-a răspuns: „E în maşină. Doarme în coşul pe care l-am adus. Dar acolo e frig şi trebuie deja să plecăm”. M-a ajutat să mă ridic. Mă durea tot corpul şi abia mă puteam mişca. „Mergi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic”, mi-a spus. A încuiat camera de motel şi a păstrat cheia. M-a aşezat pe scaunul din dreapta. A deschis portiera din spate şi s-a aplecat asupra coşului ca şi cum ar fi învelit bebeluşul şi apoi a zis: „Doarme acum”. Apoi eu i-am spus: „Trebuie să îi dau să mănânce”, iar el mi-a răspuns că voi face asta după ce se trezeşte. Îmi aduc aminte că m-am întors şi am văzut coşul ca un morman format din păturile pe care le aduseserăm cu noi şi chiar am crezut că e acolo. A trebuit să mă întind să pun mâna pe pături. James a băgat cheia în contact şi a pornit maşina. Am leşinat iar. M-am trezit o dată. Nu ştiam cât de departe ajunseserăm şi l-am întrebat: „Încă mai doarme?”, iar răspunsul lui a fost: „Da”. Asta a fost tot. Un simplu „Da”. Apoi am adormit iar.

— N-ai văzut-o deloc, spune tata.

— Doar atunci când mi-a aşezat-o pe burtă, zice Charlotte.

— Apoi ce s-a întâmplat? întreabă tata, cu o voce neutră, uşor nerăbdătoare.

— Când a tras maşina pe aleea care duce la apartamentul nostru, m-am trezit. Am spus: „Adu copilul. Poate s-a întâmplat ceva. Nu o aud”. Iar James a răspuns: „S-a trezit o dată. Tu dormeai. Nu i s-a întâmplat nimic. Hai să mergem în casă. Apoi vom lua copilul”. Aşa că a venit pe partea mea şi m-a ajutat să ies din maşină şi să urc scările până la apartament, iar în tot acest timp eu spuneam: „Eu sunt bine, du-te şi ia copilul”. M-a ajutat să-mi scot haina, eu m-am aşezat pe canapea, el s-a dus afară să aducă bebeluşul şi asta a fost tot.

Tăcerea se prelungeşte şi îmi imaginez că poate Charlotte şi-a încheiat povestirea.

— Probabil că am leşinat iar câteva minute, continuă Charlotte după un timp, pentru că atunci când m-am trezit, James stătea în faţa mea, plângând.

Vocea ei este acum atât de slabă, încât trebuie să mă străduiesc să o aud.

— Am ştiut imediat că s-a întâmplat un lucru îngrozitor. Repetam mereu: „Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?”. Iar James mi-a spus că bebeluşul a murit. „Nu-i adevărat! Am auzit-

o plângând”. Mi-a spus că a trăit câteva minute, dar a murit apoi. Zicea că a încercat să o facă să-şi revină, i-a făcut resuscitare, dar era deja moartă. Mi-a spus că s-a panicat, a învelit-o în prosop şi a dus-o în spatele motelului unde a lăsat corpul într-un sac de dormit pe care îl avea în portbagaj. Am crezut că înnebunesc. I-am dat un pumn, apoi am căzut pe podea. „Poate totuşi era vie”, continuam să urlu.

— Nu, a spus James, nu era vie.

— Atunci ce e în coş? am ţipat. La care el mi-a răspuns: „Nimic”. L-am întrebat apoi de ce nu mi-a spus. Mi-a zis că s-a temut de reacţia mea şi că nu m-ar fi putut duce la maşină. Voia să ajungem mai întâi acasă. La care reacţia mea a fost: „Acasă? Mai bine moartă”.

În hol, îmi pun fruntea pe genunchi.

— Şi atunci mi-am dat seama că şi James plângea la fel ca mine şi asta m-a speriat cu adevărat pentru că atunci l-am crezut. Ştiam că e adevărat şi, Doamne, eram atât de tristă…

Îmi înfăşor capul cu braţele.

— Aceasta este pedeapsa noastră, i-am spus lui James, continuă Charlotte. „Pedeapsă pentru ce?” m-a întrebat. „Pentru că am făcut ceea ce am făcut. Pentru că nu am spus nimănui. Pentru că nu am mers la spital. Dacă am fi ajuns la un spital, acum ar fi trăit”. Mi-a spus că nu aveam de unde şti asta. Dar eu eram sigură. Lucrurile s-au înrăutăţit. A stat cu mine toată noaptea şi aproape toată ziua următoare. Dar apoi a zis că trebuie să plece la ai lui. Era vacanţa de Crăciun şi deja trebuise să inventeze prea multe scuze care să explice de ce nu era încă acasă. I-am spus că sunt bine. Voiam să plece. Nu doream altceva decât să fiu singură. James şi-a făcut bagajul, şi-a luat rămas bun şi îmi aduc aminte că nici măcar nu m-a sărutat. În momentul acela m-am gândit: „Asta sigur înseamnă ceva.” Ştiam că voia să scape de mine la fel de mult cum voiam şi eu. Charlotte face o pauză. Nu mă iubea, nu-i aşa?

— Nu, i-a răspuns tata.

— Nu i-ai face aşa ceva cuiva pe care îl iubeşti, nu-i aşa?

— Aşa este.

Charlotte începe iarăşi să plângă. După un timp, o aud cum îşi şterge nasul.

— Cam o oră mai târziu, m-am dus în dormitor să mă întind, iar radioul era aprins. Îmi aduc aminte că asta m-a surprins. Nu

aveam energia de a ocoli patul ca să îl închid. M-am urcat în pat şi mi-am tras păturile peste cap. Când au dat ştirile, am auzit ceva despre un copil abandonat a cărui stare era acum stabilă. M-am ridicat. Prezentatorul a pomenit numele Shepherd, New Hampshire. Nu ştiam cum se numea oraşul în care se afla motelul. Dar aveam o hartă cu New England în maşină. M-am dus afară să o iau. Am căutat unde e localizat Shepherd. Am alergat înapoi în casă, mi-am luat cheile şi am mers la magazin, de unde mi-am cumpărat un ziar. Era şi un articol despre un bebeluş. Eram atât de fericită. Atât de fericită că nu murise. Charlotte face o pauză. Şi atunci m-a izbit. Mi-am dat seama că James făcuse asta. O lăsase să moară. La început nu mi-a venit să cred. Îmi spuneam că a făcut o greşeală îngrozitoare. Crezuse probabil că era moartă, dar de fapt nu era aşa. Şi apoi, treptat, mi-am dat seama că sigur ştia că încă mai trăia, şi totuşi a ieşit în zăpadă şi a lăsat-o acolo. Abia puteam respira. Nu plângeam. Nu puteam nici să urlu. Era… nimic.

— A făcut-o deliberat, spune tata. Ştia că încă trăia.

Charlotte nu spune nimic.

— A plănuit asta de la început, continuă tata.

— Nu ştiu, spune Charlotte. Poate doar s-a panicat. Nu-mi vine să cred că a condus atâta drum, ştiind că avea de gând să o ucidă.

— De ce nu ai chemat poliţia?

— Îmi era teamă, zice Charlotte. Dacă m-aş fi dus la poliţie, ştiam că voi fi şi eu acuzată de tentativă de omor. Eram speriată. Aşa că am început să mă gândesc: Ei, fetiţa este bine acum, nu? Trăieşte şi cineva va avea grijă de ea. Eu nu puteam s-o fac. Nu aveam un ban. Va trebui să plec din apartamentul lui James. Iar la ai mei nu puteam să mă duc cu un copil. Aşa că totul era în regulă, nu?

Tata tace.

— L-am sunat pe James acasă. Nu era acolo. Mama lui mi-a spus că era la schi cu nişte prieteni.

— La schi? repetă tata fără să-i vină să creadă.

— Eram atât de năucită, încât am închis brusc telefonul.

— Incredibil, exclamă tata.

— Am stat în pat o săptămână, spune Charlotte. Abia dacă m-am atins de mâncare. Eram atât de obosită. Într-un final, m-am ridicat, m-am dus la bibliotecă, am căutat toate numerele din

urmă ale ziarelor până când am găsit un articol care pomenea şi numele tău. Face o pauză. Şi apoi am venit aici.

— De ce?

— Trebuia să te cunosc.

— Nu înţeleg.

— Ce mai valora viaţa mea dacă nu ţi-aş fi mulţumit? zice ea.

Întrebarea ei extraordinară, aproape mai surprinzătoare decât confesiunea, aproape mai teribilă decât povestea ei înfricoşătoare, pluteşte în aerul din bucătărie până pe hol. Începe să îmi pulseze urechea stângă.

— Mai bine mă duc la culcare, spune ea. Aud cum se agită şi se aude şi o lovitură uşoară ca şi cum s-ar fi lovit de bufet. Mi-a amorţit piciorul.

— Scutură-l.

— Probabil că îţi este greu să asculţi toate astea, spune Charlotte.

— Oricui i-ar veni greu să asculte o astfel de istorie, spune tata.

— Uite, chiar îmi pare rău pentru ce am spus despre cum ţi-ai pierdut copilul.

— E în regulă, îi răspunde tata.

— Mă tot gândesc că aş fi putut să îl opresc, continuă ea.

Dintr-o dată parcă explodează o bombă fără sunet. Îmi duc mâinile la ochi, orbită pe moment de lumină. Casa începe să bâzâie.

— Ah! spune Charlotte, speriată.

— A venit lumina, anunţă tata, uşor surprins şi el.

Mă chinui să văd ceva în lumina orbitoare. Podeaua străluceşte, iar vopseaua de pe perete reflectă şi ea lumina. Vreau să închid ochii. Lumea e urâtă şi dură, iar eu o detest.

Mă furişez de-a lungul holului şi mă bag în sacul de dormit. Atunci când Charlotte intră în cameră, mă ridic în coate.

— Ce s-a întâmplat? o întreb, cu ochii îngustaţi.

— A venit lumina, spune ea. Are palmele de un roşu aprins. Nasul îi este roz şi umed, iar vocea îi sună aspru.

— Ciudat, spun eu.

— Este plină noapte, continuă ea. Vrei să sting lumina ca să te poţi culca înapoi?

— Unde ai fost?

— M-am trezit să-mi iau un pahar cu lapte.

— Ce-ai păţit la mâini?

— M-am împiedicat de tatăl tău. Stinge lumina şi se bagă şi ea în sacul de dormit de lângă al meu.

Intru iar în culcuşul meu. Îmi apăs cu mâna pieptul ca să nu-mi explodeze inima. Mă gândesc la tot ce i-a spus Charlotte tatei, despre sângele de pe zăpadă, despre leşinul ei şi momentul în care şi-a dat seama că James a lăsat copilul să moară. Era mult prea îngrozitor, oribil. Îmi acopăr faţa cu mâinile.

Şi apoi încep să mă gândesc la cum eu şi tata am venit din New York şi ne-am stabilit într-un orăşel numit Shepherd. Charlotte şi James au mers către sud, dinspre Burlington şi au găsit un motel la întâmplare în Shepherd. Cărările noastre s-au încrucişat într-un singur punct, în pădure. Dar mă întreb, ce s-ar fi întâmplat, în cea de-a doua zi a călătoriei noastre, dacă tata şi cu mine ne-am fi descurcat în intersecţia complicată de la White River Junction şi am fi mers către nord, aşa cum ne-am propus? Ce s-ar fi întâmplat dacă tata ar fi hotărât că vrea să mai încerce o dată în New York? Ce s-ar fi întâmplat dacă mama ar fi scăpat o monedă la casă atunci când a cumpărat cadoul pentru părinţii ei la mall, şi ar fi îngenuncheat să o ridice, întârziind astfel să ajungă la maşină cu două secunde mai mult? Ce s-ar fi întâmplat dacă, aşa cum mi-a spus mama cândva, tata nu ar fi intrat într-o dimineaţă de primăvară în biblioteca universităţii să citească despre meciul Yankees-Orioles din noaptea de dinainte şi n-ar fi văzut-o pe mama la biroul de împrumut, învăţând pentru un examen de chimie şi n-ar fi întrebat-o, sub impulsul momentului, cum ar putea să se uite la colecţia aceea rară de desene ale lui Jefferson păstrate sub cheie?

N-aş mai exista eu. Tata şi mama nu s-ar fi căsătorit. Nu ar fi existat nici Clara.

Vreau să cred că ne-a fost destinat ca eu şi tata să dăm peste micuţa Doris şi să-i oferim o şansă de a trăi. Dar acum nu mai sunt sigură. În minte am numai accidente şi urme care se intersectează în timp ce mă cuprinde somnul.

La şase zile după ce s-a născut Clara, a început să tuşească şi a făcut febră. Mama a mers cu ea la pediatru, care i-a prescris un antibiotic uşor care o făcea să horcăie. I-a scăzut temperatura, iar mama a crezut că trecuse ce era mai rău. În după-amiaza aceea m-am dus în camera părinţilor mei să o văd pe Clara, care dormea pe spate, fără hăinuţe, doar cu un scutec. Mama, care nu mâncase din seara precedentă, se dusese în bucătărie să-şi facă un bol de supă. Stăteam pe patul alor mei şi mă uitam la pătuţ, iar corpul Clarei se mişca în funcţie de cum priveam, fie pe ea, fie barele de lemn. Pătuţul era vopsit în culori pastel; într-un colţ se afla o răţuşcă pe care noi am numit-o Mac-Mac. În mod remarcabil, Mac-Mac era intactă, cu excepţia pluşului care lipsea pe unul dintre obraji. De fapt, eu o consideram uşor înspăimântătoare şi am fost bucuroasă că a moştenit-o Clara. În timp ce o priveam, m-am uitat o secundă la Clara şi am observat că stomacul, sub torace, se comprima după fiecare inspiraţie. Nu ştiam asta despre bebeluşi şi mi se părea fascinant. Era ca şi cum pielea îi era o membrană de cauciuc, iar cineva trăgea aerul prin spatele ei. Am observat fenomenul încă vreo câteva minute şi dintr-o dată mi-a trecut prin minte că poate nu e normal. M-am dus în capul scărilor şi am strigat-o pe mama.

— Mama?

O auzeam trebăluind prin bucătărie.

— Mama? am strigat iar.

— Ce este? a răspuns din bucătărie.

— Burta Clarei se mişcă ciudat, i-am spus.

Poate că am observat asta pentru că eram cu ochii la acelaşi nivel cu burtica ei. Sau poate pentru că eram plictisită şi nu aveam ce face altceva. Mama a venit alergând pe scări.

— Vezi? i-am arătat. Vezi cum se ridică şi coboară?

— Ai dreptate, a spus, la început fără a înţelege ce se întâmplă. Îl sun pe dr. Blake.

S-a aşezat pe pat şi a sunat. Tocmai îi descria doctorului starea Clarei când a fost întreruptă. S-a ridicat imediat.

— Da, a spus. Imediat.

A închis şi a sunat ambulanţa.

— Mamă? Ce s-a întâmplat?

— E în regulă, mi-a răspuns. Trebuie să o ducem pe Clara la spital pentru un control. A luat-o în braţe, ţinându-i capul pe umăr. Ia geanta cu scutece, mi-a zis.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o.

— Aşteptăm ambulanţa.

— Ca să mergem la spital?

— Da.

— De ce nu mergem noi cu maşina?

— Aşa mi-a zis doctorul Blake, că este cel mai rapid mod de a ajunge la spital.

Mama se plimba încolo şi încoace în faţa uşii, uitându-se pe geam din când în când. Eu stăteam cu geaca pe mine şi cu geanta de scutece pe umăr. Peste câteva minute am auzit sirena.

Nici mama şi nici eu nu am avut voie să intrăm cu medicii. Mama le-a dat bebeluşul şi abia câţiva ani mai târziu am înţeles cât de greu i-a fost să facă aceasta. După ce s-au închis uşile ambulanţei, mama a alergat la maşină, un Volkswagen verde.

— Urcă, mi-a strigat.

Mama, care de obicei era un şofer ridicol de precaut, uneori până la exasperare din partea celui cu care călătorea şi care de obicei eram eu, a întors maşina acum dintr-o mişcare, lăsând urme pe asfalt în timp ce gonea în spatele ambulanţei. A turat maşina la maxim, forţând motorul, ca să nu piardă ambulanţa din vedere. Mă ţineam de mânerul de pe portieră şi încercam să nu scot un cuvânt, pentru că mama, chiar şi în cele mai bune condiţii, nu era un şofer experimentat. De obicei stătea aplecată înainte, peste volan, privind în spate în toate direcţiile înainte de a îndrăzni să schimbe benzile, ceea ce nu l-am văzut niciodată pe tata făcând. Dar în ziua aceea mama a condus ca o profesionistă.

A ieşit din maşină, a lăsat portiera deschisă la intrarea la urgenţă şi a alergat după targa care o ducea pe Clara, pe care o auzeam plângând. Am urmat-o pe mama, cu geanta mult prea mare pentru mine care îmi atârna de umăr şi care îmi încetinea mersul. Mi-am dat seama că era grav în momentul în care l-am văzut pe doctor aplecându-se peste targa. Apoi au pus-o pe Clara într-un cubicul cu perdele albe de fiecare parte şi cu roţi. Au aşezat-o într-o cutie de metal, care mie mi s-a părut ciudată, iar mamei îngrozitoare.

— Măcar pot s-o ţin în braţe? a implorat mama.

— Daţi-vă la o parte, doamnă Dillon, i-a spus doctorul.

— Dacă îi dau să mănânce, se va opri din plâns, a continuat mama.

— Cel mai rău lucru pe care l-aţi putea face acum este să o hrăniţi, a zis doctorul.

Mie nu mi-a plăcut doctorul, care părea arogant şi plin de sine şi care urla la asistentele din jur. O trata pe mama ca pe un obiect care îl incomoda.

— Este grav? a întrebat ea.

— Copilul dumneavoastră nu poate respira, i-a răspuns doctorul.

Stăteam rezemată de perete în colţul cel mai îndepărtat al salonului. Când am auzit, am scăpat din mână geanta cu scutece.

— Nicky, uite două monede, mi-a spus mama, ridicându-se în faţa mea. Caută un telefon şi sună-l pe tata. Ştii numărul?

Îl ştiam. Uneori îl sunam de acasă, după ce veneam de la şcoală, dacă aveam vreo problemă de matematică pe care nu o puteam rezolva.

— Acum, mi-a zis.

Am ridicat geanta cu scutece şi am început să caut un telefon public. Mi-a dat indicaţii o femeie care se afla în spatele unui birou, şi într-un final am găsit şirul de telefoane lângă un lift.

— Tată, ar fi bine să vii aici, i-am spus.

— De ce? a întrebat şi din tonul vocii mi-am dat seama că era alarmat.

— Clara nu poate respira, i-am răspuns.

— Unde sunteţi?

— La spitalul unde s-a născut.

— Spune-i mamei că vin imediat.

Stăteam lângă perete, în timp ce o grămadă de asistente şi perdele mi-o ascundeau pe Clara. Fusese mutată în altă parte a spitalului şi m-am deplasat şi eu împreună cu toată lumea. Uneori, în acea noapte, mama se uita în direcţia mea şi spunea:

— Rob, e îngrijorată.

Tata venea şi se aşeza lângă mine.

— Va muri, nu-i aşa? am întrebat.

— Sigur că nu, mi-a răspuns tata.

— Atunci de ce se agită toată lumea?

— Asta se întâmplă de obicei în spitale, mi-a zis el. Ştiam că nu este adevărat. Când mi-am luxat încheietura cu un an înainte, a trebuit să aşteptăm două ore la urgenţe până când, într-un final, tata şi-a ieşit din fire şi a început să ţipe la asistenta de la triaj că fiica lui suferea.

— Îi sun pe Jeff şi pe Mary, a spus tata, referindu-se la un cuplu cu care erau prieteni şi care locuia lângă spital. O să poţi mânca şi o să te uiţi la televizor şi voi veni eu să te iau mai târziu.

În noaptea aceea doctorii au lucrat câteva ore bune s-o facă bine pe Clara. Avea o formă de pneumonie infantilă obişnuită, dar care îi ameninţa viaţa. I-au spus mamei că era posibil ca bebeluşul să nu reziste până dimineaţa, ceea ce eu am aflat mai târziu. Acasă la Jeff şi la Mary am mâncat pizza şi am stat până târziu uitându-mă la televizor. Dimineaţă, Jeff m-a dus acasă ca să mă pot schimba şi să merg la şcoală. Când am ajuns, uşa din faţă era deschisă, iar înăuntru îngheţai de frig. Un ziar pe care mama îl pusese pe măsuţă era împrăştiat în toată camera. Jeff m-a pus să aştept afară până când el a trecut în revistă toate camerele, aşa cum fac poliţiştii la televizor. S-a întors şi mi-a raportat că nu era nimeni în casă şi că nu fusese furat nimic. Chiar şi aşa, îmi era teamă să trec pragul. Jeff a trebuit să mă convingă că mama, în timp ce alerga după ambulanţă, uitase să închidă uşa. L-am rugat pe Jeff să meargă sus cu mine şi să mă aştepte la uşa camerei mele în timp ce eu îmi schimbam hainele.

Clara era în spital de trei zile, timp în care mama nu s-a mişcat de lângă ea. Tata mergea la serviciu doar dimineaţa, ca să fie acasă atunci când veneam eu de la şcoală. Mergem împreună la spital, mai relaxaţi în fiecare zi. În cea de-a treia noapte am adus-o acasă pe Clara, care cântărea cu jumătate de kilogram mai puţin decât atunci când au internat-o. Arăta scheletică, semăna cu o pasăre fără pene. Pe tot parcursul acelei săptămâni şi a celei care a urmat, mama şi tata se uitau unul la altul, oftau şi clătinau din cap de parcă ar fi spus: „A fost cât pe ce.”

— Probabil că i-ai salvat viaţa surorii tale, mi-a spus mama cândva.

M-am trezit în zori. Din locul în care mă aflam pe podea, văd ceva ce n-am mai văzut de câteva zile, un petic de cer albastru străpuns de raze roz. Lângă mine, Charlotte doarme. Nici tata nu pare să se fi trezit.

Zorile apar repede în nordul regiunii New England. Ştiu că va apărea şi soarele în câteva minute, dacă nu chiar câteva secunde. Aştept, cuibărită în sacul meu de dormit, îmi amintesc de evenimentele din seara precedentă. S-a spus o poveste, ceea ce la lumina zilei pare imposibil.

Soarele se ridică peste Bott Hill şi luminează pădurea şi pajiştea acoperite de zăpadă cu o lumină roz atât de intensă încât ies şi eu din culcuş să o văd mai bine. Culoarea cuprinde încet peisajul şi, pentru prima dată în viaţă, îmi doresc să fi avut un aparat de fotografiat. Ştiu că am avut cândva; îmi aduc aminte de tata care mi-a făcut o poză în timp ce o ţineam în braţe pe Clara pe patul mamei şi mai sunt câteva alte poze în albumul meu care s-o dovedească, dar nu l-am mai văzut nicăieri de când ne-am mutat în New Hampshire. Ca orice altceva din viaţa noastră anterioară, amintirea pozelor de familie era ceva cu care tata nu se putea descurca. Dar în dimineaţa aceea, timp de trei sau patru minute cât zăpada este în flăcări, îmi doresc un aparat. Fac un cadru din degete şi mă duc la fereastră imaginându-mi cadre şi imitând încet zgomotul clicului. Apoi, imediat, de parcă ar fi fost doar o iluzie, rozul dispare şi zăpada redevine albă, strălucitoare şi greu de privit. Cerul capătă culoarea albastră metalică de pe vederi. Doar pinii înalţi sunt verzi.

Charlotte încă mai sforăie uşor pe duşumea. Poate că toată lumea sforăie. Mie mi se pare surprinzător că poate dormi, deoarece camera este mai luminoasă decât a fost săptămâni la rând, poate chiar un an de zile. Şi, în lumina puternică, praful se observă mai bine: cenuşa din cămin; un strat subţire de praf obişnuit pe măsuţa de cafea; un strat de praf ciudat, ca o pânză de păianjen pe abajururile veiozelor. Soarele desenează dungi pe duşumea, pe covor şi pe Charlotte, care se întoarce pe partea cealaltă şi îşi ascunde faţa de lumină.

În bucătărie caut nişte fulgi de porumb, făină, praf de copt şi ouă. Amestec ingredientele într-un vas şi aştept să se înfierbânte tigaia. Mă mişc uşor între bar şi aragaz. Mă întreb dacă se pot spune poveşti înfricoşătoare cu soarele care intră

prin ferestre. Presar nişte zmeură, ca pe nişte seminţe, pe cercurile de aluat. Am congelat zmeura astă-vară, aşa că acum avem câteva pungi bune în congelatorul din pivniţă. O să sfărâm şi o să amestec puţină zmeură cu zahăr şi o voi servi drept sirop de pus deasupra clătitelor.

Iau tăvile de pe frigider şi încep să le aranjez. Aluatul sfârâie în uleiul încins. Clătitele mele sunt tot timpul crocante; secretul constă în folosirea fulgilor.

Ca de obicei, este destul de greu să găsesc loc pentru a aşeza tăvile. Pun una pe chiuvetă, alta pe un teanc de cărţi. Charlotte îşi face apariţia în uşă.

Şi-a dat jos hainele tatei, iar acum este îmbrăcată cu bluza cea şifonată şi jeanşi. Faţa îi e rozalie şi boţită de somn. Părul, nepieptănat, şi l-a dat după urechi. Îşi pune braţele unul în jurul celuilalt.

— Am strâns sacii de dormit, spune.

În tocul celeilalte uşi, de parcă l-aş fi chemat, apare şi tata. Părul îi stă în toate direcţiile. Are un pulover maro şi o pereche de mocasini, tociţi la toc. Pentru o secundă nu mă pot gândi decât la tata şi la Charlotte împărţind bucătăria, seara trecută.

— Bună, zice tata. Arată exact la fel ca ieri. Îmi dau seama că mă aşteptam să văd un alt tată.

— Bună dimineaţa, o salută el pe Charlotte.

— Bună dimineaţa, îi răspunde ea.

Mă uit de la tata la Charlotte şi invers. Oare observ un fel de înţelegere între ei sau doar mi se pare?

— Clătite, exclamă tata. Ce bine. Mor de foame.

Ia vasul de la filtrul de cafea şi îl umple cu apă.

— Eu ce să fac? întreabă Charlotte.

— Nimic, îi spun, apoi fac o pauză. Am o idee.

— Uită-te puţin la clătite, îi spun tatei, arătând către tigaie. Tocmai le-am pus. Vin imediat. Charlotte, vino cu mine.

Charlotte mă urmează în camera din faţă, la fel de luminoasă ca şi celelalte. Mă apropii şi mângâi o masă de nuc, ovală şi cu un finisaj frumos.

— Ce faci? mă întreabă.

— O să luăm masa asta şi o s-o ducem la bucătărie, îi spun. Apucă de capătul acela.

Împreună cu Charlotte manevrez masa pe care o ţinem de tăblie prin uşa de la bucătărie şi o rezemăm de dulapuri.

Tata se uită la noi cu spatula în mână. Charlotte vine după mine iar în camera din faţă şi mă ajută să aduc şi picioarele mesei în bucătărie. Montăm apoi tăblia pe picioare. Masa ocupă aproape toată bucătăria. Ca să putem găti şi spăla vasele, cam o treime din masă trebuie să stea în holul dintre bibliotecă şi bucătărie. Dar avem masă.

— Bine, spune tata.

Aşez farfuriile, tacâmurile şi paharele pe masă şi pun tăvile înapoi pe frigider. Aduc două scaune din camera din faţă şi pe al treilea din dormitorul meu. Torn în pahare suc de portocale şi umplu un bol cu sirop de zmeură.

Tata stă în capul mesei, iar eu şi Charlotte stăm una în faţa celeilalte. Preţ de câteva secunde, toţi trei ne uităm unul la altul şi apoi la teancul de clătite, ca şi cum am fi o familie care nu s-a hotărât încă dacă să spună sau nu o rugăciune înainte de masă. E un sentiment ciudat şi familiar în acelaşi timp să stăm aşa, la masă în bucătărie. Este ceva foarte simplu, dar tata şi cu mine nu am mai făcut asta de multă vreme.

Mă uit la locul de pe podea unde stătea Charlotte noaptea trecută. Îmi aduc aminte clinchetul cuburilor de gheaţă şi cercul mic de lumină de la lanternă. Îmi amintesc toate aceste sunete şi imagini, dar cuvintele pe care le-am auzit parcă fac parte dintr-un vis.

— Sunt bune, spune Charlotte.

Ridic furculiţa şi iau o înghiţitură. Hotărât, îmi place ca farfuria să stea pe o suprafaţă plană, ca să îmi pot mişca picioarele în timp ce mănânc. Îmi place să văd bolul alb cu sirop de zmeură pe lemnul închis la culoare. Pentru a doua oară în ziua aceea, îmi doresc să am un aparat de fotografiat.

— Este o masă foarte frumoasă, spune Charlotte după o vreme.

— Tata m-a învăţat ABC-ul tâmplăriei când aveam paisprezece ani, spune tata. L-am ajutat să construiască o casă.

Nu ştiam asta. Mă uit cu atenţie la el. Probabil că sunt sute de chestii pe care nu le ştiu despre el.

— Când aterizează avionul bunicii? întreb.

— La două jumătate, răspunde tata.

Amestec în ceaşca mea cu ciocolată fierbinte. Bezelele sunt ca nişte bucăţele de carton. Ştiu că dacă beau cacaoa, îmi va fi rău.

— Ai vreun cadou pentru ea? întreabă tata.

— I-am făcut un colier.

Se aude un sunet pe care nu reuşesc să îl disting la început. Îmi ţin respiraţia şi ascult. Zgomotul este înăbuşit, ca un motor, dar un motor care scrâşneşte şi apoi zgârie. Las jos lingura. Zgomotul este la fel de nepotrivit în lumea aceasta înţepenită şi tăcută ca cel al unui tanc într-un sat.

— Harry, zice tata.

— Dar e prea devreme, spun eu.

— Mă duc afară, să discut cu el.

Drumul către casa noastră este ultimul de pe traseul lui Harry. Adesea tata îl întâmpină cu o ceaşcă de cafea sau, dacă este foarte târziu, cu o bere. Odată, Harry a intrat să meargă la toaletă şi apoi a stat de vorbă cu tata, cu o bere în mână, aproape o oră. Locuieşte în zonă şi iarna îşi câştigă existenţa curăţind zăpada pentru primărie sau pentru persoane private. În New Hampshire, iarna, este tot timpul de lucru.

Charlotte ia ultima înghiţitură de cafea. Lasă ceaşca pe masă.

Simt cum mă cuprinde un soi de panică.

— Mă duc sus să fac patul, spune Charlotte. Ai nişte aşternuturi curate ca să le pregătesc pentru când vine bunica ta?

— De ce?

— Pai… vine aici, nu?

— Nu ştiu unde sunt aşternuturile curate, îi răspund, deşi evident că ştiu: sunt în sertarul de sus al biroului.

— Atunci doar o să întind pătura, spune ea, ridicându-se.

Mi-o închipui pe Charlotte smulgând cearşafurile, lăsând salteaua goală.

— Nu se poate să pleci, îi zic.

— Trebuie.

— Ai putea locui cu noi. Ce-i rău în asta? Am putea spune că eşti verişoara mea şi că ai venit să stai cu noi o perioadă. Ai putea să-ţi iei de lucru, să economiseşti nişte bani şi să te întorci la facultate.

Charlotte dă repede din cap.

— Dar m-am gândit la toate, scâncesc eu.

— Dacă poliţia mă găseşte aici, tu şi tatăl tău veţi fi consideraţi complici.

Iar cuvântul acesta.

— Nu-mi pasă, îi spun. Şi acesta este adevărul, chiar nu-mi pasă. Vreau să fiu complice la viaţa ei.

O privesc în timp ce duce farfuriile în chiuvetă. Le spală cu atenţie. Se şterge pe mâini cu un prosop de bucătărie. Trece pe lângă scaunul meu şi se îndreaptă spre scări.

Un minut rămân singură la masă. Ating suprafaţa fină şi îmi amintesc de Charlotte în camera din faţă, în prima zi, mângâind mobila. O aud pe Charlotte în camera de sus şi am din nou în faţa ochilor imaginea saltelei goale, a păturilor şi a cearşafurilor frumos împăturite.

Îmi iau geaca din holul din spate. După ce pleacă Harry, voi discuta cu tata. O să-i spun că nu putem să o alungăm pe Charlotte; pur şi simplu nu putem face asta.

Harry stă în camion, cu geamul dat în jos şi cu o ceaşcă în mână. Tata stă lângă el.

— Hei, salut, îmi strigă Harry atunci când ajung lângă tata.

— Salut, îi răspund.

— Te pregăteşti de Crăciun? mă întreabă cu tonul acela jovial cu care adulţii se adresează copiilor.

— Cam aşa ceva.

Harry, care este mai bătrân decât tata, are o barbă subţire şi o coadă de cal şi mai subţire. Camioneta este acoperită de postere cu Pink Floyd. În spatele lui Harry se vede cărarea lată de câţiva metri făcută de plug, cu zăpada tasată pe ambele părţi. Va curăţa partea cealaltă de drum la întoarcere.

— Ai venit devreme astăzi, îi spune tata.

— Am fost pe drum toată noaptea. Am primit primul telefon pe la zece.

— Probabil că eşti rupt de oboseală.

— Nu, sunt bine, zice Harry, aranjându-şi şapca de baseball pe care scrie Red Sox. Mă duceam acasă ca să repar plugul.

— Câţi centimetri a nins?

— Nu pot să-ţi spun exact. Probabil jumătate de metru.

— Trebuie să fie greu să cureţi zăpada cu gheaţă dedesubt.

— Vrei să-ţi fac drum până la hambar? întreabă el.

— Nu, îi răspunde tata, mulţumesc. Curăţă doar aici unde n-am apucat să dăm noi zăpada cu lopata.

Harry îi întinde tatei ceaşca de cafea goală şi porneşte motorul. Îndreaptă degetul spre mine.

— Nu uita de bere şi de prăjituri pentru Sara, îmi spune.

Tata şi cu mine ne dăm câţiva paşi în spate. Harry coboară plugul. Îl privim amândoi în timp ce face un cerc larg.

— Tată…

— Nu începe.

— Dar nu are unde să se ducă.

— Ba da.

— Nu putem s-o alungăm.

— Este femeie în toată firea. Va fi în regulă.

Harry întoarce maşina şi lucrează cu spatele la noi. Ne face din mână prin fereastră în timp ce se îndreaptă către şosea.

— Tată, te rog.

Tata se îndepărtează de mine luând-o în direcţia atelierului. Se uită în jur, pare mulţumit şi apoi merge spre casă. Mă duc şi eu să văd la ce s-a uitat. Maşina tatei şi cea a lui Charlotte sunt complet deszăpezite, doar cu puţină zăpadă pe capotă. Asta a făcut tata toată noaptea; s-a asigurat că Charlotte poate pleca dimineaţă.

Charlotte se află în hol atunci când tata intră în casă. E îmbrăcată cu geaca şi şi-a pus cizmele.

Nu.

— Cred că e timpul să plec, spune ea.

— Mai stai un minut, cât să iasă Harry la şoseaua principală, îi zice tata. Dă-mi cheile. Mă duc să pornesc maşina.

Charlotte bagă mâna în buzunar şi scoate cheile.

— Stai! urlu eu. Stai!

Tata pare surprins, mai mult de tonul vocii mele decât de ceea ce am spus. Stă nemişcat câteva secunde şi apoi deschide uşa şi iese.

Charlotte îmi scoate părul din gulerul gecii.

— Să continui să împleteşti, îmi spune.

— Nu vreau să pleci.

— O să fie bine.

— Ba nu. Şi cum voi şti pe unde eşti? O să-mi scrii? O să mă suni?

— Bineînţeles că îţi voi scrie.

— Dar nu ştii care este adresa noastră. Trebuie să ţi-o dau. Alerg la bucătărie unde găsesc un şerveţel de hârtie şi un creion. Scriu adresa şi numărul de telefon cât de citeţ posibil. Trec şi numele meu, în cazul în care uită a cui este adresa.

— Mă bucur că te-am cunoscut, îmi spune Charlotte când îi întind hârtia. Mă bucur că am venit aici.

— Dar vreau să locuieşti aici, spun eu deznădăjduită.

— Nu pot. Ştii asta. Îşi loveşte dinţii cu degetul. Când îţi scoţi proteza?

— În aprilie, îi răspund.

— Vei fi tare frumoasă, adaugă zâmbind.

Se aude zgomotul unui motor. Îl privesc pe tata în timp ce aduce maşina lui Charlotte în faţa casei. Maşina lasă în spate o dâră de fum.

— Detest să-mi iau rămas-bun, zic. De ce mă părăseşte toată lumea?

Tata intră în casă, ştergându-şi cizmele de covorul de la uşă. Îi dă cheile lui Charlotte. Eu refuz să mă uit la el.

— Mulţumesc pentru tot, spune Charlotte.

— Ai grijă cum conduci pe deal, îi spune tata. E curăţat, dar încă e polei. Şi condu încet pe străzi.

Charlotte întinde mâna şi tata i-o strânge.

— Bine, spune el.

Charlotte dă din cap. Mă întind către ea şi mă lasă să o îmbrăţişez. Îi simt corpul sub geacă. Îi simt şi parfumul. Apoi se îndepărtează şi pleacă.

Alerg la fereastră şi îmi lipesc faţa de geam. O privesc în timp ce se îndreaptă spre maşină. Deschide portiera şi dispare înăuntru.

— Detest asta! strig.

Charlotte stă un moment în maşină. Poate reglează temperatura sau frecvenţa radio. Poate îşi pune mănuşile. În tot acest timp, îmi aduc aminte de colierul cu mărgele albastre lustruite în foc pe care l-a făcut cu o noapte înainte. Trebuie să i-l dau; nici măcar nu ştie că l-am terminat.

Găsesc mărgelele în cutia din bibliotecă. Prin fereastră văd maşina albastră care se pune încet în mişcare, ca şi cum Charlotte ar testa carosabilul acoperit de zăpadă. Alerg spre uşa din spate şi o deschid larg.

— Aşteaptă! strig după ea.

Alerg în şosete de-a lungul aleii. Ridic mărgelele, sperând că se va uita în oglindă şi le va vedea.

— Opreşte! strig iar. Charlotte, te rog opreşte!

În mijlocul drumului, Harry a curăţat zăpada până la stratul de gheaţă. Când ajung la zona cu gheaţă, alunec din cauza şosetelor, iar braţele nu reuşesc să îmi păstreze echilibrul. Mă opresc brusc acolo unde începe o nouă porţiune acoperită de zăpadă. Mă aplec înainte câţiva paşi buni şi apoi îmi recapăt echilibrul.

Când ridic privirea, văd că maşina albastră s-a îndepărtat deja de casă; este mult prea departe acum ca să o ajung din urmă.

Printre copaci, acolo unde drumul face o curbă, disting un petic de roşu. Văd cum un bărbat iese în mijlocul drumului şi lumina becurilor de la frâne în timp ce Charlotte opreşte maşina.

În dimineaţa accidentului, mi-am împachetat câteva haine pentru că trebuia să dorm la Tara. Am luat şi o gentuţă din plastic, de la Delta Airlines, în care ţineam o periuţă de dinţi, un tub mic de pastă, un pieptene, o pereche de şosete şi un fard. Deşi am mai dormit pe la prietene în toamna aceea, nu am folosit încă gentuţa. În mod extravagant, am decis să o iau cu mine în seara aceea.

Mi-am pus o salopetă roz de blugi şi o cămaşă roşie. Când am coborât, mama stătea la masa din bucătărie. Era îmbrăcată cu un halat de baie vechi şi uzat care mirosea a mama atunci când nu îl avea pe ea. Pe umăr se vedeau tot soiul de urme, pe care le atribuiam în mare parte Clarei. Mama avea urme de rimel sub ochi, iar părul îi era turtit pe o parte. Pe sub halat purta o cămaşă de noapte bleu, din nylon şi o pereche de şosete albe groase care se murdăriseră puţin pe talpă. Clara părea să doarmă.

În faţa locului meu, pe masă se aflau un bol, o lingură, un pahar cu suc şi nişte vitamine. Mi-am turnat nişte cereale Cheerios în bol.

— Ţi-ai luat tot? m-a întrebat mama.

— Dap.

— Nu uita să spui mulţumesc, a adăugat.

— Mamă, nici măcar n-am plecat.

— Chiar şi aşa. Şi să-ţi faci patul. Întotdeauna să-ţi faci patul.

— Dormim pe jos.

— Atunci să-ţi strângi sacul de dormit.

— Bine, i-am spus.

Mama a luat o gură de ceai.

— Ai bani pentru prânz?

— Nu.

S-a ridicat şi a luat nişte monede dintr-un pahar de hârtie din sertar.

— Venim să te luăm la zece, mi-a spus.

— La zece?

— Vin pe la noi Nana şi Poppy ca să sărbătorim Crăciunul mai devreme, înainte de a pleca în Florida.

M-am uitat în jur.

— Unde e tata?

— Coboară imediat. Începe mai târziu azi. De sus paşi rapizi dinspre dormitor spre baie.

— Ţi-ai împachetat cadourile? m-a întrebat mama.

— Nu încă.

— Poţi s-o faci mâine.

— Toată lumea stă până la unsprezece, îi spun. Doamna Rice ne pregăteşte un mic dejun copios pentru toate.

— La zece, spune mama.

Îmi aduc aminte că era în picioare şi uda o plantă de pe pervaz, întinzându-se peste chiuvetă. Tata a coborât mirosind a şampon Neutrogena. Şi-a băut cafeaua din picioare.

— Mi-ai văzut cheile? a întrebat-o pe mama.

— Sunt pe masa din sufragerie.

— Eşti gata, Freddy? m-a întrebat, apucându-mă de ceafă.

Mi-am luat geaca. Mama s-a aplecat ca să mă îmbrăţişeze.

— Să fii fetiţă cuminte, mi-a spus. Te iubesc.

— Întotdeauna sunt, i-am răspuns, iritată.

Am ieşit din casă şi nu m-am uitat înapoi. Nu am observat dacă mama mai stătea încă în prag, ţinându-şi capotul la gât, să nu-i fie frig. Poate ne-a făcut din mână sau poate s-a dus sus să facă un duş înainte să se trezească cea mică. Nu i-am spus „şi eu te iubesc, mami”. Nu mi-am luat rămas-bun de la Clara. Nu ştiu dacă dormea pe burtică, cu mâinile şi picioarele desfăcute, şi cu scutecul ca o gogoaşă sub pijama sau dacă dormea înghesuită într-un colţ aşa cum făcea uneori, strângând o păturică albă, croşetată, sub bărbie. Nu ştiu dacă Mac-Mac era cu ea în pătuţ. Nu ştiu sigur nici măcar când am văzut-o ultima dată; la cină, pe genunchii tatei sau în pătuţ, în timp ce mă duceam la baie?

Mă îndreptam către şcoală şi nu m-am uitat înapoi. În seara aceea trebuia să merg la Tara.

Un ajutor de şerif vine la noi să ne informeze că Charlotte a fost dusă la Concorde cu avionul. Îi vor duce maşina la poliţia din Shepherd. Niciunul dintre noi nu aveam voie să părăsim casa. Va veni imediat un poliţist să ne pună nişte întrebări.

— Unde este inspectorul Warren? întreabă tata.

— A plecat la Concorde cu femeia, i-a răspuns ajutorul de şerif.

Tata închide uşa şi stă cu mâna încă lipăită de clanţă. Îmi spun că aşa ceva nu se poate să ni se întâmple nouă. Nu mi-am mai spus asta de când am găsit bebeluşul.

— Va crede că tu ai chemat poliţia, spun.

Tata stă de parcă ar fi prins rădăcini în locul acela.

— Tu ai chemat poliţia? îl întreb.

— Nu.

— Atunci fă ceva! strig eu.

Îşi desprinde mâna de pe clanţă.

— Ştii bine că nu ştia nimic! urlu. Ştii că nu ea a făcut-o!

Tata se întoarce spre mine, cu o întrebare nerostită pe chip.

— V-am auzit vorbind în bucătărie, îi spun.

— Ai auzit tot?

— Fiecare cuvinţel, îi zic eu cu îndrăzneală.

— Nicky!

— Charlotte a adormit. Luase calmantele acelea. Nu ştia ce va face James. Nu e corect.

— Dar ştia ce a făcut când a ajuns acasă, spune el.

— Îi era teamă şi nici nu se simţea bine.

— Ar fi putut chema poliţia.

— Tu asta ai fi făcut? Dacă ai fi avut nouăsprezece ani, ai fi chemat poliţia?

Tata îşi descheie geaca şi o aruncă pe bancă.

— Îmi place să cred că da.

— Ei bine, strig eu, dacă nu faci ceva acum, o vor arunca în închisoare. Nu-şi va recăpăta niciodată copilul.

— Despre asta e vorba? întreabă tata, aruncându-şi cizmele deoparte.

— Nu, îi răspund. Este vorba despre cum s-o salvezi pe Charlotte.

Îmi dau seama vag de tonul exagerat de dramatic, ton pe care nici eu şi nici tata nu îl folosim niciodată.

— Trebuie să faci ceea ce e corect, îi spun neutru. Pur şi simplu trebuie să faci asta.

— Nimic din ce aş spune nu ar ajuta-o.

Mă uit la colierul pe care îl ţin în mână. Îl arunc cu toată puterea în direcţia lui. Colierul îl loveşte peste maxilar. După cum îşi duce mâna la obraz, îmi dau seama că ustură.

— Nicky, strigă tata, mai mult surprins decât furios.

— Charlotte l-a făcut, îi spun. Şi acum n-o să-l poarte niciodată. Aşa că ţine-l tu.

Tata face un pas înainte, dar eu mă menţin pe poziţie. Îşi ia mâna de la obraz. Unde l-a lovit colierul se vede o urmă roşie.

— Treci în camera ta, îmi spune.

— Nu.

— Gata, strigă, cu vocea deja mai aspră.

— Nu, nu mă duc în camera mea şi nu poţi face nimic să mă obligi.

Şi dintr-o dată îmi dau seama că acesta este adevărul. Tata nu poate face nimic să mă oblige să mă duc în camera mea. Revelaţia este minunată şi înspăimântătoare în acelaşi timp.

— Eşti slab, ştiai? îi spun, cu mâinile în şold. Îţi e teamă să te duci la poliţie. Ţi-e frică să te duci oriunde. Te ascunzi de ceilalţi.

— Nicky, taci…

— Te ascunzi de lume ca un laş. Un fior de spaimă îmi traversează şira spinării. Nu i-am vorbit niciodată tatei astfel.

— Am motivele mele, îmi spune.

— Serios? Ei bine, ca să ştii şi tu, şi eu mi-am pierdut mama şi sora.

Tata închide ochii. Aştept să văd cum i se închide chipul în modul acela teribil, cu ochii goi, văzând doar imagini din trecut. Un timp, niciunul dintre noi nu scoate un cuvânt.

— Ştiu asta, zice el.

— Nu trăieşti o viaţă normală, tata.

— Fac tot ce pot.

Îmi ridic ochii.

— Dar nici eu nu am o viaţă normală. Cum crezi că mă simt? Nu vine niciun prieten la mine. Nu avem televizor. Nu mergem niciodată nicăieri. Nu răspunzi niciodată la telefon. Timp de şase luni nici măcar nu am avut telefon, pentru că nu voiai să vorbeşti cu nimeni. Şi de ce i-ai dat tipului acela, Steve, un număr greşit? Pentru că nu voiai să te sune. Nu e normal, tată. Nu e deloc normal.

— Vrei prea mult, îmi răspunde.

— Vreau doar să am viaţa de dinainte! Cer prea mult? Nu vreau să plâng, pentru că asta mi-ar strica toată argumentaţia, dar nu mă pot abţine.

— Nu poţi să mai ai viaţa aceea.

Am mers prea departe, ştiu asta, dar nu mă pot controla.

— Dar aş putea cel puţin să am o viaţă, protestez.

Tata se întoarce şi se uită pe fereastră. Se sprijină cu mâinile de pervaz.

— Mi-a părut rău de vreo sută de ori că ne-am mutat, zice.

— Am fi putut rămâne la New York.

— Erai mică şi am crezut că vei trece uşor peste toată povestea asta.

— Ei bine, nu e aşa.

— Întotdeauna am crezut că îţi este bine, spune tata.

— M-am prefăcut că mi-e bine. De dragul tău.

Se întoarce spre mine, surprins de data aceasta.

— Te-ai prefăcut? întreabă. Tot acest timp tu te-ai prefăcut?

— Da, ca să nu fii tu trist. Nu suport să te văd trist.

Tata îşi muşcă interiorul obrajilor. Îmi dau seama că l-am rănit.

— Tu te străduieşti să fii trist? îl întreb. Ca să nu uiţi de mama şi de Clara?

Tata nu-mi răspunde.

— Pentru că, tată, uite cum stă treaba: nu mai pot avea grijă de tine!

Tata îşi îndreaptă privirea în altă parte. Un zgomot alb îmi atinge urechile. Cu mişcări voit încete, tata îşi pune iar cizmele şi îşi ia geaca. Din trei mişcări a ieşit din casă.

Mă las să cad pe bancă, cu mintea limpede şi fără suflare. Nu voi alerga după el. Soarele pătrunde prin ferestrele de la holul din spate. S-a făcut cald datorită soarelui. Îmi scot şosetele pentru că sunt ude. Nu am de gând să-mi cer scuze. Ridic şiragul de mărgele şi mă târăsc pe scări de parcă aş avea o sută de kilograme. Intru în camera mea şi mă întind pe pat, pe spate.

Mă doare stomacul. Am mâncat prea multe clătite. Mă întorc pe o parte, ţinându-mă de burtă cu mâinile. Mă întreb unde o fi poliţistul care trebuia să ne interogheze. Oare vom fi arestaţi? Încerc să-mi imaginez cum ar fi să fim legaţi cu cătuşe, tata şi cu mine. Stăm apoi spate în spate. Este mult prea ciudat ca să merg mai departe. Ce ne-am spune unul altuia? Şi apoi, îmi imaginez drumul către poliţie. Warren ne-ar aştepta acolo, cu un rânjet pe chip. Doar a câştigat, nu? Şi apoi ne vor despărţi, iar pe mine mă va conduce în celulă o cucoană grasă, care ar arăta ca doamna Dean de la şcoală. Oare Charlotte va fi într-o celulă lângă mine? Oare am putea vorbi una cu cealaltă? Ar trebui să

inventăm un cod pe care l-am bate în perete? Şi de ce oare am mâncat atâtea clătite? Crampele sunt din ce în ce mai intense.

Mă gândesc la tata, singur în atelier. O fi nervos, lovind bucăţile de lemn şi trântindu-şi instrumentele pe masa de lucru? Sau o fi mai rău de atât? Stă oare în scaun, în poziţia lui obişnuită, privind fix zăpada? Dacă nu m-ar durea aşa rău stomacul, cred că acum m-aş duce până la el. Nu ştiu ce i-aş spune, dar aş încerca să îl conving că ştiu că făcut tot ce îi stătea în putere. I-aş mai spune că nu mă prefac tot timpul şi că, de fapt, mă simt destul de bine.

Mă ridic să mă duc la baie. Îmi jur să nu mai mănânc niciodată clătite. Aceasta va fi hotărârea mea din noaptea de Revelion: să nu mă mai ating de clătite. Mă opresc în faţa chiuvetei şi mă studiez în oglindă. Am pielea albă şi par bolnavă. Încerc să zâmbesc, dar nu se vede decât metalul de la proteză. Mă întorc cu spatele la oglindă, îmi deschei pantalonii şi mă aşez pe toaletă. Îmi plesneşte capul. Să fie oare posibil? Mă mai uit odată la chiloţi. Este doar o pată mică, dar cu siguranţă e sânge. Poate e doar o coincidenţă. Sau poate e din cauza certurilor. Sau, cel mai plauzibil, pur şi simplu era şi timpul să se întâmple. Dar e greu, în acele prime momente pline de confuzie şi emoţie, să nu îmi imaginez că Charlotte mi-a dat asta. Mă gândesc la mama şi am o strângere de inimă, dar cel mai mult aş vrea să discut cu Charlotte.

Îi voi spune bunicii când ajunge la noi. S-ar putea să plângă. Şi îi voi spune şi lui Jo, în ziua de Crăciun, când vom merge la schi. Mi-o închipui chiţcăind. Treptat vor afla toţi, de la mine sau de la Jo. Tata va vedea cutia de tampoane şi va crede că le-a lăsat Charlotte. O s-o dea deoparte, iar eu o voi aduce înapoi în baie, o voi aşeza pe chiuvetă, astfel încât să înţeleagă. Într-un final o să-şi dea seama fără ca eu să trebuiască să îi spun un cuvânt. Mă întreb dacă va exista vreun moment în care se va uita la mine altfel şi dacă o să se întâmple asta, mă întreb dacă îl voi surprinde. Sper că n-o să-l întristeze, pentru că nu e mama cu mine să vadă cum trec prin acest moment important.

Am avut parte de suficientă tristeţe cât să-mi ajungă o viaţă întreagă. N-am văzut-o pe Charlotte plecând cu cutia de tampoane. Caut în sertarul din baie. Dau peste tuburi stoarse de pastă de dinţi şi bucăţele de săpun, dar nici urmă de tampoane. Intru în camera de oaspeţi şi deschid dulapul, iar pe raftul de

sus văd cutia, pe jumătate ascunsă în spatele unei pături de lână cu margini de satin. Mă întind să iau cutia şi mă întorc în baie şi, deşi nu m-a iniţiat nimeni, mă descurc singură cu procesul nu prea complicat de a-mi pune tamponul.

Mă uit iar în oglindă. Sunt femeie acum, îi spun reflecţiei în oglindă.

Pe cine păcălesc? Sunt doar o fetiţă de doisprezece ani care aşteaptă să vină un poliţist şi s-o aresteze. Încă mai am crampe, dar pentru că ştiu că nu-mi va fi rău, durerea devine mai suportabilă. Încerc să-mi amintesc ce ia Jo de fiecare dată când are crampe la şcoală. Găsesc nişte Motrin în sertăraşul cu medicamente şi iau două pastile.

Aud zgomotul pe care l-aş recunoaşte oriunde. Ştiu că am la dispoziţie doar şaizeci de secunde să ajung la maşină, timp în care tata aşteaptă să se încălzească motorul. Ies repede din baie şi cobor scările câte două. Îmi trag geaca pe o mână şi îmi vâr picioarele în bocanci. Cu geaca atârnând de braţ, alerg la maşină, trăgând după mine şireturile de la bocanci. Deschid uşa şi mă urc pe locul meu. Tata se uită la mine o dată şi apoi bagă în viteza întâi.

— Tocmai mi-a venit ciclul, îl anunţ.

Pentru a ajunge la autostrada care duce în sud, spre Concord, tata şi cu mine trebuie să trecem prin Shepherd. Doar câteva maşini sunt pe şosea, pentru că majoritatea nu riscă să iasă din cauza drumului alunecos, în ciuda faptului că drumul a fost curăţat. Pentru că e Ajunul Crăciunului, toate magazinele şi unele case sunt decorate cu luminiţe de sărbătoare. Becurile strălucesc slab în lumina puternică a soarelui. Mă deranjează ochii de la soare.

— Eşti bine? mă întreabă tata.

— Da, îi răspund, trăgându-mi mai bine bocancii.

— Vrei să oprim la vreun magazin?

— Nu, sunt bine, spun repede.

Aproape îl aud pe tata căutându-şi cuvintele pentru mine. În ultima oră am ţipat la el, l-am întristat, l-am pedepsit, l-am înfuriat. Iar acum vin cu ştirile acestea surprinzătoare, fără nicio introducere. L-am lăsat fără replică.

— O să vrea să îţi vorbească? îl întreb când ajungem pe şoseaua 89.

— Aşa cred, răspunde tata.

— O vor trimite la închisoare?

— Dacă o condamnă, probabil că da.

— Care va fi acuzaţia?

— Chiar nu ştiu. Abandon din neglijenţă? Punerea în pericol a vieţii unui copil?

Evită să spună tentativă de omor.

— Niciuna nu sună bine, spun eu.

— Aşa este, mă aprobă tata.

Conduce încet, mai atent decât de obicei. Se circulă pe o singură bandă. La umbră drumul e lunecos, iar la soare deja e noroi. Pe cealaltă bandă, îndreptându-se către nord, o maşină deraiază spre mijlocul şoselei, producând o urmă de cristale strălucitoare care zboară luate de vânt.

Eu sunt neliniştită şi nerăbdătoare. Oare Charlotte mai e încă la poliţie sau au trimis-o deja în altă parte? Stau cu mâinile în buzunare. În maşină, radiatorul abia funcţionează.

De o parte şi de alta, troienele au vreo doi metri. Se văd maşini acoperite de zăpadă, iar pinii se apleacă grei spre pământ. Când zăpada se va topi sau se va scutura, crengile vor sări în sus, una câte una, eliberate de povara albă.

— Ne vor aresta? îl întreb pe tata.

— Nu ştiu.

Am tăinuit un delincvent în casa noastră. Warren va susţine că am avut suficient timp să chemăm poliţia şi că era datoria noastră să facem aceasta. Cu atât mai mult cu cât ne sfătuise deja ce să facem. Şi pentru că nu ne-am conformat, vom fi consideraţi vinovaţi.

— Ţi-e teamă? întreb iar.

Tata se uită la mine şi apoi iar la drum.

— Eşti o fetiţă curajoasă, zice el. Ca mama ta.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Îmi strâng mâinile până când încheieturile mi se albesc. Nu voi plânge, îmi promit.

La periferie, ieşim de pe autostradă şi găsim strada unde se află poliţia. La colţ trecem de clădirea gărzii naţionale şi apoi de Departamentul de Transport şi de Tribunal. Tata întoarce la dreapta şi intră într-o parcare din spatele unei clădiri mari, pătrate şi moderne care îmi aminteşte de liceul regional.

— Intru cu tine, îi spun. Deschid portiera înainte ca tata să oprească maşina. Sunt gata să sar la cea mai mică ezitare din vocea lui.

— O să îngheţi aici, conchide el. Tata poartă o căciulă împletită maro. Warren va crede că tata nu se rade niciodată. Petele de pe haina umflată, bej, fără formă, cu care sunt atât de obişnuită încât abia o mai observ, sunt vizibile în lumina puternică.

Îl urmez pe tata de-a lungul unei cărări curăţate de zăpadă şi intrăm în poliţie. Tata se încruntă. Se pare că am nimerit la departamentul pentru maşini. Verifică adresa pe care a scris-o pe o bucată de hârtie. Întreabă un funcţionar unde l-ar putea găsi pe inspectorul Warren.

— Luaţi liftul de acolo, spune omul, indicând cu degetul. La etajul trei.

Luăm liftul. Pardoseala e udă şi miroase a fum de ţigară. La etajul trei dăm peste o serie de coridoare curate şi un şir de uşi din lemn. Tata introduce capul pe una dintre ele şi întreabă de inspectorul Warren.

— A, îi spune o tânără, trebuie să ajungeţi la subsol.

Tata pare surprins.

— Staţi o secundă, spune femeia. Vă conduc eu.

Tânăra poartă un pulover pe gât, o fustă din lână şi cizme negre.

— Ce mai furtună, zice ea în lift.

La subsol, iese din lift, ţine uşa şi apoi ne arată un coridor.

— Camerele de interogatoriu şi poligraful sunt acolo. Probabil că acolo îl veţi găsi pe inspectorul Warren. În mod normal nu aveţi voie să intraţi în zona aceasta, dar pe acolo se află şi bufetul. Dacă întrebaţi pe cineva, vă va spune că acolo îl găsiţi.

— Mulţumesc, spune tata.

Bufetul are ziduri din cărămidă şi lumini fluorescente. Aproape toate mesele sunt goale. Tata îmi arată un scaun de plastic.

— Aşteaptă-mă acolo.

Tata se îndreaptă spre altă masă şi întreabă pe cineva în uniformă unde îl poate găsi pe inspectorul Warren. Îşi spune şi numele, Robert Dillon. Auzindu-l, simt un fior care îmi aminteşte că nu e doar tatăl meu. I se spune să ia loc.

Se întoarce la masa noastră şi se aşază în faţa mea. Cele două persoane de vârstă mijlocie de la masa de lângă noi stau şi ele întoarse una către cealaltă. Vorbesc încet şi codificat. Femeia spune „Al treilea”, iar un minut mai târziu, bărbatul zice „Doar optsprezece”. Ea întreabă „Dar cum vom…?”, iar el îi răspunde „La pas”.

În uşă apare inspectorul Warren.

— Tată, îl strig şi arăt în direcţia lui.

Tata se ridică.

— Mă întorc imediat. Uite nişte bani. Sunt nişte automate acolo, poate îţi iei un sandviş.

Îl privesc pe tata cum trece pe lângă inspector. Ochii lui Warren sunt tăioşi şi expresia gurii fermă. Nu dă nici nu semn că l-ar fi cunoscut pe tata înainte. Înainte de a se întoarce să îl urmeze pe tata, inspectorul se uită la mine. Nu zâmbeşte deloc.

Nu ştiu ce discută în camera mică în care Warren îl conduce pe tata. Nu mă iau şi pe mine. Mai târziu voi reuşi să refac dialogul lor din frânturile de conversaţie pe care şi le aminteşte tata. Nu îi oferă tatei nici măcar o cafea sau un pahar cu apă. Nu i se spune să-şi dea jos geaca. Nu se vede nici urmă de Charlotte, nici acum, şi nici mai târziu.

I se cere să spună întreaga poveste de la început.

— De când am găsit bebeluşul? întreabă tata.

— Chiar de la început, îi zice Warren.

Tata îi spune cum a găsit copilul în sacul de dormit. Povesteşte încet şi precaut, încercând să îşi amintească toate detaliile.

— Ai cunoscut-o pe Charlotte Thiel înainte? întreabă Warren.

— Nu, zice tata.

— N-ai văzut-o niciodată înainte?

— Nu.

Tata spune că a văzut-o prima dată pe Charlotte în holul din spatele casei noastre când a ajuns la noi în maşina ei cea albastră. Spunea că vrea un cadou pentru părinţii ei de Crăciun, pretext care, privind retrospectiv, i s-a părut de la început ciudat. Îşi aminteşte că Charlotte i-a spus mai târziu că nu venise ca să cumpere ceva; voia pur şi simplu să îl cunoască pe tata.

— De ce? întreabă Warren.

— Ca să îmi mulţumească.

— Să-ţi mulţumească?

— Da.

— Pentru ce?

— Pentru că am găsit copilul. Tata se gândeşte un minut. Voia să o duc la locul unde l-am găsit.

— În pădure?

— Da.

— Şi ai dus-o?

— Nu. De fapt, da. Nu eu, ci Nicky. În ziua următoare.

Tata îi explică faptul că voia ca Charlotte să plece imediat de la noi „De fapt, a şi încercat să plece”, continuă tata.

Apoi îi povesteşte lui Warren cum a leşinat Charlotte, cum i-am dat să mănânce şi cum am lăsat-o să doarmă. I-a spus şi că nu voia să ştie mai mult decât trebuia şi că Charlotte s-a împiedicat de sacul lui de dormit, arzându-şi palmele. Îi spune, de fapt, povestea ei.

— Stai să văd dacă înţeleg, zice Warren, trăgându-şi scaunul mai aproape. Ţi-a spus că James a minţit-o că bebeluşul e în maşină. Nu ţi-a spus şi numele lui de familie?

— Nu.

— Şi ţi-a mai spus că atunci când a intrat în maşină a atins copilul?

— Nu, a atins mormanul de pături. Credea că acolo e bebeluşul.

— Nu a suspectat nimic.
— Nu.
— Şi ai crezut-o?
— Da, am crezut-o.

Ceea ce nu ştie tata şi nu va afla decât mai târziu, este că Warren auzise deja povestea. Versiunea tatei, pe lângă faptul că ar putea indica alte fapte, este o modalitate de a verifica versiunea lui Charlotte.

— Mă veţi aresta? întreabă tata.
— O să ajungem şi la subiectul acesta.
— Fiica mea nu are nimic de a face cu toată povestea asta, îi spune tata.
— Parcă ai spus că Nicky a dus-o pe Charlotte Thiel la locul din pădure.
— Da.
— Ce s-a întâmplat acolo?
— Nimic. Mi-am dat seama că nu mai erau în casă şi le-am ajuns din urmă înainte de a ajunge acolo.
— Totuşi cineva a fost acolo, spune Warren. Locul e destul de răvăşit.

Tata îşi dă imediat seama de greşeală. Nu ştie că Charlotte a mărturisit deja, ci crede că o va face în viitor. Şi nici nu ştie ce s-a întâmplat în cercul de bandă portocalie.

— Aveam impresia că se îndepărtau de casă şi că nu ştiau să se mai întoarcă, zice tata într-o încercare nu prea reuşită de a-şi recăpăta credibilitatea şi de a mă proteja.

Dar Warren nu se lasă prins în capcană.

— De ce nu ai sunat la poliţie? întreabă inspectorul.
— Ştiam că dacă voi ridica receptorul, va pleca.
— Dar voiai ca ea să plece.
— Da. Dar nu se simţea bine.
— De ce nu ai chemat salvarea?
— Credeam că ambulanţa nu va reuşi să pătrundă până la noi.
— Eu am reuşit, totuşi.

Tata face o pauză. „Acum e momentul să îmi sun avocatul?” întreabă.

Warren se preface că nu a auzit întrebarea.

— În dimineaţa aceasta Charlotte pleca definitiv de la voi.
— Da.

— Unde voia să plece?
— Nu ştiu.
— N-ai întrebat-o?
— Nu.
— De ce?
— Nu voiam să ştiu.

Un adolescent este adus la bufet şi dus la părinţii lui de la masa de alături. Copilul e bosumflat, iar tatăl pare nervos când îl vede în carne şi oase. Ofiţerul spune că le vor da băiatul, dar va trebui să se întoarcă în aceeaşi după-amiază pentru punerea sub acuzare. Îi privesc pe cei trei părăsind camera, iar părinţii umiliţi merg în spatele băiatului.

Mă ridic şi mă îndrept spre automatele cu mâncare. Este unul cu băuturi răcoritoare şi unul cu dulciuri. Aleg o Cola şi o pungă de bomboane şi apoi mă întorc la masă.

Termin Cola şi bomboanele. Ofiţerul în uniformă se ridică şi el să plece. Mă gândesc să-mi iau nişte Fritos. După patruzeci şi cinci de minute încep să mă îngrijorez. Dacă îl arestează pe tata şi uită să îmi spună? Cum o să ajung acasă? Cine o va lua pe bunica de la aeroport? Oare tata va trebui să îşi petreacă sărbătorile în închisoare?

— Ţi-a mai spus şi altceva despre iubitul ei?

— Doar că mergeau la aceeaşi şcoală. Că juca hockey. Părinţii lui locuiesc lângă Boston. Mi-a spus că a sunat la ei acasă şi că mama lui i-a spus că James se dusese la schi.

— Incredibil, spune Warren.

— Incredibil, repetă tata într-un moment rar de camaraderie.

Îmi dau seama că mi-au dispărut crampele. Motrin-ul face minuni. Mă întreb dacă trebuie să îmi schimb tamponul. Cum îţi dai seama? Oare le vând la baie, cum fac la şcoală? Mi-au mai rămas nişte bani.

Ies din bufet şi caut un indicator care să arate drumul spre toaletă. Îl găsesc şi urmez săgeţile, întrebându-mă, în timp ce merg, în spatele cărei uşi se află tata. Ascult vocile. Găsesc toaleta pentru femei. Nu ai cum să n-o vezi. Pe uşă are cel mai mare desen care să indice toaleta pentru femei din câte am văzut vreodată.

Când mă întorc la bufet, sunt dezamăgită că nu îl găsesc deja pe tata acolo. Dacă a venit cât eram eu la baie? Văd un bărbat

în costum într-un colţ cu o cafea în faţă şi un ziar. Respir adânc şi mă îndrept spre el.

— Mă scuzaţi, zic eu.

— Da? întreabă, uitându-se la mine.

— Lucraţi aici?

— Da.

— Vreau doar să vă întreb ceva, îi spun. L-a dus cumva inspectorul Warren pe tata undeva?

— Probabil că încă mai discută, îmi răspunde el.

— Nu poate pleca fără mine, nu-i aşa?

— Nu, sunt sigură că va veni cineva să discute cu tine.

Nu este tocmai un răspuns liniştitor, dar văd că nu voi obţine altul.

— Mulţumesc.

— Ce s-a întâmplat după ce James şi Charlotte s-au urcat în maşină? întreabă Warren.

— Au plecat spre casă.

— Şi apoi?

— Charlotte i-a spus că vrea să ducă ea copilul în casă, dar James i-a replicat că mai bine merge ea întâi şi apoi el va aduce copilul. Charlotte a luat-o înainte. Mi-a spus că a leşinat, pentru că atunci când s-a trezit, James stătea în faţa ei, plângând.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— I-a spus că bebeluşul a murit.

— Şi ai crezut-o, ştiind că o femeie care tocmai a devenit mamă a intrat în casă şi şi-a lăsat copilul într-un coş acoperit de pături în maşină?

— Ţinând cont de situaţie, mi s-a părut posibil. Da, am simţit că spune adevărul.

— De ce nu ai sunat la poliţie?

Warren îl mai întrebase asta o dată. Tatei i se pune un nod în gât.

— V-am explicat deja.

Warren îşi pune mâinile pe masă.

— A stat la voi cam cât, patruzeci şi opt de ore? În orice moment în tot acest timp ai fi putut pune mâna pe telefon. A fost ceva timp în care să te hotărăşti dacă să suni sau nu la poliţie.

Tata nu scoate un cuvânt.

— Aş putea să te închid un an sau cel puţin şase luni. Cine ar avea grijă de fata ta?

— Nu mă ameninţaţi, îi zice tata, ridicându-se.

— Stai jos, domnule Dillon. De ce nu aţi sunat la poliţie?

— V-am spus deja. Voiam să plece imediat. Când şi-a dat seama că nu aveam de gând să o duc în locul acela... în pădure... a spus că pleacă. Dar apoi a leşinat. Eram îngrijorat. I-am spus că voi chema o ambulanţă, dar m-a prins de mână. Spunea că dacă merge la spital o vor... o veţi aresta. Ceea ce era adevărat.

— Şi? întreabă Warren.

— Şi nu puteam s-o oblig să urce în maşină. Nu voia să meargă de bună voie. Pe de altă parte, nu voiam să plece, pentru că ar fi putut leşina iarăşi.

— Şi de ce nu ai sunat la poliţie? întreabă Warren pentru a treia oară.

— Ce înseamnă asta?

— Spune-mi de ce nu ai ridicat receptorul să suni.

— Am terminat aici, zice tata. Plec.

— Ce altceva s-a mai întâmplat? întreabă inspectorul.

— Ce altceva? Nu ştiu ce vreţi de la mine. Îmi aduc aminte că mă gândeam că dacă o duc pe femeia asta la spital, presupunând că reuşesc s-o determin să se urce în maşină, nu va dura mult până când poliţia va afla despre această pacientă care tocmai a născut şi despre camioneta veche în care a ajuns la spital. Şi aş fi fost mai implicat decât eram deja. Ceea ce, ca să fiu sincer, nu prea mă deranja foarte mult. Nu, ceea ce mă preocupa era Nicky. Dacă aş fi fost reţinut sau, şi mai rău, arestat, ce avea să se întâmple cu ea? Fiecare hotărâre pe care o iau acum o include şi pe ea.

Tata se apleacă spre Warren.

— Şi mai este ceva, a continuat el. Fiica mea mă urmăreşte cu atenţie. Are încredere că voi face ceea ce trebuie. Era posibil ca Charlotte să fie nevinovată. Nu am sunat. Am aşteptat. Şi cu cât aşteptam mai mult, cu atât devenea mai complicat.

Warren continuă să se uite fix. Tata are sentimentul că deja îşi stabileşte propria înfăţişare la tribunal, dar nu poate controla nevoia de a se explica, lui însuşi acum, dacă nu şi altcuiva.

— Nu eram dispus să o abandonez, spune tata. Să o abandonez vouă, dacă vreţi să ştiţi adevărul. De fiecare dată când ridicam receptorul, simţeam un gust amar.

Tata se ridică iar de la masă. Îşi încheie geaca.

— S-a despărţit de tipul acela, spune Warren. Vestea îl ia pe tata prin surprindere.

— Deja aţi vorbit cu ea?

— James e în Elveţia acum.

— Charlotte v-a spus deja toată istoria?

— E la schi, continuă Warren.

Inspectorul şi tata îşi fac apariţia la intrarea în bufet. Sar în picioare când îi văd.

— Este în regulă, îmi spune tata.

— Dar Charlotte? îl întreb.

— Va fi închisă, zice Warren, şi apoi tribunalul va stabili data procesului.

— Pot să o văd?

— Nu se poate, zice inspectorul. Se întoarce apoi către tata. Am ceva de făcut acum, dar ai spus că nu pleci din zonă.

— Da.

— S-ar putea să trebuiască să mai vorbim.

— De unde aţi ştiut să aşteptaţi acasă la mine în dimineaţa aceasta? îl întreabă tata.

Warren îşi zornăie mărunţişul din buzunar.

— Proprietarul magazinului de antichităţi mi-a spus că a văzut doar trei persoane necunoscute în magazin în ultima zi, un cuplu din New York şi o femeie care l-a întrebat de unde poate cumpăra o masă.

Inspectorul îmi aruncă o ocheadă. Nu spune dacă motivul pentru care l-a mai interogat o dată pe Sweetser a fost acela că am spus că acea cutie de tampoane nu era pentru mine sau că am minţit în legătură cu tata şi cu toporul sau că o casă, departe de oraş şi care depindea de un iaz, avea nevoie de curent pentru a pune în funcţiune pompa care să dea suficientă apă pentru un duş în timpul penei de curent.

— De asta a venit aşa devreme dimineaţă cu plugul, continuă tata.

— Ne-a luat destul de mult timp să ajungem la drumul către casa voastră. Ne-am oprit când am văzut maşina albastră.

— Este trist, spune tata.

— Totul e trist, adaugă Warren.

Tata şi cu mine ieşim în lumina orbitoare. Tata îşi pune ochelarii de soare. Eu ridic palma ca să îmi apăr ochii.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Mi-a pus o mulţime de întrebări.

— Aveau o oglindă din aceea cu două feţe?

— Da.

— Aveau şi o veioză cu lumină puternică deasupra mesei?

— Era o cameră obişnuită cu o masă şi vreo două scaune.

— Şi n-aţi făcut altceva decât să vorbiţi?

— Mai mult sau mai puţin, mi-a spus tata. Se uită la mine cu atenţie. De ce? Ce credeai că se va întâmpla?

— Nu ştiu, îi spun. Ceva.

Ne urcăm în camioneta îngheţată. Tata porneşte motorul şi scoate maşina cu spatele din parcare. Se încadrează cu atenţie în trafic. Face prea târziu dreapta şi îi ia faţa altui şofer. Acesta claxonează, dar tata dă impresia că nu îl aude. Mişcările îi sunt lente, iar ochii sticloşi. Opreşte la semafor.

— Crezi că o vom mai vedea vreodată pe Charlotte? îl întreb.

— Nu ştiu, răspunde el.

Se schimbă culoarea, dar tata nu se mişcă. Maşina din spatele nostru claxonează iar.

— E verde, îi spun tatei.

Ieşim din Concord, iar tata conduce ca un bătrânel în timp ce ne îndreptăm spre casa noastră izolată de la marginea pădurii. Tata e pierdut în gânduri sau rememorează anumite scene sau se gândeşte la ce a spus inspectorul Warren, că simţim nevoia să ne întoarcem la locurile care au însemnat ceva pentru noi. Mă uit la drum aşa cum faci când te afli lângă un şofer care pare că adoarme. Se circulă pe ambele benzi, iar traficul este destul de alert. Este Ajunul Crăciunului şi fiecare trebuie să ajungă undeva.

Trecem prin oraş când ne întoarcem din Concord. Nu mai trebuie să îi spun tatei să fie atent la semafoare. Opreşte în faţă la Remy şi spune că trebuie să cumpere ceva de pe lista făcută de bunica. În fiecare an, buni îl sună dinainte pe tata spunându-i ce articole are nevoie pentru masa de Crăciun. Când ajunge, se apucă imediat de gătit.

Aştept în maşină vreo şase-şapte minute cât îi ia tatei să găsească ce are nevoie. Este cel mai rapid cumpărător din sudul regiunii New Hampshire. Mi-e somn şi am nevoie de un duş. Dar sunt mulţumită aşa cum stau în maşină, cu picioarele pe bord, şi privind oamenii care se agită la Remy sau Sweetser sau la subsolul bisericii unde congregaţioniştii îşi desfăşoară târgul anual din Ajunul Crăciunului. Chiar şi bărbaţii merg încet pe trotuarele alunecoase, ţinându-şi braţele în echilibru. O văd pe doamna Kelly, mama prietenului meu Roger, îndreptându-se către poştă. O văd şi pe doamna Trisk, profesoara mea de spaniolă şi imediat îmi iau picioarele de pe bord. Tata iese din magazin, cu o pungă de hârtie în braţe, şi, minune, se vede ieşind din pungă colţul unui ziar. Aşază cumpărăturile între noi şi îmi întinde o plăcintă. Sora lui Muriel le coace dimineaţa, iar până la ora zece deja se vând toate. Tata desface una şi pentru el şi muşcă din ea în timp ce dă în marşarier şi se încadrează în trafic.

— Putem s-o vizităm pe Charlotte la închisoare? îl întreb, lingând crema care iese pe marginea plăcintei.

— Vom încerca, îmi răspunde tata.

— Pot să-i duc şi colierul?

— Nu ştiu care sunt regulile.

Trecem de cele trei muzee, Serenity Carpets şi clădirea pompierilor.

— Ascultă, spune tata, îţi voi spune două reguli pe care nu trebuie să le încalci niciodată.

Mă opresc din ceea ce fac, cu limba lipită de plăcintă ca şi cum ar fi îngheţată.

— Niciodată să nu faci sex neprotejat, spune, făcând o pauză, care să-mi dea timp să îmi însuşesc lecţia. Şi niciodată să nu te urci într-o maşină al cărei şofer a băut, chiar dacă eşti chiar tu acea persoană.

Îmi spune aceste reguli pe un ton patern, aspru. Sunt sigură că între noi nu s-a rostit niciodată cuvântul sex.

Îmi bag limba în gură. Oare ce l-a determinat să spună toată astea? Imediat însă înţeleg. Nu poate fi nicio coincidenţă că tata şi-a enunţat regulile la mai puţin de trei ore după ce l-am anunţat că mi-a venit ciclul.

În anii care vor urma, printre toate celelalte, acestea sunt două reguli pe care nu le voi uita niciodată. Tata priveşte drept înainte, ca şi cum n-ar fi spus un cuvânt.

— Bine, spun eu cu o voce mică.

Se relaxează vizibil. După un minut, îndrăznesc să mai muşc o dată din plăcintă. După ce termin de mâncat, mă uit pe fereastră şi văd că s-a întâmplat ceva cu zăpada. S-a topit şi apoi a îngheţat iarăşi sub formă de cristale fine care strălucesc peste tot. Îmi ling degetele, le adun şi fac un zgomot ca un aparat de fotografiat.

— Ce faci? mă întreabă tata.

— Fac poze, îi spun. Am făcut asta toată ziua.

— Şi ce fotografiezi?

— Doar zăpada, îi spun. Formele pe care le îmbracă. Modul în care se aşază pe lucruri cum ar fi copacii şi gardurile. Felul în care străluceşte. Felul în care arată ca nişte diamante.

Trecem pe lângă căsuţa unde locuieşte gaşca de băieţi. De verandă se află sprijinită o sanie. Se vede şi o coroniţă agăţată pe uşă. Încerc să văd ceva pe geam. Mi se pare că zăresc căminul, deşi poate doar în imaginaţia mea. Pe aleea de lângă casă este parcată o maşină mică, gri. Înăuntru se află o femeie şi lângă ea un băieţel care pare a avea opt ani. Când trecem pe lângă ea, aud motorul turat şi văd roţile patinând.

Tata trage pe dreapta şi opreşte maşina. Deschide portiera şi coboară. Cu mâinile în buzunare, se îndreaptă spre maşina gri. Mă aplec peste locuri şi dau în jos geamul de la portiera tatei.

— Bună, spune tata.

— Bună, îi răspunde femeia.

— Aveţi nevoie de ajutor?

— Am dat în marşarier şi acum mi s-a împotmolit maşina, spune ea, oarecum sub formă de scuză.

— Lăsaţi-mă să încerc eu, zice tata.

Femeia iese din maşină. Are o geacă verde şi şi-a băgat jeanşii în cizmele de cauciuc ce îi vin aproape până la genunchi. Pe cap are o căciulă albastră împletită. Coboară şi băieţelul.

Ascultăm cum tata forjează maşina de mai multe ori, până când, într-un final, iese şi el din maşină.

— Aveţi o lopată? întreabă.

— Nu vreau să vă deranjez, spune femeia, privind cu ochii cârpiţi de soare.

— Nu e niciun deranj.

— Atunci… bine… mulţumesc, zice ea şovăielnic. Face un pas înainte şi întinde mâna. A, mă numesc Leslie.

— Robert, zice tata, strângându-i mâna. Se întoarce şi arată către mine, care sunt pe cale să ies din maşină. Ea este fiica mea, Nicky.

— Şi el este Jack, zice femeia, punând o mână pe umărul băiatului.

Mă duc spre tata în timp ce femeia aduce o lopată din garaj. Tata ia lopata din mâna ei, iar ea zâmbeşte uşor în timp ce i-o întinde. Peste umărul tatei văd un băieţel mai mare, poate are zece sau unsprezece ani, care se uită pe fereastră.

Jack se apropie de mine.

— Tu eşti cea care a găsit copilul, spune. Are o faţă rotundă, cu bărbie proeminentă. I-a curs nasul şi apoi a îngheţat deasupra buzei superioare şi este candidatul perfect pentru proteză. Observ că vârful mănuşii este ros. Cine ar roade bumbac?

— Tata şi cu mine, de fapt.

— Era viu?

— Încă mai este vie.

— Era fetiţă? întreabă el.

— Dap.

— Şi nu avea un deget?

— Ba da, avea toate degetele, îi spun. Doar că unul dintre ele a degerat şi a trebuit să i-l taie.

— Naşpa, spune el.

— Mda.

Mă uit la fiecare fereastră a casei, trecând în vedere perdele albe şi înfoiate, un tapet înflorat, roz, o fâşie de hârtie argintie de ambalaj, o veioză sub formă de avion. Îmi dau seama că, aşa cum am văzut, căminul chiar există. De unde stau, pe un troian,

se vede în bucătărie unde sunt luminile aprinse. Cineva a lăsat dezordine mare pe masă. Sunt firimituri de gogoaşă, un strat subţire de făină şi o pungă de King Arthur făcută ghemotoc. Pe barul din bucătărie se află o sticlă de suc portocaliu din aceea de dimensiuni mari şi lângă ea, o ceaşcă cu un pliculeţ de ceai. Pe o uşă care ar putea duce în pivniţă sau într-o cămară se vede un Moş Crăciun cusut pe pânză.

— Vrei să facem un om de zăpadă? mă întreabă Jack.

— Sigur, îi spun. De ce nu?

Jack şi cu mine coborâm încet în direcţii diferite. Fac bulgărele de jos al omului de zăpadă, iar Jack pe cel de deasupra. Facem astfel nişte cărări haotice în curtea din faţă. Împing monstrul meu de bulgăre către cel al lui Jack, mai mic decât al meu. Din când în când mă uit să-l văd pe tata dând zăpada de sub roţile din spate sau ridicându-se să respire.

— Bine, spun, să punem bulgărele tău peste al meu.

Ne chinuim să punem bulgărele unul peste altul. Apoi fac repede un bulgăre mai mic pe post de cap. Apoi îi scobim ochii.

— Avem nevoie de un morcov, îi spun. Şi de două pietre.

— Mami, ţipă Jack, avem morcovi?

— În frigider, îi răspunde ea.

Băiatul se îndreaptă către casă, iar eu îl urmez, fără să fiu invitată. Îmi dau zăpada de pe bocanci în holul din spate, dar Jack aleargă direct spre frigider, lăsând urme mici de zăpadă pe podea.

Băiatul mai mare pe care l-am văzut în geam şi acum unul mai mic, de vreo şase-şapte ani, vin în pragul bucătăriei. Cel mare are un tricou pe care scrie Bruins. Cel mic are ochelari cu lentile groase care îi fac ochii ca nişte gândaci.

— Stai pe deal, zice cel mare. Tu ai găsit copilul acela.

— Avea un deget degerat, anunţă Jack, trântind sertarul pentru legume.

— Ştiu, prostule, îi spune băiatul mai mare.

Bucătăria este vopsită în galben şi e mai mică decât mi-am imaginat. Lângă prăjitorul de pâine se află un borcan cu jeleu cu un cuţit în el. Pe jos e o cutie de Cocoa Puffs. Acum văd de ce era dezastrul acela pe masă: pe frigider, într-o pungă de plastic, sunt două farfurii cu prăjituri.

— Avem nevoie de pietre, spune Jack.

— Pentru ce? întreabă cel mare.

— Pentru ochi.

Băiatul trece în revistă bucătăria. Dă peste o cutie de Whitmans. Rupe celofanul, ridică capacul şi scoate doisprezece ciocolăţele rotunde.

Perfect, îmi spun.

Trece cutia de la unul la altul şi mancă fiecare câte una. Eu iau două şi le ţin în palmă. Băieţii îşi pun gecile şi bocancii. Cel mai mare mai găseşte o căciulă şi un fular pentru omul de zăpadă.

— Cum te cheamă? îl întreb.

— Jonah, răspunde el. Iar el este Jeremy, adaugă arătând către băieţelul cu ochelari. Toţi seamănă cu mama lor, cu nasuri cârne şi pometi proeminenţi, deşi doar Jonah şi Jake sunt bruneţi. Jeremy are părul aproape alb.

Îmbrăcăm omul de zăpadă. Morcovul şi ciocolatele îi dau un aer cumsecade, deşi niţel prostănac. Când nu ne uităm, Jonah mănâncă unul dintre ochi. Jake, furios şi aproape plângând, aruncă un bulgăre făcut la repezeală în fratele lui mai mare. Imediat mă aflu în toiul unei bulgăreli, deşi încă nu mi-e clar de partea cui mă aflu.

— Băieţi, strigă mama pe un ton obosit, ca şi cum le-ar mai fi făcut observaţie de vreo cincizeci de ori.

Jonah cade pe zăpadă şi face un îngeraş cu braţele. Nu pot rezista tentaţiei şi mă arunc şi eu pe spate. Zăpada îmi intră sub geacă şi sub cămaşă. Îmi aduc aminte că tocmai mi-a venit ciclul şi mă ridic. Îmi spun că sunt prea mare pentru chestiile astea.

Tata reintră în maşină, porneşte motorul şi demarează. Femeia pe nume Leslie îşi scoate căciula. Pe umeri îi atârnă acum bucle castanii. Bretonul îi e lipit de frunte. Tata iese din maşină şi spune ceva, dar nu aud ce anume. Femeia arată spre casă şi presupun că îl invită înăuntru la o ceaşcă de cafea sau ciocolată. Tata se uită la mine şi gesticulează în direcţia camionetei. Cumpărături, probabil că îi spune. Mama de la aeroport. Femeia îi zâmbeşte şi ştiu că îi mulţumeşte tatei din inimă. Tata dă din cap. Pentru nimic.

— Nicky, mă strigă.

— Pa, îmi spun băieţii.

Tata şi cu mine ne urcăm în maşină. Am zăpadă în şosete şi pe banta de la jeanşi. Femeia ne face cu mâna până când luăm curba.

— Aşa, spune tata.

Primăvara, tata avea să oprească în faţa căsuţei şi avea să înceapă o poveste de dragoste cu o femeie cu trei băieţi care, de-a lungul anilor, vor aduce tot soiul de complicaţii şi bucurie în viaţa mea, mult mai multă bucurie decât complicaţii.

În timp ce tata o aduce pe bunica de la aeroport, eu aranjez decoraţiunile pentru brad. Acum mă ocup de decoraţiunile de mâna a doua. Cutia cu cele mai bune ornamente lipseşte şi nici eu şi nici tata nu ştim ce s-a întâmplat cu ea. Printre ornamentele pe care le mai avem sunt şase omuleţi de zăpadă din lemn, pictaţi de mână. Se vede imediat pe care i-am pictat eu şi pe care mama. Mai avem şi şase globuri cu mărgele lipite pe ele, rezultatul altui proiect de pe când aveam opt ani. Îmi amintesc mirosul de lipici, felul în care sclipiciul a căzut pe masă şi cum, câteva luni mai târziu, încă mai vedeai sclipici pe covor. Sunt şi vreo doisprezece mere roşii mici, din lemn, majoritatea brăzdate de crăpături fine din cauza schimbărilor de temperatură din pod. E şi o farfurie de carton cu o imitaţie galbenă de macaroane lipită pe ea şi cu o poză a mea de la şase ani. Mama a spus că a fost cel mai drăguţ cadou pe care l-a primit în anul acela. Unele ornamente au agăţători, altele nu. Le pun nişte agăţători din ace pentru hârtie. Scot câteva piese din argint de pe şirul globuleţelor din instalaţie şi apoi bag întrerupătorul în priză să văd dacă încă mai funcţionează. Merge, dar arată jalnic. În fiecare an spunem că le vom ambala cu grijă înainte de a le pune iar în cutie, dar uităm tot timpul. Pur şi simplu le aruncăm unele peste altele.

În maşină, tata îi povesteşte bunicii despre cum am găsit bebeluşul, despre inspector şi cum a venit Charlotte la noi acasă. Îi spune şi despre vizita la poliţie şi despre arestarea lui Charlotte. Bunica este şocată şi uşor speriată. Tata probabil că i-a spus şi că acum sunt domnişoară, pentru că atunci când intră în casă, mă îmbrăţişează aşa cum n-a făcut-o de multă vreme, legănându-mă puţin în braţe. Are o piele fragilă, palidă cu pete pe obraji şi pe frunte. Miroase ca săculeţul cu levănţică pe care mi-l va pune în şoseta pentru cadouri. Cred că dinţii sunt falşi,

dar nu sunt sigură. Îmi place să o îmbrăţişez, pentru că are un corp care umple toate spaţiile goale.

Nici nu îşi dezbracă bine paltonul că se şi uită în sertare şi în frigider să vadă dacă tata a cumpărat toate ingredientele pentru cina din seara de Ajun. O aud cum şopteşte pentru ea: nucşoară, ceapă, supă de vită. Şi-a adus de acasă un şorţ şi cuţitul pentru curăţat cartofi. Îmi dă sarcina de a curăţa cartofii cu noul cuţit care este atât de bun încât nu mă deranjează deloc să fac treaba pe care am primit-o. Las apa să curgă un firişor pentru că astfel cartofii se curăţă mai uşor şi se şi spală în acelaşi timp. Lângă mine, bunica curăţă coaja groasă a napilor. Are un cuţit cu lama de câţiva centimetri buni, ca cele pe care le vezi în filmele de groază. Apasă cu ambele mâini pe lama cuţitului până când despică napul în două. Cuţitul scoate un sunet hârşâit la contactul cu suprafaţa mesei. Mă uimeşte forţa pe care o are în mâini. Văzută din spate, bunica este o femeie voinică, cu o grămăjoară de bucle cărunte. Dintr-o parte, e aproape drăguţă.

— Mi-a venit ciclul, îi spun.

Bunica lasă cuţitul din mână şi se şterge pe mâini de şorţ. Se preface că nu ştie deja. Mă ia în braţe. Încă n-am apucat să las jos cartoful şi cuţitul.

— Cum te simţi? mă întreabă, îndepărtându-mă puţin.

— Bine, îi răspund. Am avut crampe, dar au trecut.

— Ai tampoane?

Încuviinţez, dând din cap.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu cred, îi spun.

Îmi ia bărbia în palmă şi mă face să ridic astfel capul.

— Dacă vreodată vrei să discuţi despre ceva, poţi oricând să mă întrebi. Eu de mult nu mai am probleme, dar asta nu înseamnă că nu ştiu ce trebuie făcut.

Mă mai îmbrăţişează o dată şi simt din strânsoarea ei că nu ar vrea să-mi mai dea drumul.

— Buni? o strig după un timp.

— Ce este, draga mea?

— Ştii ce-s alea pfeffernusse?

În timp ce bunica găteşte, tata şi cu mine mergem în pădure să aducem un brăduţ. Sunt îngrijorată că am aşteptat prea mult

timp; este după-amiază târziu, iar soarele e pe punctul de a apune. Putem alege dintre sute de brazi; problema va fi să dăm zăpada de pe el ca să îl putem duce acasă. Avem amândoi lopeţi, iar tata ţine şi toporul.

Niciunul dintre noi nu spune un cuvânt cât timp suntem în pădure. Tăcerea pare a fi perfect normală şi confortabilă şi nu o observăm decât mai târziu. Purtăm rachetele de zăpadă, iar eu merg pe urmele făcute de tata. Într-o mână am lopata, aşa că nu pot să-mi pun degetele de la ambele mâini la un loc şi să mă prefac că fac poze. O poză zăpezii roz care se scurge pe trunchiul unui copac. O poză cu vârfurile pinilor de culoare brună de parcă ar fi în flăcări. O poză urmelor mici sub formă de săgeţi care se învârt în jurul unui tufiş. Tata se opreşte şi scuturã crengile unui copac ce aduce a tufiş cu vârful ascuţit. Începe să scuture zăpada de pe crengile de jos. Acolo unde zăpada s-a întărit, o dăm jos cu lopeţile. Nu ne ia mult până reuşim să dăm toată zăpada de la baza copacului. Tata se apleacă şi loveşte de câteva ori cu toporul. Bradul se clatină şi apoi îl smulgem din zăpadă. Îl lăsăm pe pământ. Este un brăduţ rar, cu câteva locuri goale, dar ne place. Tata îl apucă de capătul mai gros, eu de celălalt şi astfel îl ducem acasă.

Bradul este prea înalt, aşa că tata îl duce iar afară ca să mai taie câţiva centimetri. După ce l-am montat în suport, mă dau câţiva paşi în spate şi văd că este înclinat. Tot încercăm să remediem situaţia, până când tata hotărăşte să îl lege de clanţa de la uşă, ca să nu cadă în cameră. Alege instalaţiile şi le aşază în brad, în timp ce eu înşir ornamentele pe masă.

Anul acesta sunt suficient de înaltă cât să ajung la crengile de sus. Agăţ ornamentele în ordine, încercând să le aşez la distanţe egale. Tata mă lasă să împodobesc bradul şi se duce să facă un duş. Becurile de la instalaţii sunt mari şi colorate, aşa cum zice tata că avea în copilărie. Anul trecut, bradul lui Jo avea nişte luminiţe mici cu nişte mingiuţe argintii şi fâşii purpurii şi arăta exact ca luat de pe coperta unei reviste.

După ce termin, mă dau câţiva paşi în spate ca să îmi admir creaţia. O admir în reflecţiile din cele trei ferestre întunecate. O chem pe bunica şi o pun şi pe ea să îl admire. Mă aşez pe scaunul de piele al tatei, încercând să mă decid dacă să mut sau nu farfuria cu macaroane pentru a masca un loc gol, când brusc îmi aduc aminte de Charlotte. În puşcărie. În Ajunul Crăciunului.

Îmi acopăr faţa cu palmele. Acum e într-o celulă. Probabil că părinţii ei ştiu acum despre copil. S-ar putea să rămână în închisoare pentru mult timp.

Îmi las capul pe perna de piele şi mă uit fix în tavan. Ştiu că Charlotte va fi tot timpul cu mine, că mă voi gândi la ea în fiecare zi. Va face parte din mica distribuţie de personaje cu care vorbesc adesea şi a căror viaţă trebuie să mi-o imaginez în fiecare zi. Până acum sunt patru personaje: mama, care are aceeaşi vârstă ca atunci când a murit şi care îmi dă sfaturi despre cum să mă port cu tata; Clara, care are cum trei ani şi care primeşte anul acesta o păpuşă de Crăciun; Charlotte, care îmi face părul şi merge cu mine să-mi cumpăr haine şi care este prietena mea; şi Doris, care probabil că acum bea lăptic din sticlă sau trage un pui de somn.

Stau aşa preţ de câteva minute. Mă hotărăsc apoi să aşez toate cadourile sub brad. Nu sunt prea multe, dar zăresc numele meu pe câteva. Dimineaţa îi voi da tatei mănuşile pe care le-am împletit şi bunicii colierul cu pandantivul sculptat. Se va agita şi va părea foarte încântată, dar cred că n-o să-l poarte niciodată odată ce pleacă de la noi.

Bunica îmi spune să aşez masa, care şi acum iese pe jumătate din bucătărie. Aranjez totul pe cât de festiv pot şi pun în mijloc un aranjament cu nişte lumânări pe jumătate arse. Încerc să mă gândesc la nişte obiecte pe care le avem prin casă şi care ar putea folosi drept inele pentru şerveţele, când zăresc lumina unor faruri pe alee. Apoi maşina se opreşte şi se sting şi farurile.

Tata, care era în vizuină, bucurându-se de luxul de a nu trebui să gătească, intră în bucătărie, scoţându-şi ochelarii de citit.

— Staţi aici, ne spune mie şi bunicii.

Buni vine lângă mine. Auzim cum se trânteşte o portieră. Câteva secunde mai târziu, se aude vocea unui bărbat.

Inspectorul Warren intră în casă.

Până aici ne-a fost, mă gândesc.

Îmi fac griji pentru bunica şi pentru cina pe care a pregătit-o. Pentru cadourile de sub brad. Cine va mai fi aici să le deschidă?

— Ştiu că am picat într-un moment prost, spune Warren.

— Intraţi, îi spune tata, închizând uşa.

Warren se şterge repede pe picioare de covoraşul de la uşă. Are geaca descheiată, iar fularul îi atârnă larg la gât. Eu m-am obişnuit cu faţa lui, dar mă întreb care va fi reacţia bunicii: cicatricile adânci, fâşia de piele.

— Nicky, spune Warren.

— Bună seara, îi răspund.

— Faceţi cunoştinţă cu mama, zice tata.

— Bună seara, o salută Warren pe buni. Sunt George Warren.

Nu inspector. Nu poliţia federală.

Bunica, cu ambele palme pe umerii mei, abia dă din cap. Dacă Warren vrea să mă aresteze, va trebui să mă scoată din mâinile bunicii.

— Eraţi pe punctul de a lua masa, spune Warren. Miroase fantastic.

— Cu ce vă putem ajuta? îl întreabă tata.

— Ştiu că momentul nu este deloc bine ales, şi eu trebuie să ajung la băieţii mei, dar cred că ar trebui să vedeţi ceva.

— Unde?

— Nu departe de aici.

— Nu mai poate aştepta? îl întreabă tata.

— Cred că ar trebui să mergi acum, îi răspunde Warren.

Observ un schimb de priviri – oare să fie un armistiţiu? – între tata şi inspector.

— Cât timp durează? întreabă tata iar.

— Jumătate de oră, patruzeci de minute.

Bunica îşi ia mâinile de pe umerii mei şi îşi scoate şorţul pe cap.

— Nu-ţi fă griji pentru cină, îi spune tatei. Oricum trebuie să mă duc în camera mea şi să despachetez. Împătureşte şorţul şi îl aşază pe un scaun.

Tata îşi ia geaca din cuier.

— Cred că ar trebui să vină şi Nicky cu noi, continuă Warren.

Tata se urcă lângă şofer, iar eu pe bancheta din spate. Warren întoarce maşina şi se îndreaptă către deal. Observ că în buzunarul din spatele scaunului se află un baton de Snickers.

— Fratele lui Charlotte Thiel a plătit cauţiunea, spune Warren în timp ce Jeepul se clatină pe şosea. Problema este că nu poate părăsi statul. Deocamdată va sta la o mătuşă de-a ei.

— Până la proces, spune tata.

— Sau până la pledoaria pe care o va susţine.

— Care va fi sentinţa?

Warren întoarce astfel încât să o ia către oraş.

— Depinde de James Lamont dacă o va ajuta sau nu. Depinde de avocatul lui Lamont. Poate trei ani. În cel mai rău caz, va ieşi în cincisprezece luni.

— Şi Lamont? Unde este?

— Părinţii lui s-au dus în Elveţia să îl aducă înapoi. Acum... este în pericol să facă închisoare serios. Zece, doisprezece ani. Ar putea ieşi după şase. Juriului n-o să-i placă faptul că a plecat din ţară. Şi poate să-şi ia adio şi de la cauţiune.

— Charlotte are avocat? întreabă tata.

— Se ocupă fratele ei de asta.

Mă întreb cum arată fratele lui Charlotte. Ce s-a întâmplat când s-au revăzut? S-au îmbrăţişat, ca o familie care traversează o criză? Sau a fost îngrozit? Furios? Mut de uimire?

— Unde locuieşte mătuşa ei?

— În Manchester, spune Warren. Pot să-ţi dau adresa.

— Chiar vă rog, spune tata. Mulţumesc, tata.

Decid să îi trimit colierul lui Charlotte. Îi voi spune că mi-a venit ciclul imediat după ce ea a plecat de la noi. Sigur o să mă sune când va ieşi din închisoare.

Ieşim din Shepherd şi mergem pe Autostrada 89. Şoseaua e complet liberă. După aproximativ douăzeci de minute, Warren încetineşte la un capăt de şosea şi face la dreapta, în afara drumului. Imediat ne aflăm într-un orăşel vag familiar, prin care tata şi cu mine probabil că am trecut în timpul drumeţiilor noastre fără ţintă din timpul verii.

Trecem pe lângă un sătuc, aproape scufundat în întuneric, dar cu o staţie de benzină Shell într-un colţ. Cale de câteva străzi felinarele sunt acoperite de ghirlande. Mă întreb cât o fi ora: cinci? şase? Warren o ia la stânga şi apoi la dreapta şi urcă dealul. Mă uit la casele pe lângă care trecem. Trecem pe lângă una cu vreo doisprezece maşini parcate în faţă. Prin fereastră se văd bărbaţi în sacouri şi femei în rochii cu pahare în mâini. O petrecere. Mă gândesc ce distractivă ar fi o petrecere.

Warren se uită la o bucăţică de hârtie cu o adresă şi apoi întoarce iarăşi. Acum ne aflăm pe o stradă străjuită de o parte şi de alta de case cu două etaje. Unele au felinare la uşă; altele au instalaţii prinse de marginile acoperişului şi de ferestre. Una

este complet scufundată în întuneric cu excepţia câte unui bec albastru în fiecare fereastră. Efectul este distant şi nepământean. Şoseaua este curăţată şi totuşi albă. Troienele sunt înalte de ambele părţi ale drumului. Număr brazii pe lângă care trecem.

Warren este atent la numerele caselor. Încetineşte şi face curba. Coboară geamul şi se uită la una dintre case.

— Asta ar trebui să fie, spune, arătând în direcţia casei.

Este o casă cu două etaje, cu un acoperiş înclinat şi o cameră care se întinde înspre colţul în care ne aflăm noi. Camera are o mulţime de ferestre şi poate fi considerată verandă. Totuşi, proprietarii probabil că au hotărât să folosească veranda pe post de sufragerie, pentru că se văd câteva persoane aşezate în jurul unei mese ovale.

Cobor şi eu fereastra din dreptul meu, iar aerul rece năvăleşte înăuntru.

— Am primit adresa acum aproape o oră, spune Warren. Voiam să văd chiar eu locul. Se pare că avem noroc.

Masa este bine iluminată de la un candelabru care atârnă deasupra. Observ curcanul, flori roşii, boluri albe cu mâncare. Număr vreo şase copii şi cel puţin la fel de mulţi adulţi. Într-un capăt al mesei se află o femeie în vârstă, iar la celălalt capăt un bărbat. Un băiat se întinde să ia un ulcior. O femeie trece încolo şi încoace prin uşa arcuită de la sufragerie către restul casei. Ţine un bebeluş pe umăr.

Îi trag o ocheadă tatei.

Bebeluşul este înfăşat într-o păturică albă care lasă la vedere doar faţa şi părul negru, ţepos. Femeia se plimbă legănându-se uşor, ca şi cum ar vrea să facă bebeluşul să adoarmă sau să râgâie. Râde şi îi spune ceva unui bărbat de la masă. Bebeluşul ridică capul şi apoi îşi ascunde feţişoara în umărul femeii. Aproape automat, femeia sărută creştetul copilului.

— Acesta este un orfelinat, spune Warren. Cu siguranţă copilul va fi adoptat. Bebeluşul alb. Dar deocamdată acesta este un loc bun pentru ea. Unele nu sunt la fel de bune, dar nu şi acesta. După aceea nu ştiu unde o vor duce. De aceea am vrut să o vedeţi acum.

Tata stă nemişcat, ca şi cum ar privi o scenă importantă dintr-un film, o scenă care te face să îţi ţii respiraţia. Ştiu că se gândeşte la Clara şi că în sufletul lui este o imensă suferinţă.

Dar şi un fel de vindecare, ca un suspin eliberat. Printr-o fereastră luminată o vedem pe Doris, al cărei nume adevărat nu-l vom şti niciodată.

După un timp, tata se întoarce şi spune:

— Eşti gata?

Încerc să spun ceva. Dau doar din cap. Tata încuviinţează şi el în acelaşi mod, iar Warren înţelege că trebuie să pornească maşina.

Mulţumiri

Aş dori să îi mulţumesc minunatei Ginger Barber – impresar, confidentă şi o prietenă bună.

Despre autoare

Anita Shreve este autoarea câtorva bestseller-uri la nivel internaţional: *Lumini pe zăpadă; Tot ce şi-a dorit vreodată; Ultima dată când s-au văzut; Obstacole în calea norocului; Soţia pilotului,* care a fost selecţionată pentru Clubul de Lectură al lui Oprah; *Greutatea apei,* care a intrat în finala pentru prestigiosul premiu Orange din Anglia; *Rezistenţă; Unde sau când; Accese ciudate de furie* şi *Sfârşitul Paradisului.* A primit premiile PEN/LL. Winship Award şi New England Book Award pentru ficţiune.

Anita Shreve
LUMINI PE ZĂPADĂ

Ce formează o familie? Iată ce se întreabă Nicky Dillon, o fetiță de doisprezece ani, după ce, împreună cu tatăl ei văduv, descoperă un bebeluș abandonat în pădurea acoperită de zăpadă, lângă casa lor din New Hampshire. Pe parcursul zilelor care urmează, familia Dillon, împreună cu vizitatoarea neașteptată care apare la ușă – o tânără evident bântuită de alegerile nefericite pe care le-a făcut – are de luat o mulțime de decizii, fiecare putând aduce suferință sau eliberare. Scriind cu toată vibrația emoțională care a fascinat milioane de cititori din întreaga lume, Anita Shreve creează aici un roman înduioșător și surprinzător despre dragoste și consecințele sale.

„O bijuterie de carte... New Hampshire iarna, cu frumusețea sa întunecată, este fundalul perfect pentru povestea unor inimi de gheață care încep, treptat, să se topească."

Max Davidson, Telegraph

„Un moment de relaxare de seară pe care nu îl poți uita zile la rând... Stilul lui Shreve este simplu și alert; totuși, personajele sunt desăvârșite, cu vieți care merită atenție."

Lynn Hopper, Indianapolis Star

„Proza clară și personajele pline de viață fac din acest roman un alt succes al Anitei Shreve." *Life*

Anita Shreve este autoarea câtorva bestseller-uri internaționale, dintre care *Soția pilotului* și *O cunună în decembrie* vor apărea în curând la editura ALLFA. A primit premiile PEN/L.L. Winship Award și New England Book Award pentru ficțiune.

ISBN 973-724-071-5
9789737 240712

www.all.ro